

I. DISPOSICIONS GENERALS

CAP DE L'ESTAT

10143 *Llei 34/2015, de 21 de setembre, de modificació parcial de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària.*

FELIPE VI

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei orgànica.

Sapiguen: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono:

PREÀMBUL

I

Des que va entrar en vigor, la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, ha estat objecte de diverses modificacions, si bé la que ara s'implementa és la més profunda, ja que afecta diverses parts del text legal, que es justifiquen en motius de diversa índole que es detallen més endavant, i aquesta reforma assegura, tant en les matèries que són objecte de modificació com en les de nova incorporació, el manteniment del caràcter codificador que de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, es reconeix en la seva exposició de motius.

Aquesta norma segueix el principi d'adaptació contínua de la norma tributària a l'evolució de la societat i, molt particularment, als mecanismes que, d'índole diversa, conformen les relacions jurídiques i econòmiques entre els ciutadans, relacions sobre les quals gravita, en darrera instància, l'obligació tributària, adaptació que, tanmateix, tracta de respectar en tot moment un principi d'estabilitat de la normativa que enforteixi la seguretat jurídica en benefici dels operadors jurídics que apliquen el sistema tributari: els obligats tributaris, els col·laboradors socials i la mateixa Administració tributària.

En aquest sentit, la present Llei segueix les pautes marcades per la Llei 36/2006, de 29 de novembre, de mesures per a la prevenció del frau fiscal, i la més recent Llei 7/2012, de 29 d'octubre, de modificació de la normativa tributària i pressupostària i d'adequació de la normativa financera per a la intensificació de les actuacions en la prevenció i lluita contra el frau.

Les necessitats que es pretén cobrir amb aquest text són d'índole diversa; s'integren modificacions exclusivament tècniques respecte de preceptes ja incorporats en la vigent Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, i s'incorporen noves figures substantives i procedimentals per cobrir buits legals existents actualment o adaptar la norma per superar situacions de controvèrsia interpretativa, administratives i jurisdiccionals, posades de manifest al llarg d'aquests anys.

Els objectius essencials que persegueixen les modificacions són els següents:

Reforçar la seguretat jurídica tant dels obligats tributaris com de l'Administració tributària i reduir la litigiositat en aquesta matèria, per a la qual cosa és fonamental aconseguir una regulació més precisa, clara i sistemàtica de tots els procediments a través dels quals s'aplica i gestiona el sistema tributari.

Prevenir el frau fiscal, i incentivar el compliment voluntari de les obligacions tributàries.

Incrementar l'eficàcia de l'actuació administrativa en l'aplicació dels tributs, i aconseguir un millor aprofitament dels recursos a disposició de l'Administració.

Aquests objectius es poden sintetitzar en un de sol: millorar, adaptar i completar la regulació del sistema tributari espanyol, i fer-lo més just i eficaç.

De manera detallada, les mesures adoptades a través d'aquest text són les següents:

II

A la norma s'explicita la facultat dels òrgans de l'Administració tributària que tinguin atribuïda la iniciativa per elaborar disposicions en l'ordre tributari, per dictar disposicions interpretatives amb caràcter vinculant en l'aplicació dels tributs, facultat ja continguda implícitament a la funció que la normativa vigent els atribueix i que ara simplement és objecte de reflex exprés a la Llei.

La figura del conflicte en l'aplicació de la norma es va configurar a la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, com una evolució del frau de llei anterior i amb una configuració diferent d'aquest últim, i es va constituir com un instrument per lluitar contra els mecanismes més sofisticats de frau fiscal, materialitzat d'ordinari, com la pràctica demostra, en la utilització de figures negocials susceptibles de ser qualificades d'abusives.

Una vegada transcorreguts deu anys des de l'entrada en vigor de la Llei, l'experiència acumulada sobre l'institut esmentat aconsella modificar-ne el règim jurídic en el sentit de permetre la seva sancionabilitat, i això amb una doble finalitat.

D'una banda, adequar aquest règim a la doctrina jurisprudencial, que no exclou la voluntat defraudatòria en la figura esmentada, conclusió a la qual dóna suport també un ampli sector de la doctrina científica i que constitueix la situació habitual en dret comparat, amb la qual cosa la norma compatibilitza la salvaguarda del principi de tipicitat en el dret sancionador, concretada al títol IV de la Llei, amb la flexibilitat necessària en una clàusula antiabús de caràcter general.

A aquest efecte es configura un nou tipus infractor a la Llei, que integra els possibles resultats materials de la conducta de l'obligat, així com la desatenció per part d'aquest dels criteris administratius preexistents que hagin determinat el caràcter abusiú d'actes o negocis substantivament iguals.

D'altra banda, facilitar el compliment exacte del manament de l'article 31 de la Constitució que consagra el deure general de contribuir, mitjançant la persecució dels dispositius complexos orientats a la defraudació tributària.

A partir de l'entrada en vigor del Reial decret 335/2010, de 19 de març, pel qual es regula el dret a efectuar declaracions en duana i la figura del representant duaner, tot representant duaner, no només els agents i comissionistes de duanes, pot actuar com a tal davant la duana en la modalitat de representació directa, fet que motiva que s'ampliï la possibilitat d'incórrer en responsabilitat subsidiària a tots ells.

La reforma incorpora un aclariment de caràcter transcendent, que explicita en el text positiu la interpretació del conjunt normatiu que regula el dret a comprovar i investigar per part de l'Administració, amb la qual cosa s'emfatitza el distíngu conceptua que hi ha entre aquest dret i el dret a liquidar, amb la finalitat de superar els problemes interpretatius que aquesta matèria ha suscitat, focalitzats tradicionalment en l'àmbit de la comprovació de la correcció de determinats crèdits fiscals i en la legalitat de la compensació, deducció o aplicació d'aquests.

La Llei aclareix, a aquest efecte, que la prescripció del dret a liquidar no transcendeix, en cap dels seus aspectes, al dret a comprovar i investigar, dret que només té les limitacions que recull la Llei en els supòsits en què assenyala expressament el mateix text legal, específicament el temporal màxim establert per a l'inici de comprovacions de l'objecte de les quals formin part determinats crèdits fiscals, o les que, evidentment, es puguin establir a la llei pròpia de cada tribut.

És fonamental, novament per evitar dubtes interpretatius, el reconeixement explícit que es fa respecte de les facultats de qualificació que, atribuïdes a l'Administració en relació amb fets, actes, activitats, explotacions i negocis que, esdevinguts, efectuats, desenvolupats o formalitzats en períodes tributaris respecte dels quals s'hagi produït la prescripció del dret a liquidar, hagin de tenir efectes fiscals en exercicis o períodes en què la prescripció esmentada no s'hagi produït.

Amb aquestes modificacions es possibilita no només garantir el dret de l'Administració a efectuar comprovacions i investigacions, sinó que també s'assegura el de l'obligat tributari a beneficiar-se dels crèdits fiscals esmentats més amunt, així com l'exercici correcte d'altres drets, com per exemple el de rectificar les seves autoliquidacions quan en

la comprovació de la procedència de la rectificació l'Administració hagi de verificar aspectes vinculats a exercicis respecte dels quals es va produir la prescripció del dret a liquidar.

S'introdueix una modificació en l'àmbit de les obligacions tributàries formals, per especificar, en relació amb els llibres registre, la possibilitat que es reguli a través d'una norma reglamentària l'obligació d'administrar aquests llibres per mitjans telemàtics.

En els tributs de cobrament periòdic per rebut, amb posterioritat a l'alta en el registre, padró o matrícula respectius, no requereixen la presentació de declaració ni autoliquidació, per la qual cosa el començament del còmput del termini de prescripció se situa en el moment de la meritació del tribut esmentat, ja que és a partir d'aquest moment quan l'Administració gestora pot efectuar les actuacions dirigides en darrera instància a la liquidació del tribut. Aquesta especialitat es reflecteix a la Llei.

L'existència d'obligacions tributàries connexes planteja importants problemes en matèria de prescripció no resolts actualment a la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària. Així, quan l'Administració tributària regularitza una obligació tributària relacionada amb una altra del mateix obligat tributari, si l'Administració, d'ofici o en virtut d'una sol·licitud de rectificació d'autoliquidació presentada per l'obligat tributari, pretén modificar l'obligació tributària connexa aplicant els criteris en què s'ha fonamentat la regularització de la primera obligació, és possible que no ho pugui fer per estar el deute ja prescrit, la qual cosa dóna lloc a situacions en què els obligats tributaris i el creditor públic poden resultar perjudicats.

Així, es poden donar supòsits de doble imposició en perjudici de l'obligat tributari. Però també es poden produir situacions de nul·la tributació en detriment dels interessos de l'erari públic.

Per donar solució als problemes exposats, es regula el règim d'interrupció de la prescripció d'obligacions tributàries connexes de titularitat del mateix obligat.

Com a complement, es regula el curs procedimental a través del qual l'Administració ha d'exercir el seu dret a liquidar, interromput d'acord amb el que s'ha exposat anteriorment, es possibilita la compensació d'ofici de possibles quantitats a ingressar i a tornar resultants, i es garanteix el reintegrament de les devolucions que estiguin vinculades a liquidacions que estan sent objecte de recurs o reclamació per part del mateix obligat tributari.

S'efectua una correcció tècnica a l'article 69.1 i una altra al 82.1 com a conseqüència de la reenumeració dels diferents apartats dels articles 68 i 81, respectivament, per la disposició final primera del Reial decret llei 20/2011, de 30 de desembre, de mesures urgents en matèria pressupostària, tributària i financera per a la correcció del dèficit públic.

S'aprofundeix en el reconeixement de la tasca exercida pels professionals de l'assessoria fiscal mitjançant la incorporació d'una referència a la necessitat d'instrumentar noves línies de col·laboració per fomentar el compliment cooperatiu de les obligacions tributàries.

En relació amb la cessió de dades per part de l'Administració tributària, es permet la publicació d'informació quan aquesta derivi de la normativa de la Unió Europea.

Al seu torn, cal reforçar els mecanismes de la hisenda pública de foment del deure general de contribuir de l'article 31 de la Constitució i de lluita contra el frau fiscal, no només mitjançant mesures dirigides directament i exclusivament a la mera repressió del frau. No cal oblidar que la Constitució espanyola disposa en el seu preàmbul la voluntat de la nació d'establir una societat democràtica avançada. El principi de transparència i publicitat forma part dels principis que han de regir l'actuació de tots els poders públics per fer efectiu aquest objectiu.

En aquest sentit, la mesura consistent a publicar llistes de deutors que s'incorpora a la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, s'ha d'emmarcar en l'orientació de la lluita contra el frau fiscal mitjançant el foment de tot tipus d'instruments preventius i educatius que coadjuvin al compliment voluntari dels deures tributaris, en la promoció del desenvolupament d'una autèntica consciència cívica tributària, així com en la publicitat activa derivada de la transparència en l'activitat pública en relació amb la informació que sigui rellevant conèixer.

La mesura és totalment respectuosa amb la reserva de dades tributàries i, per tant, amb els principis en què aquesta es fonamenta, sense oblidar la influència que en aquesta matèria té el de protecció del dret a la intimitat i la necessitat de potenciar el d'eficàcia del sistema tributari, tots aquests conjugats en la mesura que només han de ser objecte de publicitat les conductes tributàries socialment reprovables des d'una òptica quantitativa rellevant, i el legislador només permet la difusió de les conductes que generen un perjudici econòmic més gran per a la hisenda pública que porten causa de la falta de pagament en els terminis originaris d'ingrés en període voluntari que estableix la Llei en atenció a la tipologia diferent dels deutes.

En definitiva, si bé els principis de transparència i publicitat poden xocar a vegades amb altres drets protegits constitucionalment, com ara els d'intimitat i protecció de dades, s'han de ponderar adequadament els diferents interessos que es volen salvaguardar, i això tenint en compte especialment els principis de proporcionalitat, exactitud i conservació de les dades contingudes a l'article 4.1 de la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal. Així es fa també en altres països del nostre entorn en què es recullen diferents supòsits d'excepció al principi general de confidencialitat de les dades tributàries, com Alemanya o Finlàndia.

En la cerca de l'equilibri entre els drets que s'integren en la norma, el del cos social a exigir el compliment de les obligacions tributàries i el dels obligats tributaris quant a la preservació de la seva intimitat, s'introdueixen regles taxades per formar les llistes que s'han de fer públiques.

Així s'ha fet en altres àmbits, introduint aquest principi de publicitat en diferents sectors dels quals es predica una protecció especial. Així succeeix al sector financer, en matèria de prevenció de riscos laborals i, recentment, respecte de les sancions dels alts càrrecs, àmbits en què s'ha observat l'eficàcia d'aquest tipus de mesures en relació amb la finalitat perseguida. Tenint en compte la novetat que suposa el text en aquest punt, i la transcendència de les conseqüències que se'n deriven, la norma opta per establir l'accés, directe, a la jurisdicció contenciosa administrativa per part dels interessats que considerin no ajustada a dret la publicació.

Aquesta regulació es completa amb la que conté la Llei orgànica XX/XX, de xx, que regula l'accés a la informació continguda en sentències dictades en matèria de frau fiscal, ja que seria incoherent que es publicués la identitat dels qui han deixat d'abonar les seves obligacions tributàries i en canvi quedés oculta precisament la dels grans defraudadors, condemnats en sentència ferma per delictes d'aquesta naturalesa.

D'altra banda, es precisa quin és el valor probatori de les factures en el sentit que estableix la doctrina del Tribunal Económico-administratiu Central, és a dir, negant que les factures siguin un mitjà de prova privilegiat respecte de la realitat de les operacions.

Tenint en compte la doctrina del Tribunal Económico-administratiu Central segons la qual les liquidacions de l'IVA només es poden referir, segons el cas, a períodes mensuals o trimestrals de liquidació, es permet distribuir linealment entre els períodes esmentats les quotes de l'impost descobertes per l'Administració en còmput anual, quan l'obligat tributari no justifiqui que les quotes corresponen a un altre període d'acord amb la normativa de l'impost.

S'assenyala expressament la impossibilitat que els contribuents que en iniciar-se el procediment de comprovació o investigació ja hagin aplicat o compensat les quantitats que tinguin pendents, mitjançant una declaració complementària deixin sense efecte la compensació o l'aplicació efectuades en un altre exercici i sol·licitin la compensació o l'aplicació d'aquestes quantitats en l'exercici comprovat, la qual cosa podria alterar la qualificació de la infracció eventualment comesa.

Se suspèn el termini per iniciar o acabar el procediment sancionador quan se sol·liciti una taxació pericial contradictòria, atès que la regulació actual podria derivar en la impossibilitat d'imposar una sanció quan es promogués la taxació esmentada contra la liquidació.

També podria succeir que la sanció s'hagués imposat ja en el moment en què se sol·liciti la taxació pericial contradictòria. En aquest cas, s'ha de poder adaptar la sanció a

la liquidació resultant després de la taxació sense que per a això calgui acudir a un procediment de revocació.

Es modifica el règim jurídic de la comprovació limitada amb l'objecte de facilitar la protecció dels drets de l'obligat tributari en permetre-li que, voluntàriament i sense requeriment previ, pugui aportar en el curs d'un procediment de comprovació limitada la seva comptabilitat mercantil per a la simple constatació de determinades dades de què disposa l'Administració, sense que aquesta aportació voluntària tingui efectes preclusius.

Constatada l'existència de nombroses incidències en la interpretació de la regulació dels terminis de les actuacions inspectores, es fa necessària una nova regulació que, sense menyscar els drets i les garanties dels obligats tributaris, permeti reduir la conflictivitat en aquesta matèria.

Són diversos els objectius perseguits amb la nova regulació dels terminis del procediment inspector:

a) Simplificar de manera important la normativa vigent, en eliminar-se un ampli i complex sistema de supòsits d'interrupcions justificades, dilacions no imputables a l'Administració, i d'ampliació del termini. Així mateix, se suprimeix el supòsit d'interrupció injustificada durant més de sis mesos.

b) Més seguretat jurídica pel que fa al còmput dels terminis del procediment inspector, amb la incorporació de noves obligacions per informar l'obligat tributari de les vicissituds del termini esmentat (durada i, si s'escau, suspensió i extensió del termini), de manera que l'obligat pugui conèixer clarament quina és la data límit del procediment.

c) Reduir significativament la conflictivitat tributària.

És a dir, la modificació de la regulació del termini del procediment inspector ha de permetre que les actuacions inspectores tinguin una data més previsible de finalització, coneguda per l'obligat tributari, sense minva de cap dret d'aquest, i contribuir, al seu torn, al bon fi de les liquidacions tributàries i la defensa dels interessos generals.

La reforma implica un increment del termini del procediment d'inspecció i, com a contrapartida, al llarg de la tramitació s'han de produir determinades vicissituds que no han d'allargar el termini de què disposa l'Administració tributària per finalitzar el procediment, com els ajornaments sol·licitats per l'obligat tributari per complir tràmits, o el període d'espera de dades sol·licitades a altres administracions. No obstant això, es poden descomptar determinats períodes de suspensió definits de manera objectiva a la Llei en supòsits que impedeixen la continuació del procediment, i la durada del procediment es pot estendre pels dies de cortesia en què l'obligat sol·licita que no es portin a terme actuacions amb aquest, o quan l'obligat tributari aporti de manera tardana documentació que se li ha requerit prèviament o aporti documentació una vegada apreciada la necessitat d'aplicar el mètode d'estimació indirecta.

Les conseqüències de la superació del termini del procediment inspector són les previstes actualment.

D'altra banda, la regulació del mètode d'estimació indirecta s'ha mostrat insuficient en alguns aspectes. Aquests defectes i insuficiències han estat corregits en part per la jurisprudència. No obstant això, els pronunciaments dels tribunals són dispersos i heterogenis, fet que comporta certa inseguretat jurídica en l'aplicació d'aquest règim.

Per això, s'aclareixen i es precisen determinats aspectes d'aquesta matèria; així, s'assenyalen les fonts de les quals poden procedir les dades que s'han d'utilitzar en l'estimació indirecta: dels signes, índexs i mòduls si l'obligat es va poder haver aplicat el mètode d'estimació objectiva, de la mateixa empresa, d'estudis estadístics o d'una mostra efectuada per la inspecció.

Es precisa que l'estimació indirecta només es pot aplicar a les vendes i ingressos, o només a les compres i despeses, o a tots dos simultàniament, atenent les dades ocultades o inexistents.

En relació amb les quotes suportades de l'impost sobre el valor afegit, se n'admet la deduïbilitat en aquest sistema encara que no es disposi de les factures o documents que amb caràcter general exigeix la normativa de l'impost, sempre que l'Administració obtingui

dades o indicis que demostrin que l'obligat tributari ha suportat efectivament l'impost corresponent.

Atès que l'estimació de bases i quotes es fa anualment, en tributs com l'IVA, amb períodes de liquidació inferiors a l'any, la quota anual estimada s'ha de repartir linealment entre els períodes de liquidació corresponents, llevat que l'obligat justifiqui que és procedent un repartiment temporal diferent.

En relació amb l'àmbit sancionador, per evitar que dos apartats diferents d'un mateix precepte estableixin dues sancions alternatives per a una mateixa infracció, en concret, per a les infraccions consistents en la presentació de documents duaners de manera incompleta, inexacta o amb dades falses, quan no determinin el naixement d'un deute duaner, és necessari introduir modificacions en el títol corresponent, que també es veu alterat com a conseqüència de la nova regulació del termini del procediment inspector, ja que es poden donar supòsits d'extensió del termini esmentat una vegada iniciat el procediment sancionador, per la qual cosa cal traslladar a aquest últim l'eventual extensió del primer.

D'altra banda, s'adapta la qualificació de subjecte infractor en l'àmbit dels grups que tributen en el règim de consolidació fiscal com a conseqüència de la nova configuració del règim esmentat efectuada a través de la Llei 27/2014, de 27 de novembre, de l'impost sobre societats.

En relació amb els llibres registre, es tipifica la infracció consistent a incórrer en retard en l'obligació de la seva administració i subministrament a través de la seu electrònica de l'Agència Estatal d'Administració Tributària.

III

La modificació del bloc normatiu regulador de les reclamacions economicoadministratives persegueix dos objectius bàsics:

- agilitzar l'actuació dels tribunals i
- reduir la litigiositat.

Per aconseguir aquests objectius, la reforma promou una utilització més gran i millor de mitjans electrònics en totes les fases del procediment, agilitza els procediments i anticipa el sistema d'establiment de la doctrina dels tribunals i millora tècnicament la normativa vigent, amb la qual cosa es completen llacunes i es clarifiquen algunes qüestions que la pràctica ha posat de manifest com a dubtosos i, com a tals, generadors de conflictes jurídics.

En aquest sentit, s'atribueix al Tribunal Económico-administratiu Central la competència per conèixer de les reclamacions respecte d'actuacions entre particulars, quan el domicili fiscal del reclamant estigui fora d'Espanya.

S'amplia el sistema d'unificació de doctrina, i es potencia la seguretat jurídica, en atribuir-se al Tribunal Económico-Administratiu Central la competència per dictar resolucions en unificació de criteri i als tribunals economicoadministratius regionals la possibilitat de dictar resolucions de fixació de criteri respecte de les sales desconcentrades.

En matèria d'acumulació, se simplifiquen les regles d'acumulació obligatòria i s'introdueix l'acumulació facultativa.

D'altra banda, s'estableix una presumpció de representació voluntària a favor dels qui la van exercir en el procediment d'aplicació dels tributs del qual derivi l'acte impugnat, la qual cosa suposa sens dubte l'eliminació de costos indirectes als obligats tributaris.

S'introdueix la notificació electrònica per a les reclamacions que s'interposin obligatòriament per aquesta via.

Es produeix un aclariment en matèria de costes en el cas d'inadmissió; es precisa l'àmbit subjectiu de la condemna a costes, es vincula aquesta a cada instància i se supedita la dictada en primera instància a la seva confirmació posterior.

Se suprimeix la regla especial de còmput de termini per recórrer en cas de silenci, d'acord amb la recent jurisprudència del Tribunal Suprem i doctrina del Tribunal Económico

Administratiu Central. Per salvaguardar el dret de defensa legítim dels obligats tributaris, si posteriorment a la interposició de la reclamació economicoadministrativa es dicta una resolució expressa, s'ha de notificar i concedir un termini d'al·legacions davant els tribunals economicoadministratius, i se l'ha de tenir per impugnada, sense perjudici que la satisfacció extraprocessal l'ha de declarar l'òrgan economicoadministratiu que n'estigui coneixent.

S'incorpora la referència a l'expedient electrònic, l'obligatorietat de la interposició electrònica en cas que l'acte impugnant sigui de notificació obligatòria per aquesta via i s'advoca a la utilització extensiva d'aquests mitjans electrònics.

Es determina de manera expressa en norma amb rang de llei el termini de què disposa l'Administració per executar la resolució dictada pel Tribunal Economicoadministratiu en supòsits diferents de la retroacció, és a dir, en supòsits en què es resolgui per raons substantives o de fons.

Es completa la regulació en matèria de reclamacions entre particulars amb el reconeixement exprés de l'eficàcia de les resolucions que es dictin davant l'Administració tributària encarregada d'aplicar els tributs.

S'estableix la possibilitat de suspensió de la resolució economicoadministrativa en cas de presentació de recursos d'alçada ordinaris per part dels directors generals si es donen determinades circumstàncies.

S'introdueixen millores en matèria de recurs d'anul·lació i es regulen expressament els supòsits contra els quals el recurs esmentat no és procedent.

Es crea un nou recurs, el d'execució, anomenat fins ara incident d'execució, contra actes dictats com a conseqüència d'una resolució estimatòria del Tribunal, i es clarifica l'àmbit d'aplicació objectiu, se simplifica el procediment i s'estableix el caràcter urgent en la seva tramitació.

Es redueix a sis mesos el termini de resolució del recurs extraordinari de revisió.

Finalment, se substitueix el procediment davant els òrgans unipersonals pel procediment abreujat per a les reclamacions de quantia inferior en què el tribunal pot actuar de manera unipersonal.

IV

Com a conseqüència de la reforma de la regulació del delictes contra la hisenda pública portada a terme per la Llei orgànica 7/2012, de 27 de desembre, es fan necessàries determinades modificacions a la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, per establir un procediment administratiu que permeti practicar liquidacions tributàries i efectuar-ne el cobrament fins i tot en els supòsits en què s'iniciï la tramitació d'un procediment penal, pel fet de ser aquest un dels canvis més significatius operats a la Llei orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi penal.

La transcendència de la modificació orgànica referida justifica per si mateixa la incorporació a la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, d'un nou títol VI dedicat específicament a les actuacions que s'han de portar a terme en aquests supòsits, ja que la línia directriu del legislador orgànic ha quedat patent: la regla general ha de ser la pràctica de liquidació i la realització de les actuacions recaptatòries del deute tributari quantificat a través d'aquella, sense perjudici que, en determinats casos explicitats a la norma tributària, el legislador hagi optat, en subjecció estricta al caràcter potestatiu que fixa la norma penal en aquest punt, per la paralització de les actuacions, sense practicar liquidació, sempre que no hi hagi cap pronunciament en l'àmbit jurisdiccional.

Aquesta modificació ha de permetre superar, en la majoria de supòsits, la situació fins ara existent, segons la qual la paralització obligada de les actuacions administratives de liquidació del deute tributari provocava, entre d'altres efectes, la conversió del deute tributari en una figura de naturalesa diferent, la responsabilitat civil derivada del delictes, com a fórmula de rescabament a la hisenda pública del dany generat.

A més d'aquesta conseqüència, la nova estructura de la norma també ha de permetre superar el tracte de favor diferent i injustificat que la regulació preexistent dispensava a qui es constituïa en presumpte autor d'un delictes contra la hisenda pública enfront de qui es configurava com a mer infractor administratiu, en relació amb l'obligació que concernia

aquest últim enfront del primer de pagar o garantir la suspensió de l'executivitat de l'acte administratiu.

La nova normativa tributària integra, per tant, regles que resolen les situacions singulars derivades de la coexistència de les actuacions administratives de liquidació i cobrament amb l'enjudiciament penal de la defraudació.

En la configuració actual del delictes contra la hisenda pública s'ha incorporat en norma positiva el concepte de regularització, definida com el reconeixement i pagament complet del deute tributari, que es configura com el vertader revers del delictes, cosa que fa possible el ple retorn a la legalitat i posa fi a la lesió provisional del bé jurídic protegit produïda per la defraudació. A aquest efecte, la Llei recorda quins elements integren el deute tributari, segons el que disposa l'article 58 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, i confirma la potestat de l'Administració tributària d'efectuar les comprovacions que es considerin necessàries amb vista a determinar l'existència, si s'escau, del reconeixement i pagament complet del deute que exigeix la regularització esmentada.

La falta de certesa quant a l'existència d'aquesta regularització determina el pas del tant de culpa a la jurisdicció competent o la remissió de l'expedient al Ministeri fiscal.

L'altra conseqüència és, amb caràcter general, com es va indicar més amunt, la pràctica d'una liquidació administrativa, per a la qual cosa es regula un procediment específic que, mentre que manté l'estructura del procediment d'inspecció que regula actualment la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, quant a l'inici i la tramitació, incorpora modificacions significatives en la fase de terminació d'aquest respecte de la liquidació vinculada al delictes, i per dictar la liquidació esmentada cal l'autorització prèvia de l'òrgan competent per interposar la denúncia o querella.

A continuació, es preveu la possibilitat de retornar l'expedient a l'Administració en cas d'inadmissió de la denúncia o querella que s'esmenten més amunt, i l'Administració ha de reprendre plenament les seves actuacions, per a la qual cosa s'estableixen els terminis corresponents.

En el si de la comprovació administrativa, i una vegada concretada l'existència d'un presumpte delictes contra la hisenda pública, pot ocórrer que, respecte d'una mateixa obligació tributària, concepte i període, hi hagi elements integrants d'aquesta respecte dels quals es pugui afirmar l'existència de defraudació delictiva i d'altres que no es vegin afectats per aquesta. Per a aquest supòsit es regula un mecanisme de divisió, que separa en dues liquidacions diferents els elements afectats per una condició i l'altra, tal com predica la norma penal. Amb una clara vocació garantista per a l'obligat tributari, inspirada en l'aplicació del principi d'intervenció mínima de la norma penal, es fixa una regla general segons la qual totes les partides a compensar o deduir en base o en quota a favor d'aquest s'han d'imputar a la liquidació vinculada al delictes, i es dóna a l'obligat, tanmateix, la possibilitat d'optar per un sistema de distribució proporcional d'aquelles partides.

Des del punt de vista de la tramitació d'aquests expedients vinculats a la comissió d'un delictes contra la hisenda pública, s'ha de partir de la premissa que les normes poden delimitar un règim jurídic diferent per als diferents deutes de dret públic en funció de la seva naturalesa particular. Dins de l'àmbit tributari, cal establir normes substantives específiques per als deutes tributaris derivats de la forma més greu de defraudació tributària, com és el delictes contra la hisenda pública que, per la seva singularitat, tenen també un tractament procedimental diferent que s'inicia en l'àmbit administratiu i conclou en el judicial. Aquest règim jurídic propi –que fonamentalment exclou l'extinció total o parcial del deute per la concurrència de defectes o dilacions en el procediment administratiu de comprovació– és, a més, coherent amb les pautes comunes d'una repressió correcta dels comportaments delictius, que no es compadeix amb el fet que aquests puguin quedar impunes per meres qüestions relacionades amb irregularitats en la tramitació estrictament administrativa de l'expedient de comprovació que no afecten ni qüestionen l'existència o la quantia de la defraudació de naturalesa delictiva. L'aplicació necessària d'aquestes normes substantives específiques exigeix que les liquidacions vinculades a delictes contra la hisenda pública se subjectin a una tramitació singular en la qual, per coherència amb el règim substantiu aplicable, no han de ser objecte d'anàlisi les qüestions que no tinguin

relació amb l'extinció total o parcial de l'obligació tributària com són, en aquesta classe de deutes, les dilacions o els defectes procedimentals. En aquest sentit, la impossibilitat de tractament de les irregularitats esmentades s'ajusta als pronunciaments reiterats de la jurisdicció penal emesos a l'empara de la normativa preexistent i defugint el tractament de qüestions procedimentals administratives prèvies que no tenen incidència en l'enjudiciament d'un fet de naturalesa delictiva.

Convé reiterar que són dues les autoritats de l'Estat que intervenen davant una defraudació tributària de naturalesa delictiva, l'administrativa i la judicial, i cadascuna actua en l'àmbit que li és propi.

Una vegada assenyalat això, és important significar la preferència de l'ordre penal en dos aspectes: d'una banda, correspon al jutge penal la possibilitat de suspendre les actuacions administratives de cobrament, a fi de permetre l'accés a una justícia cautelar enfront de l'executivitat de la liquidació tributària; i de l'altra, la preferència de l'ordre penal queda respectada amb l'obligat ajust final de la liquidació tributària als fets que el jutge penal declari provats quan jutgi i es pronuncii, als efectes de la imposició d'una pena, sobre l'existència i la quantia de la defraudació. Quan el pronunciament judicial hagi exclòs l'existència de delicte contra la hisenda pública i sigui factible, tanmateix, la liquidació administrativa, la tutela judicial s'ha de portar a terme tal com es prevegi per a qualsevol altra liquidació tributària no vinculada a un delicte contra la hisenda pública, de la mateixa manera que s'està produint en l'actualitat.

Com s'ha apuntat més amunt, la modificació penal ha determinat que, a més de practicar la liquidació corresponent, l'Administració tributària pugui materialitzar les actuacions de cobrament del deute tributari liquidat mitjançant l'aplicació dels mecanismes recaptatoris que regulen la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, i la seva normativa de desplegament.

Com a conseqüència d'això s'estableix una norma específica pel que fa al termini d'ingrés del deute tributari liquidat, amb una obertura que ha de ser posterior a l'admissió de la denúncia o querella, i en aquest cas es recull la possibilitat de revisió de les actuacions recaptatòries mitjançant els procediments administratius tributaris ordinaris per les causes taxades a la llei.

En el marc d'aquesta reforma hi ha un àmbit que no es pot ometre en aquest moment: el dels responsables tributaris.

La modificació orgànica referida més amunt tracta d'eliminar situacions de privilegi i situar el presumpte delinqüent en la mateixa posició que qualsevol altre deutor tributari. En coherència amb la finalitat esmentada es fa necessari establir un nou supòsit de responsabilitat tributària basat en la condició de causant o col·laborador en la defraudació, qualificada, a més, per la necessitat de la condició d'imputat en el procés penal.

La declaració de responsabilitat en aquests supòsits ha de possibilitar l'actuació de l'Administració tributària amb vista al cobrament del deute tributari, liquidat en origen a l'obligat tributari subjecte passiu, en seu de responsable, i portar així als seus últims efectes el manament de la modificació penal pel que fa a la recaptació del deute tributari liquidat vinculat al presumpte delicte.

Finalment, la modificació integra determinades especialitats que s'han de tenir en compte en l'àmbit de la liquidació del deute duaner derivades directament de la legislació comunitària.

La modificació que s'incorpora fa necessari introduir una sèrie de canvis en altres articles de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària. En concret, d'una banda, mentre que les actuacions administratives que s'han d'efectuar en aplicació del nou títol VI formen part de l'aplicació dels tributs, els òrgans que les porten a terme formen part de l'Administració tributària. Al seu torn, les normes generals de representació són aplicables en la realització de les actuacions esmentades.

D'altra banda, es modifiquen els preceptes que regulen l'adopció de mesures cautelars, així com la llista de les denominades liquidacions provisionals, en tots dos casos com a conseqüència de les noves liquidacions que ara regula la norma, inexistents fins ara.

Igualment, es fa necessari adaptar el precepte que estableix la no-devolució de les quantitats pagades per les quals es regularitza voluntàriament la situació tributària i que, en virtut de la nova regulació del delictes contra la hisenda pública, determinen el ple retorn a la legalitat.

V

A causa de l'especial incidència que en l'àmbit de la fiscalitat té el dret de la Unió Europea, així com les sentències del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, es procedeix a introduir mecanismes i preceptes a la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, per incrementar el grau d'integració legal i efectivitat del dret de la Unió Europea.

En relació amb la legitimació dels òrgans economicoadministratius per promoure qüestions prejudicials davant el Tribunal de Justícia de la Unió Europea, tal com aquest ha admès, com a mera manifestació de la primàcia i efecte directe del dret de la Unió Europea, s'estableixen normes de procediment dirigides a regular aquesta activitat i s'estableix, a més, que la interposició d'aquestes qüestions prejudicials ha de suspendre el procediment economicoadministratiu, així com el còmput del termini de prescripció.

D'altra banda, s'introdueix un nou títol a la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, a través del qual s'adapta la Llei a la normativa comunitària en matèria d'ajudes d'estat il·legals i incompatibles.

Les decisions de la Comissió Europea per exigir la recuperació d'ajudes d'estat són obligatòries en tots els seus termes per als seus destinataris, els estats membres, que han d'aconseguir restablir la situació existent amb anterioritat al gaudi de l'ajuda sense dilació i d'acord amb els procediments del dret intern de l'Estat membre destinatari.

En el cas espanyol, la normativa interna no preveu cap procediment per recuperar ajudes d'Estat en l'àmbit tributari, carència que el present text soluciona. Per a això, i com una manifestació addicional del caràcter codificador de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, s'hi introdueix un nou títol regulador dels procediments que cal seguir per executar les decisions de recuperació en aquest àmbit.

En la recuperació d'ajudes d'Estat, l'Administració tributària actua com a executor d'una decisió que li ve imposada per la Comissió Europea, i s'ha d'ajustar a la normativa comunitària reguladora de la matèria, en particular als principis d'execució immediata i efectiva de la decisió que estableix l'article 14 del Reglament (CE) núm. 659/1999 del Consell, de 22 de març de 1999, pel qual s'estableixen disposicions d'aplicació de l'article 93 del Tractat.

Aquests principis inspiren la regulació de l'execució de les decisions de recuperació i en justifiquen les peculiaritats principals:

- La possibilitat de modificar actes administratius fers, fins i tot amb força de cosa jutjada, tal com ha establert el Tribunal de Justícia de la Unió Europea.
- La consideració dels deutes tributaris resultants com a no susceptibles d'ajornament o fraccionament.

S'incorporen, a més, regles especials de prescripció imposades per normativa comunitària, i per tant no són aplicables els terminis de prescripció interns en relació amb el deute tributari resultant exclusivament de l'execució de la decisió.

Es creen dos tipus de procediment d'execució de decisions de recuperació, i s'aplica l'un o l'altre en funció de la naturalesa dels elements de l'obligació tributària a què es refereix la decisió. L'aplicació de l'un o l'altre depèn de si l'execució de la decisió influeix o no en la quantificació o liquidació del deute tributari.

No obstant això, també es poden executar les decisions de recuperació a través del procediment d'inspecció ordinari quan a l'obligat tributari se li comprovin també altres obligacions o altres elements de l'obligació diferents dels que constitueixen l'objecte de la decisió de recuperació.

Els articles 5 i 46.2 incorporen sengles referències a aquest nou títol atès que, d'una banda, és competència de l'Administració tributària executar les actuacions que s'hi

regulen i, de l'altra, les normes generals de representació són aplicables en els procediments de recuperació.

VI

Es modifica la disposició addicional sisena relativa al número d'identificació fiscal amb el propòsit, d'una banda, d'explicitar els efectes derivats de la revocació en matèria fiscal del número d'identificació fiscal i, de l'altra, d'estendre subjectivament aquests efectes als números assignats a les persones físiques.

Així mateix, es modifica la disposició addicional desena, relativa a l'exacció de responsabilitat civil per delictes contra la hisenda pública, amb l'únic propòsit d'adaptar la normativa tributària a les últimes modificacions del Codi penal, que han ampliat les competències de l'Administració tributària a l'exacció de les penes de multa.

Es reconeix l'existència de normes específiques en matèria duanera derivades directament del dret de la Unió Europea, que prevalen sobre el que estableix la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, i s'especifiquen, per la seva especial rellevància, entre d'altres, les referides al caràcter de les liquidacions i als terminis de resolució, d'entre les quals convé distingir, especialment, les relatives a determinades especialitats en la revisió dels actes d'aplicació dels tributs integrants del deute duaner com a conseqüència de la distribució de competències entre els òrgans nacionals i la Comissió en matèria duanera.

De conformitat amb la normativa vigent, la iniciació dels procediments amistosos a què fa referència la disposició addicional primera del text refós de la Llei de l'impost sobre la renda de no residents, aprovat pel Reial decret legislatiu 5/2004, de 5 de març, és compatible amb la tramitació d'un recurs administratiu o contencions administratiu plantejat sobre les mateixes qüestions sobre les quals versa el procediment amistós.

Davant la necessitat d'evitar que se simultanegi aquest mecanisme amb una instància estrictament revisora, i sense afectar el principi de tutela judicial efectiva, s'estableix la suspensió dels procediments revisors, tant en via administrativa com judicial, que s'hagin pogut iniciar, fins que se substanciï el procediment amistós, per la qual cosa s'inclou una nova disposició addicional a la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, i una altra a la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.

En compliment de l'obligació d'adoptar mesures per exigir que les institucions financeres apliquin de manera efectiva les normes de comunicació d'informació i diligència deguda que inclou la Directiva 2011/16/UE del Consell, de 15 de febrer de 2011, modificada per la Directiva 2014/107/UE del Consell, de 9 de desembre de 2014, pel que fa a l'obligatorietat de l'intercanvi automàtic d'informació en l'àmbit de la fiscalitat, i les derivades de l'estàndard comú de comunicació d'informació elaborat per l'OCDE aplicable a Espanya com a conseqüència de la signatura de l'Acord multilateral entre autoritats competents sobre intercanvi automàtic d'informació de comptes financers, s'introdueix una nova disposició addicional vint-i-dosena, en la qual es regulen, entre altres mesures, dos nous tipus d'infracció en relació amb l'incompliment de l'obligació d'identificar la residència de les persones que tinguin la titularitat o el control dels comptes financers.

S'estableix la no-aplicació a la matèria tributària del que estableix la disposició addicional única de la Llei 11/2011, de 20 de maig, de reforma de la Llei 60/2003, de 23 de desembre, d'arbitratge, i de regulació de l'arbitratge institucional en l'Administració General de l'Estat, de manera que les controvèrsies jurídiques que se suscitin entre l'Administració tributària i ens de dret públic s'han de resoldre pels procediments que estableix la normativa tributària.

Com a conseqüència del canvi de denominació de l'antic Ministeri d'Economia i Hisenda, s'adaptin les referències a aquest que apareixen a la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, a la seva denominació actual.

Per evitar dubtes sobre l'entrada en vigor de determinats preceptes, s'estableix el règim transitori dels articles que ho requereixen, i específicament, el referit a l'aplicació del nou procediment de liquidació de deutes tributaris vinculats a delictes contra la hisenda pública, així com l'aplicació dels nous supòsits de responsabilitat associats a possibles delictes.

Com a complement a la regulació que conté el nou títol VI i de conformitat amb la reforma del Codi penal que permet continuar el procediment administratiu de cobrament del deute tributari malgrat la litispendència del procés penal, s'estableix a la Llei d'enjudiciament criminal que la mera presentació davant el jutge penal d'una sol·licitud de suspensió de l'executivitat de la liquidació no produeix efectes tret que hi hagi un acord judicial exprés amb formalització de garanties.

En conseqüència, els òrgans de recaptació poden continuar amb el procediment de constrenyiment fins a la data de la interlocutòria per la qual s'acordi la suspensió. No obstant això, una vegada constituïda la garantia, la suspensió té efectes des que es va sol·licitar, i la Llei regula els efectes concrets de la interlocutòria de concessió sobre els embargaments efectuats amb anterioritat a aquella.

Es modifica la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, i s'aclareix en aquesta Llei que, d'acord amb la regulació actual del delictes esmentat al Codi penal, està exclòs de l'ordre contenciós administratiu el coneixement de les pretensions que els obligats tributaris puguin plantejar a l'empara de l'actuació administrativa.

Es modifiquen i s'incorporen determinats preceptes en la Llei orgànica 12/1995, de 12 de desembre, de repressió del contraban que, d'acord amb la disposició final segona de la mateixa Llei, tenen rang de llei ordinària. Seguint la mateixa via oberta pel Codi penal i materialitzada al nou títol VI de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, les modificacions en l'àmbit del contraban han de permetre, amb caràcter general, liquidar i recaptar els deutes tributaris i duaners derivats del contraban, de manera que, en cas que l'Administració tributària adverteixi la possible existència de delictes de contraban, les actuacions administratives han de continuar, excepte, si s'escau, el procediment sancionador que ja s'hagi iniciat, com a conseqüència de la impossibilitat de concurrència de sancions.

Com a conseqüència de múltiples factors que afecten en el moment present l'activitat econòmica lligada a les labors del tabac, en especial l'increment de preus d'aquestes, la situació socioeconòmica en determinades parts de la geografia espanyola i les limitacions jurídiques en la regulació de les franquícies duaneres i fiscals en relació amb els règims de viatgers i petits enviaments, s'està produint un creixement substancial de les accions i omissions tipificades com a infraccions de contraban amb aquest tipus de gèneres.

D'altra banda, s'aprecia un augment dels comportaments dels infractors tendents a evitar l'aplicació efectiva de la sanció de tancament de l'establiment, i es constata a més una generalització de conductes dels presumptes infractors que suposen situacions de resistència, obstrucció, excusa o negativa davant l'actuació dels funcionaris encarregats de la investigació i de la tramitació dels expedients sancionadors.

Per prevenir l'extensió d'aquestes pràctiques i fer front a l'increment d'aquest tipus d'irregularitats, cal revisar les sancions administratives aplicables a les infraccions per adequar-les a la finalitat de tota sanció, que és la de dissuadir de la realització dels comportaments antijurídics que constitueixen l'objecte de les infraccions.

Atesa la distribució de competències entre els òrgans nacionals i la Comissió, i considerant la jurisprudència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea en matèria de no-contracció a posteriori, condonació o devolució del deute duaner, en el mateix sentit que la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, es modifica també la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, per tal que se suspengui el procediment judicial fins que la Comissió adopti la decisió de la seva competència.

En coherència amb l'eliminació dels períodes d'interrupció justificada del termini del procediment inspector, i la seva substitució per períodes de suspensió, s'adapta la terminologia en la disposició addicional tercera de la Llei 23/2005, de 18 de novembre, de reformes en matèria tributària per a l'impuls a la productivitat, per als supòsits en què la Comissió Nacional del Mercat de Valors s'hagi de pronunciar sobre la suspensió o revocació de l'autorització concedida a una institució d'inversió col·lectiva.

La Llei 7/2012, de 29 d'octubre, de modificació de la normativa tributària i pressupostària i d'adequació de la normativa financera per a la intensificació de les actuacions en la prevenció i la lluita contra el frau, va establir una limitació als pagaments en efectiu. Es tracta d'una norma de naturalesa financera, tot i que la seva finalitat és, com s'assenyala a l'exposició de motius de la Llei esmentada, la lluita contra el frau fiscal.

Es considera que s'ha d'establir l'exclusió de la limitació respecte del canvi de moneda en efectiu per una altra moneda en efectiu, que es porti a terme per mitjà d'establiments de canvi de moneda, i aquesta exclusió s'ha d'estendre també a les entitats de pagament regulades per la Llei 16/2009, de 13 de novembre, de serveis de pagament, en tots dos casos supervisats pel Banc d'Espanya i subjectes a la normativa de blanqueig de capitals.

Així mateix, es produeix una modificació en el règim jurídic de les notificacions dins dels procediments sancionadors que cal seguir en cas d'infracció de la limitació de pagaments en efectiu regulada a la mateixa Llei, a fi d'agilitzar les notificacions i harmonitzar el seu règim amb el que, amb caràcter general, segueix l'Agència Estatal d'Administració Tributària en els procediments tributaris.

La disposició final sisena recull una sèrie de modificacions de la normativa reguladora de l'impost sobre societats, entre les quals cal destacar la modificació dels apartats que estableixen uns terminis específics de comprovació de crèdits fiscals, ja siguin bases imposables negatives, deduccions per doble imposició o incentius fiscals, amb l'objecte d'adequar la seva redacció a la continguda a la Llei general tributària, i evitar dubtes interpretatius en relació amb la realització de les actuacions de comprovació que han de portar a terme els òrgans de l'Administració tributària.

En consonància, s'introdueixen les modificacions necessàries a la Llei 20/1990, de 19 de desembre, sobre règim fiscal de les cooperatives, amb l'objecte d'adaptar el tractament fiscal de les quotes negatives al que preveu per a les bases imposables negatives la Llei 27/2014.

S'estableix la necessitat d'aprovar, mitjançant una ordre ministerial, el model per portar a terme la regularització voluntària del deute, determinant, si s'escau, de la desaparició del retret penal pel delictes contra la hisenda pública.

Per finalitzar, el text es completa amb els preceptes dedicats a l'establiment de la disposició derogatòria corresponent, d'una disposició relativa a la limitació de despeses derivades de la implementació del que disposa la norma, al títol competencial, a l'habilitació al Govern per dictar disposicions de desplegament i a l'entrada en vigor.

Article únic. *Modificació de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària.*

S'introdueixen les modificacions següents a la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària:

U. Es modifica l'apartat 1 de l'article 5, que queda redactat de la manera següent:

«1. Als efectes d'aquesta Llei, l'Administració tributària està integrada pels òrgans i les entitats de dret públic que exerceixen les funcions que regulen els seus títols III, IV, V, VI i VII.»

Dos. Es modifica l'apartat 3 de l'article 12, que queda redactat de la manera següent:

«3. En l'àmbit de les competències de l'Estat, la facultat de dictar disposicions interpretatives o explicatives de les lleis i altres normes en matèria tributària correspon al ministre d'Hisenda i Administracions Públiques i als òrgans de l'Administració tributària a què es refereix l'article 88.5 d'aquesta Llei.

Les disposicions interpretatives o explicatives dictades pel ministre són de compliment obligat per a tots els òrgans de l'Administració tributària.

Les disposicions interpretatives o explicatives dictades pels òrgans de l'Administració tributària a què es refereix l'article 88.5 d'aquesta Llei tenen efectes vinculants per als òrgans i les entitats de l'Administració tributària encarregats d'aplicar els tributs.

Les disposicions interpretatives o explicatives que preveu aquest apartat s'han de publicar al butlletí oficial que correspongui.

Amb caràcter previ al dictat de les resolucions a què es refereix aquest apartat, i una vegada elaborat el text corresponent, quan la naturalesa d'aquestes ho aconselli, es poden sotmetre a informació pública.»

Tres. Es modifica l'apartat 3 de l'article 15, que queda redactat de la manera següent:

«3. En les liquidacions que es duguin a terme com a resultat del que disposa aquest article s'ha d'exigir el tribut aplicant la norma que hagi correspost als actes o negocis usuals o propis o eliminant els avantatges fiscals obtinguts, i s'han de liquidar interessos de demora.»

Quatre. Es modifica l'apartat 3 de l'article 29, que queda redactat de la manera següent:

«3. En desplegament del que disposa aquest article, les disposicions reglamentàries poden regular les circumstàncies relatives al compliment de les obligacions tributàries formals.

En particular, s'han de determinar els casos en què l'aportació o administració dels llibres registre s'hagi d'efectuar de manera periòdica i per mitjans telemàtics.»

Cinc. Es modifica la lletra e) de l'apartat 1 de l'article 43, que queda redactada de la manera següent:

«e) Els representants duaners quan actuïn en nom i a compte dels seus comitents. No obstant això, aquesta responsabilitat subsidiària no afecta el deute duaner.»

Sis. Es modifica l'apartat 2 de l'article 46, que queda redactat de la manera següent:

«2. Per interposar recursos o reclamacions, desistir-ne, renunciar a drets, assumir o reconèixer obligacions en nom de l'obligat tributari, sol·licitar devolucions d'ingressos indeguts o reembossaments i en la resta de supòsits en què sigui necessària la signatura de l'obligat tributari en els procediments que regulen els títols III, IV, V, VI i VII d'aquesta Llei, la representació s'ha d'acreditar per qualsevol mitjà vàlid en dret que deixi constància fidedigna o mitjançant declaració en compareixença personal de l'interessat davant l'òrgan administratiu competent.

A aquests efectes, són vàlids els documents normalitzats de representació que aprovi l'Administració tributària per a determinats procediments.»

Set. Es modifica l'apartat 2 de l'article 65, que queda redactat de la manera següent:

«2. No poden ser objecte d'ajornament o fraccionament els deutes tributaris següents:

- a) Els deutes l'exacció dels quals es dugui a terme per mitjà d'efectes timbrats.
- b) Els corresponents a obligacions tributàries que hagin de complir el retenidor o l'obligat a efectuar ingressos a compte, excepte en els casos i les condicions que preveu la normativa tributària.
- c) En cas de concurs de l'obligat tributari, els que, d'acord amb la legislació concursal, tinguin la consideració de crèdits contra la massa.
- d) Els resultants de l'execució de decisions de recuperació d'ajudes d'Estat que regula el títol VII d'aquesta Llei.

Les sol·licituds d'ajornament o fraccionament a què es refereixen els diferents paràgrafs d'aquest apartat han de ser objecte d'inadmissió.»

Vuit. S'introdueix un nou article 66 bis, amb la redacció següent:

«Article 66 bis. *Dret a comprovar i investigar.*

1. La prescripció de drets que estableix l'article 66 d'aquesta Llei no afecta el dret de l'Administració per efectuar comprovacions i investigacions de conformitat amb l'article 115 d'aquesta Llei, llevat del que disposa l'apartat següent.

2. El dret de l'Administració per iniciar el procediment de comprovació de les bases o quotes compensades o pendents de compensació o de deduccions aplicades o pendents d'aplicació, prescriu al cap de deu anys a comptar de l'endemà del dia en què finalitzi el termini reglamentari establert per presentar la declaració o autoliquidació corresponent a l'exercici o període impositiu en què es va generar el dret a compensar les bases o quotes esmentades o a aplicar les deduccions esmentades.

En els procediments d'inspecció d'abast general a què es refereix l'article 148 d'aquesta Llei, respecte d'obligacions tributàries i períodes el dret a liquidar dels quals no hagi prescrit, s'entén inclosa, en tot cas, la comprovació de la totalitat de les bases o quotes pendents de compensació o de les deduccions pendents d'aplicació, el dret a comprovar de les quals no hagi prescrit d'acord amb el que disposa el paràgraf anterior. Si passa altrament, s'ha de fer menció expressa a la inclusió, en l'objecte del procediment, de la comprovació a què es refereix aquest apartat, amb indicació dels exercicis o períodes impositius en què es va generar el dret a compensar les bases o quotes o a aplicar les deduccions que han de ser objecte de comprovació.

La comprovació a què es refereix aquest apartat i, si s'escau, la correcció o regularització de bases o quotes compensades o pendents de compensació o deduccions aplicades o pendents d'aplicació respecte de les quals no s'hagi produït la prescripció que estableix el paràgraf primer, només es pot efectuar en el curs de procediments de comprovació relatius a obligacions tributàries i períodes el dret a liquidar dels quals no hagi prescrit.

3. Llevat que la normativa pròpia de cada tribut estableixi una cosa diferent, la limitació del dret a comprovar a què es refereix l'apartat anterior no afecta l'obligació d'aportar les liquidacions o autoliquidacions en què es van incloure les bases, quotes o deduccions i la comptabilitat en ocasió de procediments de comprovació i investigació d'exercicis no prescrits en els quals es van produir les compensacions o aplicacions que assenyala l'apartat esmentat.»

Nou. Es modifica l'apartat 1 de l'article 67, que queda redactat de la manera següent:

«1. El termini de prescripció comença a comptar en els diferents casos a què es refereix l'article 66 d'aquesta Llei de conformitat amb les regles següents:

En el cas a), des de l'endemà del dia en què finalitzi el termini reglamentari per presentar la declaració o autoliquidació corresponent.

En els tributs de cobrament periòdic per rebut, quan per determinar el deute tributari mitjançant la liquidació oportuna no sigui necessària la presentació de declaració o autoliquidació, el termini de prescripció comença el dia de meritació del tribut.

En el cas b), des de l'endemà del dia en què finalitzi el termini de pagament en període voluntari, sense perjudici del que disposa l'apartat 2 d'aquest article.

En el cas c), des de l'endemà del dia en què finalitzi el termini per sol·licitar la devolució corresponent derivada de la normativa de cada tribut o, a falta de termini, des de l'endemà del dia en què es va poder sol·licitar aquesta devolució; des de l'endemà del dia en què es va efectuar l'ingrés indegut o des de l'endemà de la finalització del termini per presentar l'autoliquidació si l'ingrés indegut es va fer dins del termini esmentat; o des de l'endemà del dia en què adquireixi fermesa la sentència o resolució administrativa que declari totalment o parcialment improcedent l'acte impugnat.

En el supòsit de tributs que gravin una mateixa operació i que siguin incompatibles entre si, el termini de prescripció per sol·licitar la devolució de l'ingrés indegut del tribut improcedent comença a comptar des de la resolució de l'òrgan previst específicament per dirimir quin és el tribut procedent.

En el cas d), des de l'endemà del dia en què finalitzin els terminis establerts per efectuar les devolucions derivades de la normativa de cada tribut o des de l'endemà de la data de notificació de l'acord en què es reconegui el dret a percebre la devolució o el reemborsament del cost de les garanties.»

Deu. S'introdueix un nou apartat 9 a l'article 68, amb la redacció següent:

«9. La interrupció del termini de prescripció del dret a què es refereix la lletra a) de l'article 66 d'aquesta Llei relativa a una obligació tributària determina, així mateix, la interrupció del termini de prescripció dels drets a què es refereixen les lletres a) i c) de l'article esmentat relatives a les obligacions tributàries connexes del mateix obligat tributari quan en aquestes es produeixi o s'hagi de produir una tributació diferent com a conseqüència de l'aplicació, ja sigui per part de l'Administració tributària o dels obligats tributaris, dels criteris o elements en què es fonamenti la regularització de l'obligació amb la qual estiguin relacionades les obligacions tributàries connexes.

Als efectes del que disposa aquest apartat, s'entén per obligacions tributàries connexes aquelles en què algun dels seus elements es vegin afectats o es determinin en funció dels corresponents a una altra obligació o període diferent.»

Onze. Es modifica l'apartat 1 de l'article 69, que queda redactat de la manera següent:

«1. La prescripció guanyada beneficia de la mateixa manera tots els obligats al pagament del deute tributari llevat del que disposa l'apartat 8 de l'article anterior.»

Dotze. Es modifica l'apartat 3 de l'article 70, que queda redactat de la manera següent:

«3. L'obligació de justificar la procedència de les dades que tinguin el seu origen en operacions efectuades en períodes impositius prescrits s'ha de mantenir durant el termini de prescripció del dret per determinar els deutes tributaris afectats per l'operació corresponent i, en tot cas, en els supòsits a què es refereix l'article 66. bis.2 i 3 d'aquesta Llei.»

Tretze. Es modifica l'apartat 1 de l'article 73, que queda redactat de la manera següent:

«1. L'Administració tributària ha de compensar d'ofici els deutes tributaris que estiguin en període executiu.

S'han de compensar d'ofici durant el termini d'ingrés en període voluntari les quantitats a ingressar i a retornar que resultin d'un mateix procediment de comprovació limitada o inspecció o de la pràctica d'una nova liquidació per haver estat anul·lada una altra d'anterior d'acord amb el que disposa l'apartat 5 de l'article 26 d'aquesta Llei.

Així mateix, s'han de compensar d'ofici durant el termini d'ingrés en període voluntari les quantitats a ingressar i a retornar que resultin de l'execució de la resolució a què es refereixen els articles 225.3 i 239.7 d'aquesta Llei.»

Catorze. Es modifiquen els apartats 6 i 8 de l'article 81, que queden redactats de la manera següent:

«6. Els efectes de les mesures cautelars cessen en el termini de sis mesos des de la seva adopció, excepte en els supòsits següents:

a) Que es converteixin en embargaments en el procediment de constrenyiment o en mesures de l'apartat 8 d'aquest article o en mesures cautelars judicials, que tenen efectes des de la data d'adopció de la mesura cautelar.

b) Que desapareguin les circumstàncies que en van motivar l'adopció.

c) Que, a sol·licitud de l'interessat, s'acordi la seva substitució per una altra garantia que es consideri suficient.

En tot cas, les mesures cautelars s'han d'aixecar si l'obligat tributari presenta un aval solidari d'entitat de crèdit o societat de garantia recíproca o certificat d'assegurança de caució que garanteixi el cobrament de la quantia de la mesura cautelar. Si l'obligat procedeix al pagament en període voluntari de l'obligació tributària el compliment de la qual assegurava la mesura cautelar, sense que hi hagi suspensió de l'ingrés, l'Administració tributària ha d'abonar les despeses de la garantia aportada.

d) Que s'ampliï el termini esmentat mitjançant un acord motivat, sense que l'ampliació pugui excedir els sis mesos.

e) Que s'adoptin durant la tramitació del procediment que descriu l'article 253 d'aquesta Llei o després de la seva conclusió. En aquests casos, els seus efectes cessen en el termini de vint-i-quatre mesos des de la seva adopció.

Si s'han adoptat abans de l'inici de la tramitació que descriu l'article 253 d'aquesta Llei, una vegada dictada la liquidació a què es refereix l'article 250.2 d'aquesta Llei, es pot ampliar el termini mitjançant un acord motivat, sense que l'ampliació total de les mesures adoptades pugui excedir els 18 mesos.

Les mesures a què es refereix aquest paràgraf e) es poden convertir en embargaments del procediment de constrenyiment iniciat per al cobrament de la liquidació practicada.

Si posteriorment a la seva adopció se sol·licita a l'òrgan judicial penal competent la suspensió que recull l'article 305.5 del Codi penal, les mesures adoptades s'han de notificar al Ministeri fiscal i a l'òrgan judicial esmentat i s'han de mantenir fins que aquest últim adopti la decisió procedent sobre la seva conservació o aixecament.»

«8. Quan amb motiu d'un procediment de comprovació i investigació inspectora s'hagi formalitzat una denúncia o querella per delictes contra la hisenda pública o s'hagi dirigit un procés judicial pel delictes esmentats sense que s'hagi dictat la liquidació a què es refereix l'article 250.2 d'aquesta Llei, pot adoptar les mesures cautelars que regula aquest article l'òrgan competent de l'Administració tributària, sense perjudici del que estableix la disposició addicional dinovena.

Si la investigació del presumpte delictes no té origen en un procediment de comprovació i investigació inspectora, pot adoptar les mesures cautelars l'òrgan competent de l'Administració tributària amb posterioritat a la incoació de les diligències d'investigació corresponents efectuades pel Ministeri fiscal o, si s'escau, amb posterioritat a la incoació de les diligències penals corresponents.

En els supòsits a què es refereixen els paràgrafs anteriors, les mesures cautelars es poden dirigir contra qualsevol dels subjectes identificats en la denúncia o querella com a possibles responsables, directes o subsidiaris, del pagament de les quanties a què es refereix l'article 126 del Codi penal.

Una vegada adoptada, si s'escau, la mesura cautelar per l'òrgan competent de l'Administració tributària, s'ha de notificar a l'interessat, al Ministeri fiscal i a l'òrgan judicial competent i s'ha de mantenir fins que aquest últim adopti la decisió procedent sobre la seva conversió en mesura jurisdiccional o aixecament.»

Quinze. Es modifica l'apartat 1 de l'article 82, que queda redactat de la manera següent:

«1. Per garantir els ajornaments o fraccionaments del deute tributari, l'Administració tributària pot exigir que es constitueixi a favor seu un aval solidari d'entitat de crèdit o societat de garantia recíproca o un certificat d'assegurança de caució.

Quan es justifiqui que no és possible obtenir l'aval o certificat esmentat o que la seva aportació compromet greument la viabilitat de l'activitat econòmica, l'Administració pot admetre garanties que consisteixin en hipoteca, penyora, fiança

personal i solidària o una altra que es consideri suficient, en la forma que es determini reglamentàriament.

En els termes que s'estableixin reglamentàriament, l'obligat tributari pot sol·licitar de l'Administració que adopti mesures cautelars en substitució de les garanties que preveuen els paràgrafs anteriors. En aquests supòsits no és aplicable el que disposa l'apartat 6 de l'article anterior d'aquesta Llei.»

Setze. Es modifica l'apartat 2 de l'article 92, que queda redactat de la manera següent:

«2. En particular, aquesta col·laboració es pot instrumentar a través d'acords de l'Administració tributària amb altres administracions públiques, amb entitats privades o amb institucions o organitzacions representatives de sectors o interessos socials, laborals, empresarials o professionals i, específicament, amb l'objecte de facilitar l'exercici de la seva tasca amb vista a potenciar el compliment cooperatiu de les obligacions tributàries, amb els col·legis i les associacions de professionals de l'assessoria fiscal.»

Disset. S'introdueix una nova lletra m) a l'apartat 1 i s'afegeix un nou apartat 4 a l'article 95, de manera que els apartats 4 i 5 actuals passen a ser els apartats 5 i 6, amb la redacció següent:

«m) La col·laboració amb l'Oficina de Recuperació i Gestió d'Actius mitjançant la cessió de les dades, els informes o els antecedents necessaris per localitzar els béns embargats o decomissats en un procés penal, amb l'acreditació prèvia d'aquesta circumstància.»

«4. El caràcter reservat de les dades que estableix aquest article no n'impedeix la publicitat quan aquesta es derivi de la normativa de la Unió Europea.»

Divuit. S'introdueix un nou article 95 bis, amb la redacció següent:

«Article 95 bis. *Publicitat de situacions d'incompliment rellevant de les obligacions tributàries.*

1. L'Administració tributària ha d'acordar la publicació periòdica de llistes comprensives de deutors a la hisenda pública per deutes o sancions tributàries quan concorrin les circumstàncies següents:

a) Que l'import total dels deutes i les sancions tributàries pendents d'ingrés superi l'import d'1.000.000 d'euros.

b) Que els deutes o les sancions tributàries esmentades no s'hagin pagat transcorregut el termini d'ingrés en període voluntari.

Als efectes del que disposa aquest article no s'inclouen els deutes i les sancions tributàries que estiguin ajornades o suspeses.

2. Les llistes esmentades han d'incloure la informació següent:

a) La identificació dels deutors d'acord amb el detall següent:

– Persones físiques: nom, cognoms i NIF.

– Persones jurídiques i entitats de l'article 35.4 d'aquesta Llei: raó o denominació social completa i NIF.

b) L'import conjunt dels deutes i les sancions pendents de pagament que s'han tingut en compte als efectes de la publicació.

3. En l'àmbit de l'Estat, la publicitat que regula aquest article es refereix exclusivament als tributs de titularitat estatal per als quals l'aplicació dels tributs, l'exercici de la potestat sancionadora i les facultats de revisió estiguin atribuïdes en

exclusiva als òrgans de l'Administració tributària de l'Estat sense que hi hagi hagut cap delegació de competències en aquests àmbits a favor de les comunitats autònomes o ens locals.

La publicitat que regula aquest article és aplicable respecte als tributs que integren el deute duaner.

4. La determinació de la concurrència dels requisits exigits per a la inclusió a la llista pren com a data de referència el 31 de desembre de l'any anterior al de l'acord de publicació, sigui quina sigui la quantitat pendent d'ingrés en la data de l'acord esmentat.

La proposta d'inclusió a la llista s'ha de comunicar al deutor afectat, el qual pot formular al·legacions en el termini de 10 dies comptats a partir de l'endemà de rebre la comunicació. A aquests efectes, per entendre efectuada la comunicació esmentada n'hi ha prou amb l'acreditació per part de l'Administració tributària d'haver fet un intent de notificació de la comunicació que inclogui el text íntegre del seu contingut al domicili fiscal de l'interessat.

Les al·legacions s'han de referir exclusivament a l'existència d'errors materials, de fet o aritmètics en relació amb els requisits que assenyala l'apartat 1.

Com a conseqüència del tràmit d'al·legacions, l'Administració pot acordar la rectificació de la llista quan s'acrediti fefaentment que no concorren els requisits legals que determina l'apartat 1.

Aquesta rectificació també es pot acordar d'ofici.

Una vegada practicades les rectificacions oportunes, s'ha de dictar l'acord de publicació.

La notificació de l'acord s'entén produïda amb la seva publicació i la de la llista.

Mitjançant una ordre ministerial s'han d'establir la data de publicació, que s'ha de produir en tot cas durant el primer semestre de cada any, i els fitxers i registres corresponents.

La publicació s'ha d'efectuar en tot cas per mitjans electrònics, s'han d'adoptar les mesures necessàries per impedir la indexació del seu contingut a través de motors de cerca a Internet, i les llistes han de deixar de ser accessibles una vegada transcorreguts tres mesos des de la data de publicació.

El tractament de dades necessàries per a la publicació està subjecte al que disposen la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter general, i el seu Reglament aprovat pel Reial decret 1720/2007, de 21 de desembre.

5. En l'àmbit de les competències de l'Estat, és competent per dictar els acords de publicació que regula aquest article el director general de l'Agència Estatal d'Administració Tributària.

6. A la publicació de la llista s'ha d'especificar que la situació que aquesta reflecteix és l'existent en la data de referència que assenyala l'apartat 4, sense que la publicació de la llista es vegi afectada per les actuacions efectuades pel deutor posteriorment a la data de referència esmentada, amb vista al pagament dels deutes i les sancions que inclou la llista.

El que disposa aquest article no afecta de cap manera el règim d'impugnació que estableix aquesta Llei en relació amb les actuacions i els procediments dels quals es deriven els deutes i les sancions tributàries, ni tampoc les actuacions i els procediments d'aplicació dels tributs iniciats o que es puguin iniciar posteriorment en relació amb aquells deutes o sancions.

Les actuacions portades a terme en el procediment que estableix aquest article amb vista a la publicació de la informació que s'hi regula no constitueixen causa d'interrupció als efectes que preveu l'article 68 d'aquesta Llei.

7. L'acord de publicació de la llista posa fi a la via administrativa.»

Dinou. S'introdueix un nou paràgraf c) a l'apartat 4 de l'article 101, amb la redacció següent:

«c) En tot cas tenen el caràcter de provisionals les liquidacions dictades a l'empara del que disposa l'article 250.2 d'aquesta Llei.»

Vint. Es modifica l'apartat 2 de l'article 104, que queda redactat de la manera següent:

«2. Només als efectes d'entendre complerta l'obligació de notificar dins del termini màxim de durada dels procediments, n'hi ha prou d'acreditar que s'ha efectuat un intent de notificació que contingui el text íntegre de la resolució.

En el cas de subjectes obligats o acollits voluntàriament a rebre notificacions practicades a través de mitjans electrònics, l'obligació de notificar dins del termini màxim de durada dels procediments s'entén complerta amb la posada a disposició de la notificació a la seu electrònica de l'Administració tributària o a l'adreça electrònica habilitada.

Els períodes d'interrupció justificada que s'especifiquin reglamentàriament, les dilacions en el procediment per causa no imputable a l'Administració tributària, i els períodes de suspensió del termini que es produeixin d'acord amb el que preveu aquesta Llei no s'inclouen en el còmput del termini de resolució.»

Vint-i-u. Se suprimeix l'apartat 5 de l'article 106 i se'n modifica l'apartat 4, que queda redactat de la manera següent:

«4. Les despeses deduïbles i les deduccions que es practiquin, quan estiguin originades per operacions efectuades per empresaris o professionals, s'han de justificar, de manera prioritària, mitjançant la factura lliurada per l'empresari o professional que hagi fet l'operació corresponent que compleixi els requisits que assenyala la normativa tributària.

Sense perjudici d'això, la factura no constitueix un mitjà de prova privilegiat respecte de l'existència de les operacions, per la qual cosa una vegada que l'Administració en qüestiona de manera fonamentada l'efectivitat, correspon a l'obligat tributari aportar proves sobre la realitat de les operacions.»

Vint-i-dos. S'introdueix un nou apartat 5 a l'article 108, amb la redacció següent:

«5. En el cas d'obligacions tributàries amb períodes de liquidació inferior a l'any, es pot fer una distribució lineal de la quota anual que resulti entre els períodes de liquidació corresponents quan l'Administració tributària no pugui, sobre la base de la informació de què disposa, atribuir-la a un període de liquidació concret d'acord amb la normativa reguladora del tribut, i l'obligat tributari, requerit expressament a aquest efecte, no justifiqui que és procedent un repartiment temporal diferent.»

Vint-i-tres. Es modifiquen els apartats 1 i 2 de l'article 115, que queden redactats de la manera següent:

«1. L'Administració tributària pot comprovar i investigar els fets, actes, elements, activitats, explotacions, negocis, valors i altres circumstàncies determinants de l'obligació tributària per verificar el compliment correcte de les normes aplicables.

Aquesta comprovació i investigació es poden portar a terme encara que afectin exercicis o períodes i conceptes tributaris respecte dels quals s'hagi produït la prescripció que regula l'article 66.a) d'aquesta Llei, sempre que aquesta comprovació o investigació sigui necessària en relació amb la d'algun dels drets a què es refereix l'article 66 d'aquesta Llei que no hagin prescrit, excepte en els supòsits a què es refereix l'article 66 bis.2 d'aquesta Llei, en els quals s'aplica el límit que s'hi estableix.

En particular, les comprovacions i investigacions esmentades es poden estendre a fets, actes, activitats, explotacions i negocis que, esdevinguts, efectuats, desenvolupats o formalitzats en exercicis o períodes tributaris respecte dels quals

s'hagi produït la prescripció que regula l'article 66.a) esmentat al paràgraf anterior, hagin de produir efectes fiscals en exercicis o períodes en què la prescripció esmentada no s'hagi produït.

2. En l'exercici de les funcions de comprovació i investigació a què es refereix aquest article, l'Administració tributària pot qualificar els fets, actes, activitats, explotacions i negocis portats a terme per l'obligat tributari independentment de la qualificació prèvia que aquest últim els hagi donat i de l'exercici o període en què la va efectuar, i és aplicable, si s'escau, el que disposen els articles 13, 15 i 16 d'aquesta Llei.

La qualificació feta per l'Administració tributària en els procediments de comprovació i investigació en aplicació del que disposa aquest apartat estén els seus efectes respecte de l'obligació tributària objecte d'aquells i, si s'escau, respecte d'aquelles altres respecte de les quals no s'hagi produït la prescripció que regula l'article 66.a) d'aquesta Llei.»

Vint-i-quatre. S'introdueix un nou apartat 4 a l'article 119, amb la redacció següent:

«4. En la liquidació resultant d'un procediment d'aplicació dels tributs es poden aplicar les quantitats que l'obligat tributari tingui pendents de compensació o deducció, sense que a aquests efectes sigui possible modificar aquestes quantitats pendents mitjançant la presentació de declaracions complementàries o sol·licituds de rectificació després de l'inici del procediment d'aplicació dels tributs.»

Vint-i-cinc. Es modifica l'apartat 1 de l'article 135, que queda redactat de la manera següent:

«1. Els interessats poden promoure la taxació pericial contradictòria, en correcció dels mitjans de comprovació fiscal de valors assenyalats a l'article 57 d'aquesta Llei, dins del termini del primer recurs o reclamació que sigui procedent contra la liquidació efectuada d'acord amb els valors comprovats administrativament o, quan la normativa tributària així ho prevegi, contra l'acte de comprovació de valors degudament notificat.

En els casos en què la normativa pròpia del tribut així ho prevegi, l'interessat es pot reservar el dret a promoure la taxació pericial contradictòria quan consideri que la notificació no conté expressió suficient de les dades i motius tinguts en compte per elevar els valors declarats i denunciï aquesta omisió en un recurs de reposició o en una reclamació economicoadministrativa. En aquest cas, el termini a què es refereix el paràgraf anterior es compta des de la data de fermesa en via administrativa de l'acord que resolgui el recurs o la reclamació interposada.

La presentació de la sol·licitud de taxació pericial contradictòria, o la reserva del dret a promoure-la a què es refereix el paràgraf anterior, determina la suspensió de l'execució de la liquidació i del termini per interposar recurs o reclamació contra aquesta. Així mateix, la presentació de la sol·licitud de taxació pericial contradictòria suspèn el termini per iniciar el procediment sancionador que, si s'escau, derivi de la liquidació o, si aquest s'ha iniciat, el termini màxim per a la terminació del procediment sancionador. Després de la terminació del procediment de taxació pericial contradictòria, la notificació de la liquidació que sigui procedent ha de determinar que el termini que preveu l'apartat 2 de l'article 209 d'aquesta Llei es computi de nou des de la notificació esmentada o, si el procediment s'ha iniciat, que es repregui el còmput del termini restant per a la terminació.

En cas que en el moment de sol·licitar la taxació pericial contradictòria contra la liquidació ja s'hagi imposat la sanció corresponent i com a conseqüència d'aquella es dicti una nova liquidació, s'ha de procedir a anul·lar la sanció i a imposar-ne una altra tenint en compte la quantificació de la nova liquidació.»

Vint-i-sis. Es modifica l'apartat 2 de l'article 136, que queda redactat de la manera següent:

«2. En aquest procediment, l'Administració tributària pot portar a terme únicament les actuacions següents:

a) Examen de les dades consignades pels obligats tributaris en les seves declaracions i dels justificants presentats o què es requereixin a l'efecte.

b) Examen de les dades i antecedents en poder de l'Administració tributària que posin de manifest la realització del fet imposable o del pressupost d'una obligació tributària, o l'existència d'elements determinants d'aquesta no declarats o diferents als declarats per l'obligat tributari.

c) Examen dels registres i altres documents exigits per la normativa tributària i de qualsevol altre llibre, registre o document de caràcter oficial a excepció de la comptabilitat mercantil, així com l'examen de les factures o documents que serveixin de justificant de les operacions incloses als llibres, registres o documents esmentats.

No obstant el que preveu el paràgraf anterior, quan en el curs del procediment l'obligat tributari aporti, sense que hi hagi cap requeriment previ a l'efecte, la documentació comptable que entengui pertinent amb l'objecte d'acreditar la comptabilització de determinades operacions, l'Administració pot examinar aquesta documentació només als efectes de constatar la coincidència entre el que figuri a la documentació comptable i la informació de què disposi l'Administració tributària.

L'examen de la documentació a què es refereix el paràgraf anterior no impedeix ni limita la comprovació ulterior de les operacions a què aquesta es refereix en un procediment d'inspecció.

d) Requeriments a tercers perquè aportin la informació que estiguin obligats a subministrar amb caràcter general o perquè la ratifiquin mitjançant la presentació dels justificants corresponents.»

Vint-i-set. Es modifica l'article 150, que queda redactat de la manera següent:

«Article 150. *Termini de les actuacions inspectores.*

1. Les actuacions del procediment d'inspecció han de concloure en el termini de:

a) 18 mesos, amb caràcter general.

b) 27 mesos, quan concorri alguna de les circumstàncies següents en qualsevol de les obligacions tributàries o períodes objecte de comprovació:

1r Que la xifra anual de negocis de l'obligat tributari sigui igual o superior al que es requereix per auditar els seus comptes.

2n Que l'obligat tributari estigui integrat en un grup sotmès al règim de consolidació fiscal o al règim especial de grup d'entitats que estigui sent objecte de comprovació inspectora.

Quan es portin a terme actuacions inspectores amb diverses persones o entitats vinculades d'acord amb el que estableix l'article 18 de la Llei 27/2014, de 27 de novembre, de l'impost sobre societats, la concurrència de les circumstàncies que preveu aquesta lletra en qualsevol d'ells determina l'aplicació d'aquest termini als procediments d'inspecció seguits amb tots ells.

El termini de durada del procediment a què es refereix aquest apartat es pot estendre en els termes que s'assenyalen als apartats 4 i 5.

2. El termini del procediment inspector es compta des de la data de notificació a l'obligat tributari del seu inici fins que es notifiqui o s'entengui notificat l'acte administratiu resultant d'aquest. Als efectes d'entendre complerta l'obligació de notificar i de computar el termini de resolució, n'hi ha prou d'acreditar que s'ha fet un intent de notificació que contingui el text íntegre de la resolució.

En la comunicació d'inici del procediment inspector s'ha d'informar l'obligat tributari del termini que li sigui aplicable.

En cas que les circumstàncies a què es refereix la lletra b) de l'apartat anterior s'apreciïn durant l'exercici de les actuacions inspectores, el termini ha de ser de 27 mesos, comptats des de la notificació de la comunicació d'inici, la qual cosa s'ha de comunicar a l'obligat tributari.

El termini és únic per a totes les obligacions tributàries i períodes que constitueixen l'objecte del procediment inspector, encara que les circumstàncies per determinar el termini només afectin algunes de les obligacions o períodes inclosos en aquest, excepte el supòsit de desagregació que preveu l'apartat 3.

Als efectes del còmput del termini del procediment inspector, no és aplicable el que disposa l'apartat 2 de l'article 104 d'aquesta Llei respecte dels períodes d'interrupció justificada ni de les dilacions en el procediment per causa no imputable a l'Administració.

3. El còmput del termini del procediment inspector se suspèn des del moment en què concorre alguna de les circumstàncies següents:

a) La remissió de l'expedient al Ministeri fiscal o a la jurisdicció competent sense practicar la liquidació d'acord amb el que assenyala l'article 251 d'aquesta Llei.

b) La recepció d'una comunicació d'un òrgan jurisdiccional en què s'ordeni la suspensió o parització respecte de determinades obligacions tributàries o elements d'aquestes d'un procediment inspector en curs.

c) El plantejament per part de l'Administració tributària que estigui desenvolupant el procediment d'inspecció d'un conflicte davant les juntes arbitral que preveuen la normativa relativa a les comunitats autònomes, la Llei 28/1990, de 26 de desembre, del Conveni econòmic entre l'Estat i la Comunitat Foral de Navarra, i la Llei 12/2002, de 23 de maig, del Concert econòmic amb la Comunitat Autònoma del País Basc, o la recepció de la comunicació d'aquest.

d) La notificació a l'interessat de la remissió de l'expedient de conflicte en l'aplicació de la norma tributària a la Comissió consultiva.

e) L'intent de notificació a l'obligat tributari de la proposta de resolució o de liquidació o de l'acord pel qual s'ordena completar actuacions a què es refereix l'article 156.3.b) d'aquesta Llei.

f) La concurrència d'una causa de força major que obligui a suspendre les actuacions.

Llevat que concorre la circumstància que preveu la lletra e) d'aquest apartat, la inspecció no pot portar a terme cap actuació en relació amb el procediment suspès per les causes anteriors, sense perjudici que les sol·licituds efectuades prèviament a l'obligat tributari o a tercers hagin de ser contestades. No obstant això, si l'Administració tributària aprecia que algun període, obligació tributària o element d'aquesta no estan afectats per les causes de suspensió, ha de continuar el procediment inspector respecte d'aquests i aquests poden, si s'escau, practicar la liquidació corresponent. Només als efectes del còmput del període màxim de durada, en aquests casos, des del moment en què concorre la circumstància de la suspensió, s'han de desagregar els terminis distingint entre la part del procediment que continua i la que queda suspesa. A partir d'aquesta desagregació, cada part del procediment es regeix pels seus propis motius de suspensió i extensió del termini.

La suspensió del còmput del termini té efectes des que concorrin les circumstàncies assenyalades anteriorment, la qual cosa s'ha de comunicar a l'obligat tributari a efectes informatius, llevat que amb aquesta comunicació es pugui perjudicar la realització d'investigacions judicials, circumstància que ha de quedar prou motivada a l'expedient. En aquesta comunicació, s'han de detallar els períodes, les obligacions tributàries o els elements d'aquestes que estan suspesos i aquells

altres respecte dels quals es continua el procediment pel fet de no estar afectats per les causes de suspensió esmentades.

La suspensió finalitza quan tingui entrada al registre de l'Administració tributària corresponent el document del qual es derivi que ha cessat la causa de suspensió, s'aconsegueixi efectuar la notificació o es constati la desaparició de les circumstàncies determinants de la força major. No obstant això, en el cas que preveu la lletra d), el termini de suspensió no pot excedir el termini màxim per a l'emissió de l'informe.

Una vegada finalitzada la suspensió, el procediment ha de continuar pel termini que resti.

4. L'obligat tributari pot sol·licitar abans que s'obri el tràmit d'audiència, en els termes que s'estableixin per reglament, un o diversos períodes en què la inspecció no pot efectuar actuacions amb l'obligat tributari i queda suspès el termini per atendre els requeriments efectuats a aquest. Els períodes esmentats no poden excedir en conjunt els 60 dies naturals per a tot el procediment i suposen una extensió del termini màxim de la seva durada.

L'òrgan actuant pot denegar la sol·licitud si no està prou justificada o si s'aprecia que pot perjudicar el desenvolupament de les actuacions. La denegació no pot ser objecte de recurs o reclamació economicoadministrativa.

5. Quan durant el desenvolupament del procediment inspector l'obligat tributari manifesti que no té o no va a aportar la informació o documentació sol·licitada o no l'aporta íntegrament en el termini concedit en el tercer requeriment, la seva aportació posterior determina l'extensió del termini màxim de durada del procediment inspector per un període de tres mesos, sempre que l'aportació esmentada es produeixi una vegada transcorregut almenys nou mesos des del seu inici. No obstant això, l'extensió és de 6 mesos quan l'aportació s'efectuï després de la formalització de l'acta i determini que l'òrgan competent per liquidar acordi la pràctica d'actuacions complementàries.

Així mateix, el termini màxim de durada del procediment inspector s'estén per un període de sis mesos quan després de deixar constància de l'apreciació de les circumstàncies determinants de l'aplicació del mètode d'estimació indirecta, s'aportin dades, documents o proves relacionats amb les circumstàncies esmentades.

6. L'incompliment del termini de durada del procediment a què es refereix l'apartat 1 d'aquest article no determina la caducitat del procediment, que continua fins que s'acabi, però produeix els efectes següents respecte a les obligacions tributàries pendents de liquidar:

a) No es considera interrompuda la prescripció com a conseqüència de les actuacions inspectores desenvolupades durant el termini assenyalat a l'apartat 1.

La prescripció s'entén interrompuda per la realització d'actuacions amb posterioritat a la finalització del termini a què es refereix l'apartat 1. L'obligat tributari té dret a ser informat sobre els conceptes i períodes a què arribin les actuacions que s'hagin de dur a terme.

b) Els ingressos efectuats des de l'inici del procediment fins a la primera actuació practicada amb posterioritat a l'incompliment del termini de durada del procediment previst a l'apartat 1 i que hagin estat imputats per l'obligat tributari al tribut i període objecte de les actuacions inspectores tenen el caràcter d'esponanis als efectes de l'article 27 d'aquesta Llei.

c) No s'exigeixen interessos de demora des que es produeixi l'incompliment esmentat fins que acabi el procediment.

7. Quan una resolució judicial o economicoadministrativa aprecii defectes formals i ordeni la retroacció de les actuacions inspectores, aquestes han de finalitzar en el període que resti des del moment al qual es retrotreguin les actuacions fins a la conclusió del termini previst a l'apartat 1 o en sis mesos, si aquest últim és

superior. El termini esmentat es computa des de la recepció de l'expedient per part de l'òrgan competent per executar la resolució.

S'exigeixen interessos de demora per la nova liquidació que posi fi al procediment. La data d'inici del còmput de l'interès de demora és la mateixa que, d'acord amb el que estableix l'apartat 2 de l'article 26, hagi correspost a la liquidació anul·lada i l'interès es merita fins al moment en què s'hagi dictat la nova liquidació.»

Vint-i-vuit. Es modifica l'apartat 3 i s'introdueixen dos nous apartats 4, 5 a l'article 158, amb la redacció següent:

«3. Les dades i els antecedents utilitzats per aplicar el mètode d'estimació indirecta poden procedir de qualsevol de les fonts següents:

a) Els signes, índexs i mòduls establerts per al mètode d'estimació objectiva, que s'utilitzen preferentment tractant-se d'obligats tributaris que hagin renunciat al mètode esmentat. No obstant això, si la inspecció acredita l'existència de rendiments o quotes procedents de l'activitat econòmica per un import superior, aquest últim és el que es consideri a l'efecte de la regularització.

b) Les dades econòmiques i del procés productiu obtingudes del mateix obligat tributari.

Es poden utilitzar dades d'exercicis anteriors o posteriors al regularitzat en què disposi d'informació que es consideri suficient i fiable. En especial, es pot utilitzar informació corresponent al moment de desenvolupament de l'actuació inspectora, que es pot considerar aplicable als exercicis anteriors, llevat que es justifiqui i quantifiqui, per part de la inspecció o de l'obligat tributari, que és procedent efectuar ajustos en les dades esmentades.

Quan aquest mètode s'apliqui a la quantificació d'operacions de característiques homògenes de l'obligat tributari i aquest no aporti informació sobre això, aporti informació incorrecta o insuficient o es descobreixi l'existència d'incorreccions reiterades en una mostra de les operacions esmentades, la inspecció dels tributs les pot regularitzar per mostreig. En aquests casos, es pot aplicar la mitjana que resulta de la mostra a la totalitat de les operacions del període comprovat, llevat que l'obligat tributari acrediti l'existència de causes específiques que justifiquin la improcedència d'aquesta proporció.

c) Les dades procedents d'estudis del sector efectuats per organismes públics o per organitzacions privades d'acord amb tècniques estadístiques adequades, i que es refereixin al període objecte de regularització. En aquest cas s'ha d'identificar la font dels estudis, a l'efecte que l'obligat tributari pugui argumentar el que consideri adequat al seu dret en relació amb aquestes.

d) Les dades d'una mostra obtinguda pels òrgans de la inspecció sobre empreses, activitats o productes amb característiques rellevants que siguin anàlogues o similars a les de l'obligat tributari, i es refereixin al mateix any. En aquest cas, la inspecció ha d'identificar la mostra triada, de manera que se'n garanteixi l'adequació a les característiques de l'obligat tributari, i ha d'assenyalar el registre públic o font de la qual es van obtenir les dades. En cas que les dades utilitzades procedeixin de la mateixa Administració tributària, la mostra s'ha de fer de conformitat amb el que es disposa per reglament.

4. En cas d'imposició directa, es poden determinar pel mètode d'estimació indirecta les vendes i prestacions, les compres i despeses o el rendiment net de l'activitat. L'estimació indirecta es pot referir únicament a les vendes i prestacions, si les compres i despeses que figuren en la comptabilitat o en els registres fiscals es consideren suficientment acreditades. Així mateix, es pot referir únicament a les compres i despeses quan les vendes i prestacions resultin suficientment acreditades.

En cas d'imposició sobre el consum, es pot determinar pel mètode d'estimació indirecta la base i la quota repercutida, la quota que es considera suportada i deduïble o tots dos imports. La quota que es considera suportada i deduïble s'ha de

calcular estimant les quotes que correspondrien als béns i serveis que serien normalment necessaris per obtenir les vendes o prestacions corresponents, però només en la quantia en què s'apreciï que s'ha repercutit l'impost i que aquest ha estat suportat efectivament per l'obligat tributari. Si l'Administració tributària no disposa d'informació que li permeti apreciar la repercussió de les quotes, correspon a l'obligat tributari aportar la informació que permeti identificar les persones o entitats que li van repercutir l'impost i calcular-ne l'import.

Cap despesa o quota suportada corresponent a un exercici regularitzat per mitjà d'estimació indirecta no pot ser objecte de deducció en un exercici diferent.

5. En el cas de tributs amb períodes de liquidació inferior a l'any, la quota estimada per la inspecció de manera anual s'ha de repartir linealment entre els períodes de liquidació corresponents, llevat que l'obligat tributari justifiqui que és procedent un repartiment temporal diferent.»

Vint-i-nou. Es modifica l'apartat 3 de l'article 159, que queda redactat de la manera següent:

«3. A l'efecte del còmput del termini del procediment inspector s'ha de tenir en compte el que disposa l'apartat 3 de l'article 150 d'aquesta Llei.»

Trenta. Es modifica l'apartat 2 de l'article 179, que queda redactat de la manera següent:

«2. Les accions o omissions tipificades en les lleis no donen lloc a responsabilitat per infracció tributària en els casos següents:

- a) Quan es realitzin pels qui no tinguin capacitat d'actuar en l'ordre tributari.
- b) Quan es doni una força major.
- c) Quan derivin d'una decisió col·lectiva, per als qui hagin salvat el seu vot o no hagin assistit a la reunió en què aquesta es va adoptar.
- d) Quan s'hagi posat la diligència necessària en el compliment de les obligacions tributàries. Entre altres casos, s'entén que s'ha posat la diligència necessària quan l'obligat hagi actuat emparant-se en una interpretació raonable de la norma o quan l'obligat tributari hagi ajustat la seva actuació als criteris manifestats per l'Administració tributària competent a les publicacions i comunicacions escrites a què es refereixen els articles 86 i 87 d'aquesta Llei. Tampoc s'exigeix aquesta responsabilitat si l'obligat tributari ajusta la seva actuació als criteris manifestats per l'Administració en la resposta a una consulta formulada per un altre obligat, sempre que entre les seves circumstàncies i les esmentades en la resposta a la consulta hi hagi una igualtat substancial que permeti entendre aplicables els criteris esmentats i aquests no hagin estat modificats.

A l'efecte del que disposa aquest apartat 2, en els supòsits a què es refereix l'article 206 bis d'aquesta Llei, no es pot considerar, llevat que hi hagi una prova en contra, que hi ha concurrència ni de la diligència deguda en el compliment de les obligacions tributàries ni de la interpretació raonable de la norma assenyalades al paràgraf anterior.

e) Quan siguin imputables a una deficiència tècnica dels programes informàtics d'assistència facilitats per l'Administració tributària per al compliment de les obligacions tributàries.»

Trenta-u. Es modifica l'article 180, que queda redactat de la manera següent:

«Article 180. *Principi de no-concurrència de sancions tributàries.*

1. Una mateixa acció o omisió que s'hagi d'aplicar com a criteri de graduació d'una infracció o com a circumstància que determini la qualificació d'una infracció com a greu o molt greu no pot ser sancionada com a infracció independent.

2. La realització de diverses accions o omissions constitutives de diverses infraccions possibilita la imposició de les sancions que siguin procedents per totes aquestes.

Entre altres casos, la sanció derivada de la comissió de la infracció que preveu l'article 191 d'aquesta Llei és compatible amb la que sigui procedent, si s'escau, per l'aplicació dels articles 194 i 195 d'aquesta Llei.

Així mateix, la sanció derivada de la comissió de la infracció que preveu l'article 198 d'aquesta Llei és compatible amb les que siguin procedents, si s'escau, per l'aplicació dels articles 199 i 203 d'aquesta Llei.

3. Les sancions derivades de la comissió d'infraccions tributàries són compatibles amb l'exigència de l'interès de demora i dels recàrrecs del període executiu.»

Trenta-dos. Es modifica el paràgraf d) de l'apartat 1 de l'article 181, que queda redactat de la manera següent:

«d) L'entitat representant del grup fiscal en el règim de consolidació fiscal.»

Trenta-tres. Es modifiquen els apartats 1, 2, 4, 5 i 7 de l'article 199, que queden redactats de la manera següent:

«1. Constitueix infracció tributària presentar de forma incompleta, inexacta o amb dades falses autoliquidacions o declaracions, així com els documents relacionats amb les obligacions duaneres, sempre que no s'hagi produït o no es pugui produir perjudici econòmic a la hisenda pública, o respostes a requeriments individualitzats d'informació.

També constitueix infracció tributària presentar les autoliquidacions, les declaracions, els documents relacionats amb les obligacions duaneres o altres documents amb transcendència tributària per mitjans diferents als electrònics, informàtics i telemàtics en els casos en què hi hagi l'obligació de fer-ho pels mitjans esmentats.

Les infraccions que preveu aquest article són greus i se sancionen d'acord amb el que disposen els apartats següents.»

«2. Si es presenten autoliquidacions o declaracions de manera incompleta, inexacta o amb dades falses, la sanció consisteix en una multa pecuniària fixa de 150 euros.

Si es presenten autoliquidacions, declaracions o altres documents amb transcendència tributària per mitjans diferents als electrònics, informàtics i telemàtics quan hi hagi l'obligació de fer-ho per aquests mitjans, la sanció consisteix en una multa pecuniària fixa de 250 euros.»

«4. Tractant-se de requeriments individualitzats o de declaracions exigides amb caràcter general en compliment de l'obligació de subministrament d'informació que recullen els articles 93 i 94 d'aquesta Llei, que no tinguin per objecte dades expressades en magnituds monetàries i hagin estat contestats o presentades de forma incompleta, inexacta o amb dades falses, la sanció consisteix en una multa pecuniària fixa de 200 euros per cada dada o conjunt de dades referides a una mateixa persona o entitat omesa, inexacta o falsa.

La sanció és de 100 euros per cada dada o conjunt de dades referides a una mateixa persona o entitat quan la declaració s'hagi presentat per mitjans diferents als electrònics, informàtics i telemàtics i hi hagi l'obligació de fer-ho per aquests mitjans, amb un mínim de 250 euros.»

«5. Tractant-se de requeriments individualitzats o de declaracions exigides amb caràcter general en compliment de l'obligació de subministrament d'informació que recullen els articles 93 i 94 d'aquesta Llei, que tinguin per objecte dades

expressades en magnituds monetàries i hagin estat contestats o presentades de forma incompleta, inexacta o amb dades falses, la sanció consisteix en una multa pecuniària proporcional de fins al 2 per cent de l'import de les operacions no declarades o declarades incorrectament, amb un mínim de 500 euros.

Si l'import de les operacions no declarades o declarades incorrectament representa un percentatge superior al 10, 25, 50 o 75 per cent de l'import de les operacions que es van haver de declarar, la sanció consisteix en una multa pecuniària proporcional del 0,5, 1, 1,5 o 2 per cent de l'import de les operacions no declarades o declarades incorrectament, respectivament. En cas que el percentatge sigui inferior al 10 per cent, s'ha d'imposar una multa pecuniària fixa de 500 euros.

La sanció és de l'1 per cent de l'import de les operacions declarades per mitjans diferents als electrònics, informàtics i telemàtics quan hi hagi l'obligació de fer-ho per aquests mitjans, amb un mínim de 250 euros.»

«7. Tractant-se de declaracions i documents relacionats amb les formalitats duaneres presentats de forma incompleta, inexacta o amb dades falses, quan no determinin el naixement d'un deute duaner, la sanció consisteix en una multa pecuniària proporcional de l'u per 1.000 del valor de les mercaderies a les quals les declaracions i els documents es refereixin, amb un mínim de 100 euros i un màxim de 6.000 euros.

Si es presenten per mitjans diferents als electrònics, informàtics i telemàtics quan hi hagi l'obligació de fer-ho per aquests mitjans, la sanció consisteix en una multa pecuniària fixa de 250 euros.»

Trenta-quatre. Es modifica l'article 200, que queda redactat de la manera següent:

«Article 200. *Infracció tributària per incomplir obligacions comptables i registrals.*

1. Constitueix infracció tributària l'incompliment d'obligacions comptables i registrals, entre d'altres:

a) La inexactitud o l'omissió d'operacions en la comptabilitat o en els llibres i registres exigits per les normes tributàries.

b) La utilització de comptes amb significat diferent del que els correspongui, segons la seva naturalesa, que dificulti la comprovació de la situació tributària de l'obligat.

c) L'incompliment de l'obligació de portar o conservar la comptabilitat, els llibres i registres establerts per les normes tributàries, els programes i arxius informàtics que els serveixin de suport i els sistemes de codificació utilitzats.

d) La gestió de comptabilitats diferents referides a una mateixa activitat i l'exercici econòmic que dificultin el coneixement de la vertadera situació de l'obligat tributari.

e) El retard en més de quatre mesos en la gestió de la comptabilitat o dels llibres i registres establerts per les normes tributàries.

f) L'autorització de llibres i registres sense haver estat diligenciats o habilitats per l'Administració quan la normativa tributària o duanera exigeixi el requisit esmentat.

g) El retard en l'obligació de portar els llibres registre a través de la seu electrònica de l'Agència Estatal d'Administració Tributària mitjançant el subministrament dels registres de facturació en els termes que s'estableixen per reglament.

2. La infracció que preveu aquest article és greu.

3. La sanció consisteix en una multa pecuniària fixa de 150 euros, llevat que sigui aplicable el que disposen els paràgrafs següents.

La inexactitud o l'omissió d'operacions o la utilització de comptes amb significat diferent del que els correspongui se sanciona amb una multa pecuniària proporcional

de l'u per cent dels càrrecs, abonaments o anotacions omesos, inexactes, falsejats o recollits en comptes amb significat diferent del que els correspongui, amb un mínim de 150 i un màxim de 6.000 euros.

La no-gestió o conservació de la comptabilitat, els llibres i els registres exigits per les normes tributàries, els programes i arxius informàtics que els serveixin de suport i els sistemes de codificació utilitzats se sancionen amb una multa pecuniària proporcional de l'u per cent de la xifra de negocis del subjecte infractor en l'exercici a què es refereix la infracció, amb un mínim de 600 euros.

La gestió de comptabilitats diferents referides a una mateixa activitat i exercici econòmic que dificultin el coneixement de la vertadera situació de l'obligat tributari se sanciona amb una multa pecuniària fixa de 600 euros per cada un dels exercicis econòmics a què afecti la dita gestió.

El retard en més de quatre mesos en la gestió de la comptabilitat o llibres i registres exigits per les normes tributàries se sanciona amb una multa pecuniària fixa de 300 euros.

El retard en l'obligació de portar els llibres registre a través de la seu electrònica de l'Agència Estatal d'Administració Tributària mitjançant el subministrament dels registres de facturació en els termes que s'estableixen per reglament, se sanciona amb una multa pecuniària proporcional d'un 0,5 per cent de l'import de la factura objecte del registre, amb un mínim trimestral de 300 euros i un màxim de 6.000 euros.

La utilització de llibres i registres sense haver estat diligenciats o habilitats per l'Administració quan la normativa tributària o duanera ho exigeixi se sanciona amb una multa pecuniària fixa de 300 euros.»

Trenta-cinc. S'introdueix un nou article 206 bis, amb la redacció següent:

«Article 206 bis. *Infracció en supòsits de conflicte en l'aplicació de la norma tributària.*

1. Constitueix infracció tributària l'incompliment de les obligacions tributàries mitjançant la realització d'actes o negocis la regularització dels quals s'hagi efectuat mitjançant l'aplicació del que disposa l'article 15 d'aquesta Llei i en la qual hagi resultat acreditada qualsevol de les situacions següents:

- a) La falta d'ingrés dins del termini que estableix la normativa de cada tribut de la totalitat o part del deute tributari.
- b) L'obtenció indeguda d'una devolució derivada de la normativa de cada tribut.
- c) La sol·licitud indeguda d'una devolució, benefici o incentiu fiscal.
- d) La determinació o acreditació improcedent de partides positives o negatives o crèdits tributaris a compensar o deduir en la base o en la quota de declaracions futures, pròpies o de tercers.

2. L'incompliment a què es refereix l'apartat anterior constitueix infracció tributària exclusivament quan s'acrediti l'existència d'igualtat substancial entre el cas objecte de regularització i aquell o aquells altres supòsits en què s'hagi establert un criteri administratiu i aquest hagi estat fet públic per a coneixement general abans de l'inici del termini per a la presentació de la declaració o autoliquidació corresponent.

A aquests efectes s'entén per criteri administratiu l'establert per aplicació del que disposa l'apartat 2 de l'article 15 d'aquesta Llei.

S'ha de regular per reglament la publicitat del criteri administratiu derivat dels informes que estableix l'apartat 2 de l'article 15 d'aquesta Llei.

3. La infracció tributària prevista en aquest article és greu.

4. La sanció consisteix en:

- a) Multa pecuniària proporcional del 50% de la quantia no ingressada en el supòsit de l'apartat 1.a).
- b) Multa pecuniària proporcional del 50% de la quantitat tornada indegudament en el supòsit de l'apartat 1.b).
- c) Multa pecuniària proporcional del 15% de la quantitat sol·licitada indegudament en el supòsit de l'apartat 1.c).
- d) Multa pecuniària proporcional del 15% de l'import de les quantitats determinades o acreditades indegudament, si es tracta de partides a compensar o deduir en la base imposable, o del 50% si es tracta de partides a deduir en la quota o de crèdits tributaris aparents, en el supòsit de l'apartat 1.d).

5. Les infraccions i sancions que regula aquest article són incompatibles amb les que correspondrien per les que regulen els articles 191, 193, 194 i 195 d'aquesta Llei.

6. En els supòsits que regula aquest article és aplicable el que disposa l'article 188 d'aquesta Llei.»

Trenta-sis. Es modifica l'apartat 2 de l'article 211, que queda redactat de la manera següent:

«2. El procediment sancionador en matèria tributària ha de concloure en el termini màxim de sis mesos a comptar de la notificació de la comunicació d'inici del procediment. S'entén que el procediment conclou en la data en què es notifiqui l'acte administratiu de resolució d'aquest. A efectes d'entendre complerta l'obligació de notificar i de computar el termini de resolució són aplicables les regles que conté l'apartat 2 de l'article 104 d'aquesta Llei.

Quan, havent-se iniciat, el procediment sancionador concorri en el procediment inspector del qual derivi alguna de les circumstàncies que preveu l'apartat 5 de l'article 150 d'aquesta Llei, el termini per concloure el procediment sancionador s'estén pel mateix període que resulti procedent d'acord amb el que disposa l'apartat esmentat.»

Trenta-set. Es modifica l'apartat 1 de l'article 221, que queda redactat de la manera següent:

«1. El procediment per al reconeixement del dret a la devolució d'ingressos indeguts s'inicia d'ofici o a instància de l'interessat, en els casos següents:

- a) Quan s'hagi produït una duplicitat en el pagament de deutes tributaris o sancions.
- b) Quan la quantitat pagada hagi estat superior a l'import a ingressar resultant d'un acte administratiu o d'una autoliquidació.
- c) Quan s'hagin ingressat quantitats corresponents a deutes o sancions tributàries després d'haver transcorregut els terminis de prescripció. En cap cas no es tornen les quantitats satisfetes en la regularització voluntària establerta a l'article 252 d'aquesta Llei.
- d) Quan ho estableixi la normativa tributària.

Reglamentàriament s'ha de desplegar el procediment que preveu aquest apartat, al qual és aplicable el que disposa l'apartat 2 de l'article 220 d'aquesta Llei.»

Trenta-vuit. S'introdueix un nou apartat 5 a l'article 224, i l'actual apartat 5 es reenumera com a 6, amb la redacció següent:

«5. En els casos de l'article 68.9 d'aquesta Llei, si el recurs afecta un deute tributari que, al seu torn, ha determinat el reconeixement d'una devolució a favor de

l'obligat tributari, les garanties aportades per obtenir la suspensió també garanteixen les quantitats que, si s'escau, s'hagin de reintegrar com a conseqüència de l'estimació total o parcial del recurs.»

Trenta-nou. S'introdueix un nou apartat 3 a l'article 225, i els actuals apartats 3, 4 i 5 es reenumeren com a 4, 5 i 6, amb la redacció següent:

«3. En execució d'una resolució que estimi totalment o parcialment el recurs contra la liquidació d'una obligació tributària connexa a una altra del mateix obligat tributari d'acord amb l'article 68.9 d'aquesta Llei, s'ha de regularitzar l'obligació connexa diferent de la recorreguda en què l'Administració hagi aplicat els criteris o elements en què es va fonamentar la liquidació de l'obligació tributària objecte de la reclamació.

Si de la regularització esmentada resulta l'anul·lació de la liquidació de l'obligació connexa diferent de la recorreguda i la pràctica d'una nova liquidació que s'ajusti al que s'ha resolt en el recurs, és aplicable el que disposa l'article 26.5 d'aquesta Llei.»

Quaranta. Es modifica l'article 229, que queda redactat de la manera següent:

«Article 229. *Competències dels òrgans economicoadministratius.*

1. El Tribunal Economicoadministratiu Central ha de conèixer:

a) En única instància, de les reclamacions economicoadministratives que s'interposin contra els actes administratius dictats pels òrgans centrals del Ministeri d'Economia i Hisenda o altres departaments ministerials, de l'Agència Estatal d'Administració Tributària i de les entitats de dret públic vinculades a l'Administració General de l'Estat o que en depenguin, així com, si s'escau, contra els actes dictats pels òrgans superiors de l'Administració de les comunitats autònomes i de les ciutats amb estatut d'autonomia.

També ha de conèixer en única instància de les reclamacions en què s'hagi d'escoltar o s'hagi escoltat com a tràmit previ el Consell d'Estat.

b) En única instància, de les reclamacions economicoadministratives que s'interposin contra els actes administratius dictats pels òrgans perifèrics de l'Administració General de l'Estat, de l'Agència Estatal d'Administració Tributària i de les entitats de dret públic dependents de l'Administració General de l'Estat o que hi estiguin vinculades o, si s'escau, pels òrgans de les comunitats autònomes i de les ciutats amb estatut d'autonomia no compresos en la lletra anterior, així com contra les actuacions dels particulars susceptibles de reclamació, quan, tot i poder-se presentar la reclamació en primera instància davant el tribunal economicoadministratiu regional o local corresponent o, si s'escau, davant l'òrgan econòmic administratiu de les comunitats autònomes i de les ciutats amb estatut d'autonomia, la reclamació s'interposi directament davant el Tribunal Economicoadministratiu Central, d'acord amb el que disposa l'apartat 6 d'aquest article.

c) En segona instància, dels recursos d'alçada ordinaris que s'interposin contra les resolucions dictades en primera instància pels tribunals economicoadministratius regionals i locals i, si s'escau, com a conseqüència de la tasca unificadora de criteri que correspon a l'Estat, contra les resolucions dictades pels òrgans economicoadministratius de les comunitats autònomes i de les ciutats amb estatut d'autonomia.

d) Com a conseqüència de la seva tasca unificadora de criteri, dels recursos extraordinaris d'alçada per a unificació de criteri que preveu l'article 242 d'aquesta Llei.

Així mateix i, com a conseqüència d'aquesta tasca unificadora, quan hi hagi resolucions dels tribunals economicoadministratius regionals o locals que apliquin criteris diferents als continguts en resolucions d'altres tribunals economicoadministratius, o que revesteixin una transcendència especial, el

president o la vocalia coordinadora del Tribunal Económico-administratiu Central, per iniciativa pròpia o a proposta de qualsevol dels vocals del Tribunal Económico-administratiu Central o dels presidents dels tribunals económico-administratius regionals o locals, poden promoure l'adopció d'una resolució en unificació de criteri per part de la sala o del ple del Tribunal Económico-administratiu Central, que té els mateixos efectes que la resolució del recurs regulat a l'article 242 d'aquesta Llei. Amb caràcter previ a la resolució d'unificació de criteri, s'ha de donar tràmit d'al·legacions per termini d'un mes, comptat des que se'ls comunicui l'acord de promoció de la resolució en unificació de criteri, als directors generals del Ministeri d'Hisenda i Administracions Públiques, als directors de departament de l'Agència Estatal d'Administració Tributària i als òrgans equivalents o assimilats de les comunitats autònomes i de les ciutats amb estatut d'autonomia respecte a les matèries de la seva competència.

e) Dels recursos extraordinaris de revisió, llevat dels casos a què es refereix l'article 59.1.c) últim paràgraf de la Llei 22/2009, per la qual es regula el sistema de finançament de les comunitats autònomes de règim comú i ciutats amb estatut d'autonomia.

f) De la rectificació d'errors en què incorrin les seves pròpies resolucions, d'acord amb el que disposa l'article 220 d'aquesta Llei.

2. Els tribunals económico-administratius regionals i locals han de conèixer:

a) En única instància, de les reclamacions que s'interposin contra els actes administratius dictats pels òrgans perifèrics de l'Administració General de l'Estat, de l'Agència Estatal d'Administració Tributària i de les entitats de dret públic vinculades o dependents de l'Administració General de l'Estat i, si s'escau, pels òrgans de l'Administració de les comunitats autònomes i de les ciutats amb estatut d'autonomia no compresos en el paràgraf a) de l'apartat anterior, quan la quantia de la reclamació sigui igual o inferior a l'import que es determini per reglament.

b) En primera instància, de les reclamacions que s'interposin contra els actes administratius dictats pels òrgans esmentats en el paràgraf a) d'aquest apartat, quan la quantia de la reclamació sigui superior a l'import que es determini per reglament.

c) De la rectificació d'errors en què incorrin les seves pròpies resolucions, d'acord amb el que disposa l'article 220 d'aquesta Llei.

3. Quan hi hagi resolucions d'una sala desconcentrada d'un tribunal económico-administratiu regional que no s'adeqüin als criteris del tribunal o que siguin contraris als d'una altra sala desconcentrada del mateix tribunal, o que revesteixin una transcendència especial, el president del tribunal económico-administratiu regional pot promoure l'adopció d'una resolució de fixació de criteri pel ple del tribunal económico-administratiu regional o per una sala convocada amb aquesta finalitat, presidida per ell i formada pels membres del tribunal que decideixi el president segons la seva especialització en les qüestions que s'han de considerar. La resolució que es dicti no ha d'afectar la situació jurídica particular derivada de les resolucions prèvies. Els criteris així adoptats són vinculants per a les sales i òrgans unipersonals del tribunal corresponent. Contra les resolucions que es dictin es pot interposar el recurs extraordinari d'alçada per a unificació de criteri previst a l'article 242 d'aquesta Llei.

4. Els òrgans económico-administratius de les comunitats autònomes i de les ciutats amb estatut d'autonomia han de conèixer, si s'escau, i llevat del que disposa l'article 59.1.c), segon paràgraf, de la Llei 22/2009, per la qual es regula el sistema de finançament de les comunitats autònomes de règim comú i ciutats amb estatut d'autonomia:

a) En única instància, de les reclamacions que s'interposin contra els actes administratius dictats pels òrgans de l'Administració de les comunitats autònomes i de

les ciutats amb estatut d'autonomia no compresos en el paràgraf a) de l'apartat 1, quan la quantia de la reclamació sigui igual o inferior a l'import que es determini per reglament.

b) En primera instància, de les reclamacions que s'interposin contra els actes administratius dictats pels òrgans que esmenta el paràgraf a) d'aquest apartat quan la quantia de la reclamació sigui superior a l'import que es determini per reglament.

c) De la rectificació d'errors en què incorrin les seves pròpies resolucions, d'acord amb el que disposa l'article 220 d'aquesta Llei.

5. Els tribunals economicoadministratius regionals i locals i, si s'escau, els òrgans economicoadministratius de les comunitats autònomes i de les ciutats amb estatut d'autonomia, també han de conèixer de les reclamacions que s'interposin contra actuacions dels particulars en matèria tributària susceptibles de reclamació economicoadministrativa, en primera o única instància segons que la quantia de la reclamació excedeixi o no l'import que es determini per reglament, llevat del que disposa l'article 59.1.c), segon paràgraf, de la Llei 22/2009, per la qual es regula el sistema de finançament de les comunitats autònomes de règim comú i ciutats amb estatut d'autonomia.

En aquests casos, la competència dels tribunals economicoadministratius regionals i locals i dels òrgans economicoadministratius de les comunitats autònomes i de les ciutats amb estatut d'autonomia està determinada pel domicili fiscal de la persona o entitat que interposi la reclamació. Si aquest es troba fora d'Espanya, la competència correspon al Tribunal Economicoadministratiu Central, independentment de quina sigui la seva quantia.

6. Quan la resolució de la reclamació economicoadministrativa sigui susceptible de recurs d'alçada ordinari davant el Tribunal Economicoadministratiu Central, la reclamació es pot interposar directament davant aquest òrgan. En aquest cas, la tramitació correspon a la Secretaria del tribunal economicoadministratiu regional o local o de l'òrgan economicoadministratiu de la comunitat autònoma o de la ciutat amb estatut d'autonomia, sense perjudici de les actuacions complementàries de tramitació que decideixi portar a terme el Tribunal Economicoadministratiu Central i llevat que l'interessat sol·liciti que la posada de manifest tingui lloc davant el Tribunal Econòmic Administratiu Central, cas en el qual la tramitació ha de seguir en aquest òrgan.

7. En cada comunitat autònoma hi ha un tribunal economicoadministratiu regional. A cada ciutat amb estatut d'autonomia hi ha un tribunal economicoadministratiu local.

L'àmbit dels tribunals economicoadministratius regionals i locals ha de coincidir amb el de la respectiva comunitat autònoma o ciutat amb estatut d'autonomia i la seva competència territorial per conèixer de les reclamacions economicoadministratives es determina conforme a la seu de l'òrgan que hagi dictat l'acte objecte de la reclamació. En els tribunals economicoadministratius regionals es poden crear sales desconcentrades amb l'àmbit territorial i les competències que es fixin en la normativa tributària.»

Quaranta-u. Es modifica l'article 230, que queda redactat de la manera següent:

«Article 230. *Acumulació de reclamacions economicoadministratives.*

1. Els recursos i les reclamacions economicoadministratives s'acumulen a efectes de la seva tramitació i resolució en els casos següents:

a) Les interposades per un mateix interessat relatives al mateix tribut, que derivin d'un mateix procediment.

b) Les interposades per diversos interessats relatives al mateix tribut sempre que derivin d'un mateix expedient, plantegin qüestions idèntiques i hagin de ser resoltes pel mateix òrgan economicoadministratiu.

c) Les que hagin interposat diversos interessats contra un mateix acte administratiu o contra una mateixa actuació tributària dels particulars.

d) La interposada contra una sanció si s'ha presentat reclamació contra el deute tributari de què derivi.

2. Fora dels casos que estableix el número anterior, el tribunal, d'ofici o a instància de part, pot acumular motivadament les reclamacions que consideri que han de ser objecte de resolució unitària que afectin el mateix o diferents tributs, sempre que hi hagi connexió entre les reclamacions. En cas que es tracti de diferents reclamants i no ho hagin sol·licitat ells mateixos, prèviament se'ls ha de concedir un termini de 5 dies per manifestar el que considerin convenient respecte de la procedència de l'acumulació.

Les acumulacions a què es refereix aquest apartat poden quedar sense efecte quan el tribunal consideri convenient la resolució separada de les reclamacions.

3. Els acords sobre acumulació o pels quals es deixa sense efecte una acumulació tenen el caràcter d'actes de tràmit i no són recurribles.

4. L'acumulació atén l'àmbit territorial de cada tribunal economicoadministratiu o sala desconcentrada, sense que en cap cas pugui alterar la competència per resoldre ni la via d'impugnació procedent, excepte en els casos previstos als paràgrafs a), c) i d) de l'apartat 1 d'aquest article. En aquests casos, si el Tribunal Economicoadministratiu Central és competent per resoldre una de les reclamacions objecte d'acumulació, també ho és per conèixer de les acumulades; en un altre cas, la competència correspon, en els casos previstos als paràgrafs a) i c) de l'apartat 1, a l'òrgan competent per conèixer de la reclamació que s'hagi interposat primer, i, en allò que estableix el paràgraf d), a l'òrgan competent per conèixer de la reclamació contra el deute tributari.»

Quaranta-dos. S'introdueix un nou apartat 7 a l'article 233, i l'actual apartat 7 i següents es reenumeren, amb la redacció següent:

«7. En els casos de l'article 68.9 d'aquesta Llei, si la reclamació afecta un deute tributari que, al seu torn, ha determinat el reconeixement d'una devolució a favor de l'obligat tributari, les garanties aportades per obtenir la suspensió també han de garantir les quantitats que s'hagin de reintegrar com a conseqüència de l'estimació total o parcial de la reclamació.»

Quaranta-tres. Es modifica l'article 234, que queda redactat de la manera següent:

«Article 234. *Normes generals.*

1. Les reclamacions economicoadministratives es tramiten en única o primera instància amb els recursos que aquesta Llei estableix.

2. Es considera acreditada la representació voluntària, sense necessitat d'aportar un dels mitjans que estableix l'article 46.2 d'aquesta Llei, quan la representació hagi estat admesa per l'Administració tributària en el procediment en què es va dictar l'acte impugnat.

3. El procediment s'impulsa d'ofici amb subjecció als terminis establerts, que no són susceptibles de pròrroga ni necessiten que es declari el seu acabament.

4. Tots els actes i les resolucions que afectin els interessats o posin terme en qualsevol instància a una reclamació economicoadministrativa han de ser notificats a aquells, per mitjans electrònics o en el domicili assenyalat o, si no n'hi ha, d'acord amb l'article 112 d'aquesta Llei.

La notificació s'ha de fer de forma electrònica obligatòriament per als interessats, i en els termes que s'estableixin per reglament, en els casos en què, d'acord amb l'article 235.5 d'aquesta Llei, sigui obligatòria la interposició de la reclamació per aquesta via.

La notificació ha d'expressar si l'acte o resolució és o no definitiu en via economicoadministrativa i, si s'escau, els recursos que siguin procedents, l'òrgan davant el qual s'hagin de presentar i el termini per interposar-los, sense que això impedeixi que els interessats puguin exercir qualsevol altre recurs que considerin pertinent.

5. El procediment economicoadministratiu és gratuït. Això no obstant, si la reclamació o el recurs resulta desestimat o no admès i l'òrgan economicoadministratiu aprecia temeritat o mala fe, es pot exigir a la persona a la qual sigui imputable la temeritat o mala fe esmentada que sufragui les costes del procediment, segons els criteris que es fixin per reglament.

La condemna a costes s'imposa en la resolució que es dicti, amb menció expressa dels motius pels quals l'òrgan economicoadministratiu ha apreciat la concurrència de mala fe o temeritat, així com la seva quantificació.

Quan s'hagi interposat un recurs d'alçada ordinari, l'eficàcia de la condemna a costes dictada en primera instància queda supeditada a la seva confirmació en la resolució que es dicti en el recurs d'alçada ordinari esmentat.

6. El procediment economicoadministratiu es regula d'acord amb les disposicions que preveuen aquest capítol i les disposicions reglamentàries que es dictin en el seu desplegament.»

Quaranta-quatre. Es modifica l'article 235, que queda redactat de la manera següent:

«Article 235. *Iniciació.*

1. La reclamació economicoadministrativa en única o primera instància s'ha d'interposar en el termini d'un mes a comptar de l'endemà al de la notificació de l'acte impugnat, o des de l'endemà del dia en què quedi constància de la realització o omissió de la retenció o ingrés a compte, de la repercussió motiu de la reclamació o de la substitució derivada de les relacions entre el substituït i el contribuent.

En els casos de silenci administratiu, es pot interposar la reclamació des de l'endemà del dia en què produeixin els seus efectes. Si amb posterioritat a la interposició de la reclamació, i abans de la seva resolució, es dicta una resolució expressa, s'ha de remetre al tribunal, una vegada notificada a l'interessat.

En la notificació s'ha d'advertir que la resolució expressa, segons el seu contingut, es considera impugnada en via economicoadministrativa, o causa la terminació del procediment per satisfacció extraprocessal, que ha de ser declarada per l'òrgan economicoadministratiu que estigui coneixent el procediment.

En tot cas, es concedeix el termini d'un mes, a comptar de l'endemà de la notificació, perquè l'interessat pugui formular davant el Tribunal les al·legacions que consideri convenients. En les al·legacions esmentades l'interessat es pot pronunciar sobre les conseqüències assenyalades al paràgraf anterior. Si no ho fa, s'entén la seva conformitat amb les conseqüències esmentades.

Tractant-se de reclamacions relatives a l'obligació d'expedir i lliurar factura que incumbeix a empresaris i professionals, el termini a què es refereix el primer paràgraf s'ha de començar a comptar transcorregut un mes des que s'hagi requerit formalment el compliment de l'obligació esmentada.

En el cas de deutes de venciment periòdic i notificació col·lectiva, el termini per a la interposició es computa a partir de l'endemà del dia de l'acabament del període voluntari de pagament.

2. El procediment s'ha d'iniciar mitjançant un escrit que pot limitar-se a sol·licitar que es consideri interposat, identificant el reclamant, l'acte o l'actuació contra el qual es reclama, el domicili per a notificacions i el tribunal davant el qual s'interposa. Així mateix, el reclamant pot acompanyar les al·legacions en què basi el seu dret.

En els casos de reclamacions relatives a retencions, ingressos a compte, repercussions, obligació d'expedir i lliurar factura i a les relacions entre el substituït i

el contribuent, l'escrit ha d'identificar també la persona objecte de recurs i el seu domicili i adjuntar tots els antecedents que són a disposició del reclamant o en registres públics.

3. L'escrit d'interposició s'adreça a l'òrgan administratiu que hagi dictat l'acte reclamable, que l'ha de remetre al tribunal competent en el termini d'un mes junt amb l'expedient, si s'escau electrònic, corresponent a l'acte, al qual es pot incorporar un informe si es considera convenient. En el cas previst a l'article 229.6 d'aquesta Llei, l'escrit d'interposició s'ha de remetre al tribunal economicoadministratiu al qual correspongui la tramitació de la reclamació.

No obstant això, quan l'escrit d'interposició inclogui al·legacions, l'òrgan administratiu que va dictar l'acte pot anul·lar totalment o parcialment l'acte impugnat abans de la tramesa de l'expedient al tribunal dins el termini assenyalat en el paràgraf anterior, sempre que no s'hagi presentat prèviament recurs de reposició. En aquest cas, s'ha de remetre al tribunal el nou acte dictat junt amb l'escrit d'interposició.

Si l'òrgan administratiu no ha remès al tribunal l'escrit d'interposició de la reclamació, n'hi ha prou que el reclamant presenti davant el tribunal la còpia segellada de l'escrit esmentat perquè la reclamació es pugui tramitar i resoldre.

4. En els casos de reclamacions relatives a retencions, ingressos a compte, repercussions, a l'obligació d'expedir i lliurar factura i relacions entre el substitut i el contribuent, l'escrit d'interposició s'ha de dirigir al tribunal competent per resoldre la reclamació.

5. La interposició de la reclamació s'ha de fer obligatòriament a través de la seu electrònica de l'òrgan que hagi dictat l'acte reclamable quan els reclamants estiguin obligats a rebre les comunicacions i notificacions per mitjans electrònics.»

Quaranta-cinc. Es modifica l'apartat 1 de l'article 236, que queda redactat de la manera següent:

«1. El tribunal, una vegada rebut i, si s'escau, completat l'expedient, ho ha de posar de manifest als interessats que hagin comparegut en la reclamació i no hagin formulat al·legacions en la interposició o les hagin formulat però amb la sol·licitud expressa d'aquest tràmit, pel termini comú d'un mes en què han de presentar escrit d'al·legacions amb aportació de les proves oportunes. La posada de manifest de l'expedient electrònic pot tenir lloc per mitjans electrònics, informàtics o telemàtics, i les al·legacions i proves es poden presentar per aquests mitjans. Els obligats a interposar la reclamació de forma electrònica han de presentar les al·legacions, proves, i qualsevol altre escrit per aquesta mateixa via. En cas de deficiència tècnica imputable a l'Administració tributària que impossibiliti la realització del tràmit per aquesta via, el tribunal ha d'adoptar les mesures oportunes per evitar perjudicis a l'interessat i pot concedir, entre d'altres, un nou termini, prorrogar el concedit anteriorment o autoritzar que es faci per altres mitjans.»

Quaranta-sis. S'introdueix un nou apartat 3 a l'article 237, amb la redacció següent:

«3. S'ha de desplegar per reglament el procediment per plantejar qüestions prejudicials davant el Tribunal de Justícia de la Unió Europea. Quan el plantejament de la qüestió prejudicial no hagi estat sol·licitat pels interessats en la reclamació o recurs economicoadministratiu, amb caràcter previ al fet que aquest es produeixi s'ha de concedir un termini de quinze dies als interessats perquè formulin al·legacions exclusivament en relació amb l'oportunitat del plantejament esmentat.

En tot cas, el tribunal, abans de plantejar la qüestió prejudicial, ha de concedir un termini de quinze dies a l'Administració tributària autora de l'acte perquè formuli al·legacions.

Quan s'hagi plantejat una qüestió prejudicial davant el Tribunal de Justícia de la Unió Europea d'acord amb el que preveuen els paràgrafs anteriors, s'ha de suspendre el procediment economicoadministratiu des del seu plantejament i fins

que es rebí la resolució que resolgui la qüestió prejudicial. Així mateix, és procedent la suspensió del curs d'aquells procediments economicoadministratius per a la resolució dels quals sigui necessari conèixer el resultat de la qüestió prejudicial plantejada. Aquesta suspensió s'ha de comunicar als interessats en el procediment economicoadministratiu i determina la suspensió del còmput del termini de prescripció dels drets a què es refereix l'article 66 d'aquesta Llei, còmput que continua una vegada rebí l'òrgan economicoadministratiu competent la resolució de la qüestió plantejada.»

Quaranta-set. Es modifica l'apartat 2 de l'article 238, que queda redactat de la manera següent:

«2. Quan es produeixi la renúncia o el desistiment del reclamant, la caducitat de la instància o la satisfacció extraprocessal, el tribunal ha d'acordar motivadament l'arxivament de les actuacions. Aquest acord pot ser adoptat a través d'òrgans unipersonals.

L'acord d'arxivament d'actuacions es pot revisar conforme al que disposa l'article 241 bis d'aquesta Llei.»

Quaranta-vuit. Es modifiquen els apartats 3, 5 i 6 de l'article 239 i s'introdueix un nou apartat 7, i l'actual apartat 7 es reenumera com a 8, amb les redaccions següents:

«3. La resolució pot ser estimatòria, desestimatòria o declarar la inadmissibilitat. La resolució estimatòria pot anul·lar totalment o parcialment l'acte impugnat per raons de dret substantiu o per defectes formals.

Quan la resolució aprecii defectes formals que hagin disminuït les possibilitats de defensa del reclamant, es produeix l'anul·lació de l'acte en la part afectada i s'ordena la retroacció de les actuacions en el moment en què es va produir el defecte formal.

A excepció del cas a què es refereix el paràgraf anterior, els actes d'execució, inclosa la pràctica de liquidacions que resultin dels pronunciaments dels tribunals, no formen part del procediment en què tingui l'origen l'acte objecte d'impugnació.

Excepte en els casos de retroacció, els actes resultants de l'execució de la resolució s'han de notificar en el termini d'un mes des que la resolució esmentada tingui entrada en el registre de l'òrgan competent per a la seva execució. No s'han d'exigir interessos de demora des que l'Administració incompleixi el termini d'un mes.»

«5. La resolució que es dicti té plena eficàcia respecte dels interessats a qui s'hagi notificat l'existència de la reclamació. Les resolucions dels tribunals economicoadministratius dictades en les reclamacions relatives a actuacions o omissions dels particulars, a què es refereix l'article 227.4 d'aquesta Llei, una vegada hagin adquirit fermesa, vinculen l'Administració tributària quant a la qualificació jurídica dels fets tinguts en compte per resoldre, sense perjudici de les seves potestats de comprovació i investigació. A aquest efecte, aquestes resolucions s'han de comunicar a l'Administració competent.

6. Quan no es compleixi, en el termini legalment establert, la resolució del tribunal que imposi l'obligació d'expedir factura, el reclamant pot expedir, en nom i a compte del reclamat, la factura en què es documenti l'operació, de conformitat amb les regles següents:

1a) L'exercici d'aquesta facultat s'ha de comunicar per escrit al tribunal economicoadministratiu que hagi conegut del procediment respectiu, i s'ha d'indicar que la decisió no s'ha complert i que s'emetrà la factura corresponent. Igualment ha de comunicar al reclamat per qualsevol mitjà que deixi constància de la seva recepció, que exercirà aquesta facultat.

2a) La factura en què es documenti l'operació ha de ser confeccionada pel reclamant, que ha de constar com a destinatari de l'operació, i ha de figurar com a expedidor el qui ha incomplert l'obligació esmentada.

3a) El reclamant ha de remetre una còpia de la factura al reclamat, i ha de disposar de l'original de la factura. També ha d'enviar a l'Agència Estatal de l'Administració tributària una còpia de la factura esmentada i de l'escrit presentat davant el tribunal economicoadministratiu en el qual comunicava l'incompliment de la resolució dictada.

7. En execució d'una resolució que consideri totalment o parcialment la reclamació contra la liquidació d'una obligació tributària connexa a una altra del mateix obligat tributari d'acord amb l'article 68.9 d'aquesta Llei, s'ha de regularitzar l'obligació connexa diferent de la recorreguda en què l'Administració hagi aplicat els criteris o elements en què es va fonamentar la liquidació de l'obligació tributària objecte de la reclamació.

Si de la regularització esmentada resulta l'anul·lació de la liquidació de l'obligació connexa diferent de la recorreguda i la pràctica d'una nova liquidació que s'ajusti al que ha resolt el Tribunal, és aplicable el que disposa l'article 26.5 d'aquesta Llei.»

Quaranta-nou. Es modifica l'apartat 1 de l'article 240, que queda redactat de la manera següent:

«1. La durada del procediment en qualsevol de les seves instàncies és d'un any comptat des de la interposició de la reclamació. Transcorregut aquest termini, l'interessat pot considerar desestimada la reclamació a l'objecte d'interposar el recurs procedent.

El tribunal ha de resoldre expressament en tot cas. Els terminis per a la interposició dels recursos corresponents comencen a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució expressa.»

Cinquanta. Es modifica l'apartat 3 de l'article 241, que queda redactat de la manera següent:

«3. Estan legitimats per interposar aquest recurs els interessats, els directors generals del Ministeri d'Economia i Hisenda i els directors de Departament de l'Agència Estatal d'Administració Tributària en les matèries de la seva competència, així com els òrgans equivalents o assimilats de les comunitats autònomes i de les ciutats amb estatut d'autonomia en matèria de la seva competència.

En els termes que es fixin per reglament, l'escrit d'interposició es pot acompanyar amb la sol·licitud de suspensió de l'execució de la resolució impugnada pels òrgans de l'Administració. Aquesta sol·licitud suspèn cautelarment l'execució de la resolució recorreguda mentre el Tribunal Economicoadministratiu Central decideixi sobre la procedència o no de la petició de suspensió. La decisió del Tribunal sobre la procedència de la suspensió posa fi a la via administrativa.

Aquesta suspensió s'ha de fonamentar en què hi ha indicis racionals que el cobrament del deute que finalment pugui ser exigible es podria veure frustrat o greument dificultat, i no és necessària l'aportació de garantia. En la sol·licitud de suspensió s'ha de motivar de manera suficient la concurrència d'aquestes situacions.

La resolució sobre la petició de suspensió l'ha de notificar el Tribunal Economicoadministratiu Central al recurrent i als altres interessats en el procediment.

La suspensió, cautelar o definitiva, impedeix que es tornin les quantitats que s'hagin ingressat i que s'alliberin les garanties que hagi constituït l'interessat en la reclamació economicoadministrativa en primera instància per obtenir la suspensió de l'acte recorregut. Així mateix, queden subsistents i mantenen la seva eficàcia els actes del procediment recaptatori que s'hagin dictat per garantir el pagament del deute tributari.

No obstant el que disposen els paràgrafs anteriors, quan l'execució de la resolució impugnada pugui determinar el reconeixement del dret a una devolució tributària, és procedent l'execució esmentada amb la prestació prèvia per part de l'obligat tributari d'alguna de les garanties que regula l'article 224.2 d'aquesta Llei.»

Cinquanta-u. S'introdueix un nou article 241 bis, amb la redacció següent:

«Article 241 bis. *Recurs d'anul·lació.*

1. Contra les resolucions de les reclamacions economicoadministratives, les persones a què es refereix l'article 241.3 d'aquesta Llei poden interposar un recurs d'anul·lació en el termini de 15 dies davant el tribunal que hagi dictat la resolució que s'impugna, exclusivament en els casos següents:

- a) Quan s'hagi declarat incorrectament la inadmissibilitat de la reclamació.
- b) Quan s'hagin declarat inexistents les al·legacions o proves oportunament presentades en la via economicoadministrativa.
- c) Quan s'al·legui l'existència d'incongruència completa i manifesta de la resolució.

2. També es pot interposar un recurs d'anul·lació contra l'acord d'arxivament d'actuacions a què es refereix l'article 238 d'aquesta Llei.

3. No es pot deduir novament aquest recurs enfront de la seva resolució. El recurs d'anul·lació no és procedent enfront de la resolució del recurs extraordinari de revisió.

4. L'escrit d'interposició ha d'incloure les al·legacions i s'hi han d'adjuntar les proves pertinents. El tribunal ha de resoldre sense més tràmit en el termini d'un mes, i en cas contrari s'entén desestimat.

5. La interposició del recurs d'anul·lació suspèn el termini per interposar el recurs ordinari d'alçada que, si s'escau, sigui procedent contra la resolució impugnada, el còmput del qual s'inicia de nou l'endemà de la notificació de la resolució desestimatòria del recurs d'anul·lació o l'endemà del dia en què s'entengui desestimat per silenci administratiu.

Si la resolució del recurs d'anul·lació és estimatòria, el recurs ordinari d'alçada que, si s'escau, sigui procedent s'ha d'interposar contra la resolució esmentada, i el còmput del termini per interposar-lo s'inicia l'endemà de la notificació de la resolució estimatòria.

6. Si la resolució del recurs d'anul·lació el desestima, el recurs que s'interposi després de la resolució del recurs d'anul·lació serveix per impugnar tant aquesta resolució com la dictada abans pel tribunal economicoadministratiu objecte del recurs d'anul·lació, i en aquest recurs es poden plantejar tant les qüestions relatives als motius del recurs d'anul·lació com qualsevol altra relativa al fons de l'afer i a l'acte administratiu inicialment impugnat.»

Cinquanta-dos. S'introdueix un nou article 241 ter, amb la redacció següent:

«Article 241 ter. *Recurs contra l'execució.*

1. Els actes d'execució de les resolucions economicoadministratives s'han d'ajustar exactament als seus pronunciaments.

2. L'interessat, si està disconforme amb els actes dictats com a conseqüència de l'execució d'una resolució economicoadministrativa, pot presentar aquest recurs.

3. És competent per conèixer d'aquest recurs l'òrgan del tribunal que hagi dictat la resolució que s'executa. La resolució dictada pot establir els termes concrets en què s'hagi de procedir per complir la decisió.

4. El termini d'interposició d'aquest recurs és d'un mes a comptar de l'endemà de la notificació de l'acte impugnat.

5. La tramitació d'aquest recurs s'efectua a través del procediment abreujat, excepte en el cas específic en què la resolució economicoadministrativa hagi ordenat la retroacció d'actuacions, cas en el qual s'ha de seguir pel procediment abreujat o general que sigui procedent segons la quantia de la reclamació inicial. El procediment aplicable determina el termini en què s'hagi de resoldre el recurs.

6. En cap cas no s'admet la suspensió de l'acte recorregut quan no es plantegin qüestions noves respecte a la resolució economicoadministrativa que s'executa.

7. No es pot interposar un recurs de reposició amb caràcter previ al recurs contra l'execució.

8. El Tribunal ha de declarar la inadmissibilitat del recurs contra l'execució respecte de les qüestions que es plantegin sobre temes ja decidits per la resolució que s'executa, sobre temes que s'hagin pogut plantejar en la reclamació la resolució de la qual s'executa o quan concorri algun dels supòsits a què es refereix l'article 239.4 d'aquesta Llei.»

Cinquanta-tres. Es modifiquen els apartats 1 i 3 de l'article 242, que queden redactats de la manera següent:

«1. Les resolucions dictades pels tribunals economicoadministratius regionals i locals i pels òrgans economicoadministratius de les comunitats autònomes i de les ciutats amb estatut d'autonomia que no siguin susceptibles de recurs d'alçada ordinari i, si s'escau, les dictades pels òrgans economicoadministratius de les comunitats autònomes i de les ciutats amb estatut d'autonomia en única instància, poden ser impugnades, mitjançant el recurs extraordinari d'alçada per a la unificació de criteri, pels directors generals del Ministeri d'Economia i Hisenda i pels directors de Departament de l'Agència Estatal d'Administració Tributària i pels òrgans equivalents o assimilats de les comunitats autònomes i de les ciutats amb estatut d'autonomia respecte a les matèries de la seva competència, quan considerin greument danyoses i errònies les dites resolucions, o quan apliquin criteris diferents als continguts en resolucions d'altres tribunals economicoadministratius de l'Estat o dels òrgans economicoadministratius de les comunitats autònomes i de les ciutats amb estatut d'autonomia.

Quan els tribunals economicoadministratius regionals o locals o els òrgans economicoadministratius de les comunitats autònomes i de les ciutats amb estatut d'autonomia dictin resolucions adoptant un criteri diferent al seguit amb anterioritat, ho han de fer constar expressament a les resolucions.»

«3. La resolució s'ha de dictar en el termini de tres mesos i ha de respectar la situació jurídica particular derivada de la resolució objecte de recurs, i fixar la doctrina aplicable.»

Cinquanta-quatre. Es modifica l'apartat 6 de l'article 244, que queda redactat de la manera següent:

«6. La resolució del recurs extraordinari de revisió s'ha de dictar en el termini de sis mesos. Si, un cop transcorregut aquest termini, no s'ha notificat una resolució expressa, l'interessat pot entendre desestimat el recurs.»

Cinquanta-cinc. Es modifica el títol de la secció 3a del capítol IV del títol V, que passa a denominar-se:

«Procediment abreujat».

Cinquanta-sis. Es modifica l'article 245, que queda redactat de la manera següent:

«Article 245. *Àmbit d'aplicació.*

1. Les reclamacions economicoadministratives es tramiten pel procediment que preveu aquesta secció quan siguin d'una quantia inferior a la que reglamentàriament es determini.
2. Les reclamacions economicoadministratives tramitades per aquest procediment s'han de resoldre en única instància pels tribunals economicoadministratius. Per resoldre, els tribunals economicoadministratius poden actuar de forma unipersonal.
3. El procediment abreujat s'ha de regular pel que disposa aquesta secció, per les normes reglamentàries que es dictin en el seu desplegament i, en defecte de norma expressa, pel que disposa aquest capítol.»

Cinquanta-set. Es modifica l'article 246, que queda redactat de la manera següent:

«Article 246. *Iniciació.*

1. La reclamació s'ha d'iniciar mitjançant escrit que ha d'incloure el contingut següent:

a) Identificació del reclamant i de l'acte o actuació contra el qual es reclama, el domicili per a notificacions i el tribunal davant el qual s'interposa.

En els casos de reclamacions relatives a retencions, ingressos a compte, repercussions, obligació d'expedir i lliurar factura o relacions entre el substituït i el contribuent, l'escrit ha d'identificar també la persona objecte de recurs i el seu domicili.

b) Al·legacions que, si s'escau, es formulin.

Si el reclamant necessita l'expedient per formular les seves al·legacions, ha de comparèixer davant l'òrgan que va dictar l'acte impugnat durant el termini d'interposició de la reclamació, perquè se li posi de manifest, la qual cosa s'ha de fer constar a l'expedient.

A l'escrit d'interposició s'ha d'adjuntar còpia de l'acte que s'impugna, així com les proves que es considerin pertinents.

2. La reclamació s'ha de dirigir a l'òrgan a què fan referència els apartats 3 i 5 de l'article 235 d'aquesta Llei, i és aplicable el que disposen els apartats esmentats.»

Cinquanta-vuit. Es modifica l'article 247, que queda redactat de la manera següent:

«Article 247. *Tramitació i resolució.*

1. L'òrgan economicoadministratiu pot dictar resolució, fins i tot abans de rebre l'expedient, sempre que de la documentació presentada pel reclamant resultin acreditades totes les dades necessàries per resoldre.

2. El termini màxim per notificar la resolució és de sis mesos a comptar de la interposició de la reclamació. Transcorregut el termini esmentat sense que s'hagi notificat la resolució expressa, l'interessat pot considerar desestimada la reclamació amb l'objecte d'interposar el recurs procedent.

L'òrgan economicoadministratiu ha de resoldre expressament en tot cas. El termini per a la interposició del recurs que sigui procedent comença a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució expressa.

3. Transcorregut el termini assenyalat a l'apartat anterior des de la interposició de la reclamació sense que s'hagi notificat resolució expressa i sempre que s'hagi acordat la suspensió de l'acte reclamat, deixa de meritar-se l'interès de demora en els termes que preveu l'apartat 4 de l'article 26 d'aquesta Llei.»

Cinquanta-nou. S'introdueix un nou títol VI, amb la redacció següent:

«TÍTOL VI

Actuacions i procediments d'aplicació dels tributs en supòsits de delictes contra la hisenda pública

Article 250. Pràctica de liquidacions en cas d'existència d'indis de delictes contra la hisenda pública.

1. Quan l'Administració tributària aprecii indis de delictes contra la hisenda pública, s'ha de continuar la tramitació del procediment d'acord amb les normes generals que siguin aplicables, sense perjudici que es passi el tant de culpa a la jurisdicció competent o es remeti l'expedient al Ministeri Fiscal, i amb subjecció a les regles que estableix el present títol.

Excepte en els casos a què es refereix l'article següent, és procedent dictar liquidació dels elements de l'obligació tributària objecte de comprovació, i separar en liquidacions diferents els que estiguin vinculats amb el possible delictes contra la hisenda pública i els que no estiguin vinculats amb el possible delictes contra la hisenda pública.

2. La liquidació que si s'escau es dicti, referida als elements de l'obligació tributària que estiguin vinculats amb el possible delictes contra la hisenda pública s'ha d'ajustar al que estableix aquest títol.

En els supòsits a què es refereix aquest apartat, l'Administració s'ha d'abstenir d'iniciar o, si s'escau, continuar el procediment sancionador corresponent a aquests mateixos fets. En cas que s'hagi iniciat un procediment sancionador, si aquest no ha conclòs amb anterioritat, la conclusió esmentada s'entén produïda, en tot cas, en el moment en què es passi el tant de culpa a la jurisdicció competent o es remeti l'expedient al Ministeri Fiscal, sense perjudici de la possibilitat d'iniciar un nou procediment sancionador en els casos a què es refereix l'últim paràgraf d'aquest apartat.

La sentència condemnatòria de l'autoritat judicial impedeix la imposició de sanció administrativa pels mateixos fets.

Si no s'ha apreciat l'existència de delictes, l'Administració tributària ha d'iniciar, quan escaigui, el procediment sancionador administratiu d'acord amb els fets que els tribunals hagin considerat provats.

3. La liquidació que es dicti en relació amb conceptes tributaris que no estiguin vinculats amb el possible delictes contra la hisenda pública s'ha d'ajustar en la seva tramitació al procediment ordinari que correspongui segons el que disposa el capítol IV del títol III d'aquesta Llei i s'ha de subjectar al règim de revisió que estableix el seu títol V.

Article 251. Excepcions a la pràctica de liquidacions en cas d'existència d'indis de delictes contra la hisenda pública.

1. Quan l'Administració tributària aprecii indis de delictes contra la hisenda pública ha de passar el tant de culpa a la jurisdicció competent o ha de remetre l'expedient al Ministeri Fiscal, i s'ha d'abstenir de practicar la liquidació a què es refereix l'article 250.2 d'aquesta Llei, en els casos següents:

a) Quan la tramitació de la liquidació administrativa pugui ocasionar la prescripció del delictes d'acord amb els terminis que preveu l'article 131 del Codi penal.

b) Quan de resultes de la investigació o comprovació, no es pugui determinar amb exactitud l'import de la liquidació o no hagi estat possible atribuir-la a un obligat tributari concret.

c) Quan la liquidació administrativa pugui perjudicar de qualsevol forma la investigació o comprovació de la defraudació.

En els casos anteriorment assenyalats, al costat de l'escrit de denúncia o de querella presentat per l'Administració tributària, també s'ha de traslladar l'acord motivat en què es justifiqui la concurrència d'alguna de les circumstàncies determinants de la decisió administrativa de no procedir a dictar liquidació.

En aquests casos no s'ha de concedir tràmit d'audiència o al·legacions a l'obligat tributari.

2. En els supòsits que assenyalen l'apartat anterior, l'Administració s'ha d'abstenir d'iniciar o, si s'escau, continuar el procediment administratiu, que queda suspès mentre l'autoritat judicial no dicti sentència ferma, tingui lloc el sobreseïment o l'arxivament de les actuacions o es produeixi la devolució de l'expedient per part del Ministeri Fiscal.

No obstant això, en cas que s'hagi iniciat un procediment sancionador, aquest s'entén conclòs, en tot cas, en el moment en què es passi el tant de culpa a la jurisdicció competent o es remeti l'expedient al Ministeri Fiscal. Tot això, sense perjudici de la possibilitat d'iniciar un nou procediment sancionador si finalment no s'aprecia delictes i d'acord amb els fets que, si s'escau, els tribunals hagin considerat provats.

El passament del tant de culpa o la remissió de l'expedient interromp els terminis de prescripció del dret a determinar el deute tributari i a imposar la sanció, d'acord amb el que preveuen els articles 68.1 i 189.3 d'aquesta Llei.

La sentència condemnatòria de l'autoritat judicial impedeix la imposició de sanció administrativa pels mateixos fets.

Les actuacions del procediment de comprovació i investigació dutes a terme durant el període de suspensió respecte dels fets denunciats es consideren inexistents.

3. En els supòsits anteriors, si no s'ha apreciat l'existència de delictes, l'Administració tributària ha d'iniciar o continuar les seves actuacions d'acord amb els fets que els òrgans jurisdiccionals hagin considerat provats en el període que resti fins a la conclusió del termini a què es refereix l'article 150.1 d'aquesta Llei o en el termini de 6 mesos si aquest últim és superior, a computar des de la recepció de la resolució judicial o de l'expedient tornat pel Ministeri Fiscal per l'òrgan competent que hagi de continuar el procediment.

El còmput dels terminis de prescripció s'inicia de nou des de l'entrada de la resolució judicial en el registre de l'Administració tributària competent.

Article 252. *Regularització voluntària.*

L'Administració tributària no ha de passar el tant de culpa a la jurisdicció competent ni remetre l'expedient al Ministeri Fiscal llevat que consti que l'obligat tributari no ha regularitzat la seva situació tributària mitjançant el complet reconeixement i pagament del deute tributari abans que se li hagi notificat l'inici d'actuacions de comprovació o investigació tendents a la determinació del deute tributari objecte de la regularització o, en cas que aquestes actuacions no s'hagin produït, abans que el Ministeri Fiscal, l'advocat de l'Estat o el representant processal de l'Administració autonòmica, foral o local de què es tracti, interposi una querella o denúncia dirigida contra aquell, o abans que el Ministeri Fiscal o el jutge d'instrucció facin actuacions que li permetin tenir coneixement formal de la iniciació de diligències.

El deute tributari s'entén integrat pels elements a què es refereix l'article 58 d'aquesta Llei, i l'obligat tributari ha de procedir a l'autoliquidació i l'ingrés simultani tant de la quota com dels interessos de demora i dels recàrrecs legalment meritats a la data de l'ingrés. No obstant això, quan els tributs regularitzats voluntàriament no s'exigeixin pel procediment d'autoliquidació, l'obligat tributari ha de presentar la

declaració corresponent, i ha de procedir a l'ingrés de la totalitat del deute tributari liquidat per l'Administració en el termini per al pagament establert en la normativa tributària.

El que disposa aquest article també és aplicable quan la regularització s'hagi produït una vegada prescrit el dret de l'Administració per determinar el deute tributari.

Per determinar l'existència del complet reconeixement i pagament a què es refereix el primer paràgraf d'aquest article, l'Administració tributària pot desenvolupar les actuacions de comprovació o investigació que siguin procedents, fins i tot en cas que aquestes afectin períodes i conceptes tributaris respecte dels quals s'hagi produït la prescripció regulada a l'article 66.a) d'aquesta Llei.

Article 253. Tramitació del procediment d'inspecció en cas que sigui procedent practicar liquidació.

1. Quan l'Administració tributària aprecii indicis de delictes contra la hisenda pública i no concorrin les circumstàncies que impedeixen dictar liquidació d'acord amb l'article 251.1 d'aquesta Llei, és procedent formalitzar una proposta de liquidació vinculada a delictes, en la qual s'han d'expressar els fets i fonaments de dret en què es basa.

Aquesta proposta s'ha de notificar a l'obligat tributari i se li ha de concedir el tràmit d'audiència perquè al·legui el que convingui al seu dret en el termini de 15 dies naturals, comptats a partir de l'endemà de la notificació de la proposta.

En cap cas els defectes procedimentals en què s'hagi pogut incórrer durant la tramitació administrativa produeixen els efectes d'extingir totalment o parcialment l'obligació tributària vinculada a delictes ni els previstos a les lletres a) i b) de l'article 150.6 d'aquesta Llei en relació amb les actuacions desenvolupades per l'Administració tributària tendents a la liquidació del deute tributari, sense perjudici dels que d'aquells es puguin derivar en cas de devolució de l'expedient per part del Ministeri Fiscal o en cas de resolució judicial ferma que obligui a practicar l'ajust previst per l'article 257.2 c) d'aquesta Llei perquè no s'aprecia l'existència de delictes contra la hisenda pública.

Un cop transcorregut el termini previst per al tràmit d'audiència i examinades les al·legacions presentades si s'escau, l'òrgan competent ha de dictar una liquidació administrativa, amb l'autorització prèvia o simultània de l'òrgan de l'Administració tributària competent per interposar la denúncia o querella, quan consideri que la regularització procedent posa de manifest l'existència d'un possible delictes contra la hisenda pública.

Una vegada dictada la liquidació administrativa, l'Administració tributària ha de passar el tant de culpa a la jurisdicció competent o remetre l'expedient al Ministeri Fiscal i el procediment de comprovació finalitza, respecte dels elements de l'obligació tributària regularitzats mitjançant la liquidació esmentada, amb la notificació d'aquesta a l'obligat tributari, en la qual s'ha d'advertir que el període voluntari d'ingrés només es comença a computar una vegada sigui notificada l'admissió a tràmit de la denúncia o querella corresponent, en els termes que estableix l'article 255 d'aquesta Llei.

El passament del tant de culpa o la remissió de l'expedient interromp els terminis de prescripció del dret a determinar el deute tributari i a imposar la sanció, d'acord amb el que preveuen els articles 68.1 i 189.3 d'aquesta Llei.

2. La inadmissió de la denúncia o querella determina la retroacció de les actuacions inspectores al moment anterior a aquell en què es va dictar la proposta de liquidació vinculada a delictes, i en aquest cas és procedent la formalització de l'acta que correspongui, que s'ha de tramitar d'acord amb el que estableixen aquesta Llei i la seva normativa de desplegament.

La terminació de les actuacions inspectores ha de seguir el que disposa la subsecció 3a de la secció 2a del capítol IV del títol III.

El procediment ha de finalitzar en el període que resti des del moment al qual es retroreguin les actuacions fins a la conclusió del termini a què es refereix l'apartat 1 de l'article 150 d'aquesta Llei o en sis mesos, si aquest últim és superior. Aquest termini s'ha de computar des de la recepció de la resolució judicial o de l'expedient tornat pel Ministeri fiscal per l'òrgan competent que hagi de continuar el procediment.

S'exigeixen interessos de demora per la nova liquidació que posi fi al procediment. La data d'inici del còmput de l'interès de demora és la mateixa que, d'acord amb el que estableix l'apartat 2 de l'article 26, hauria correspost a la liquidació anul·lada i l'interès es merita fins al moment en què s'hagi dictat la nova liquidació.

En aquests casos s'inicia el còmput dels terminis de prescripció del dret a determinar el deute i a imposar la sanció d'acord amb el que indica l'article 68.7 d'aquesta Llei.

3. En els casos en què, per un mateix concepte impositiu i període, calgui distingir elements en els quals s'aprecia una conducta dolosa que pugui ser determinant d'un delictes contra la hisenda pública, juntament amb altres elements i quanties a regularitzar respecte dels quals no s'aprecia aquesta conducta dolosa, s'han d'efectuar dues liquidacions de manera separada.

Als efectes de la quantificació de totes dues liquidacions, s'ha de formalitzar una proposta de liquidació vinculada al delictes i una acta d'inspecció, d'acord amb les regles següents:

a) La proposta de liquidació vinculada a delictes ha de comprendre els elements que hagin estat objecte de declaració, si s'escau, als quals s'han de sumar tots aquells elements en què s'apreciï dol, i s'han de restar els ajustos a favor de l'obligat tributari als quals aquest pugui tenir dret, així com les partides a compensar o deduir en la base o en la quota que li corresponguin addicionalment. Si la declaració presentada ha determinat una quota a ingressar, aquesta s'ha de descomptar per al càlcul d'aquesta proposta de liquidació.

b) La proposta de liquidació continguda en l'acta ha de comprendre la totalitat dels elements comprovats, independentment del fet que estiguin o no vinculats amb el possible delictes, i s'ha de deduir la quantitat resultant de la proposta de liquidació a què es refereix el paràgraf anterior.

No obstant això, l'obligat tributari pot optar per l'aplicació d'un sistema de càlcul de totes dues quotes basat en l'aplicació proporcional de les partides a compensar o deduir en la base o en la quota, en els termes que es determinin per reglament. Aquesta opció s'ha de comunicar a l'Administració en el termini d'al·legacions posterior a la notificació de la proposta de liquidació vinculada al delictes.

Article 254. *Impugnació de les liquidacions.*

1. Enfront de la liquidació administrativa dictada com a conseqüència del que disposa l'article 250.2 d'aquesta Llei, no és procedent un recurs o reclamació en via administrativa, sense perjudici de l'ajust que escaigui d'acord amb el que es determini en el procés penal, d'acord amb el que disposen l'article 305 del Codi penal i el 257 d'aquesta Llei, i correspon al jutge penal determinar en sentència la quota defraudada vinculada als delictes contra la hisenda pública que hagi estat liquidada a l'empara del que preveuen l'apartat 5 de l'article 305 del Codi penal i el títol VI d'aquesta Llei.

En cap cas els defectes procedimentals en què s'hagi pogut incórrer durant la tramitació administrativa produeixen els efectes d'extingir totalment o parcialment l'obligació tributària vinculada a delictes ni els previstos a les lletres a) i b) de l'article 150.6 d'aquesta Llei en relació amb les actuacions desenvolupades per l'Administració tributària tendents a la liquidació del deute tributari.

2. Enfront de la liquidació que resulti de la regularització dels elements i quanties que no estiguin vinculats amb el possible delictes, es poden interposar els recursos i les reclamacions que preveu el títol V d'aquesta Llei.

Article 255. Recaptació del deute liquidat en cas d'existència d'indícis de delictes contra la hisenda pública.

En els casos a què es refereix l'article 250.2 d'aquesta Llei, l'existència del procediment penal per delictes contra la hisenda pública no paralitza les actuacions administratives dirigides al cobrament del deute tributari liquidat, llevat que el jutge hagi acordat la suspensió de les actuacions d'execució.

Les actuacions administratives dirigides al cobrament a què es refereix el paràgraf anterior es regeixen per les normes generals que estableix el capítol V del títol III d'aquesta Llei, llevat de les especialitats que estableix el present títol.

Una vegada consti admesa la denúncia o querella per delictes contra la hisenda pública, l'Administració tributària ha de notificar a l'obligat tributari l'inici del període voluntari de pagament i li ha de requerir que faci l'ingrés del deute tributari liquidat en els terminis a què es refereix l'article 62.2 d'aquesta Llei.

Article 256. Causes d'oposició enfront de les actuacions de recaptació.

Enfront dels actes del procediment de recaptació desenvolupats per al cobrament del deute tributari liquidat de conformitat amb el que disposa l'article 250.2 d'aquesta Llei, només són oposables els motius previstos als articles 167.3, 170.3 i 172.1 segon paràgraf d'aquesta Llei i la seva revisió s'ha de fer de conformitat amb el que disposa el títol V d'aquesta Llei.

Article 257. Efectes de la resolució judicial sobre la liquidació tributària.

1. La liquidació dictada per l'Administració tributària en els supòsits a què es refereix l'article 250.2 d'aquesta Llei s'ha d'ajustar al que es determini finalment en el procés penal en relació amb l'existència i la quantia de la defraudació.

2. L'ajust s'ha d'efectuar de la manera següent:

a) Si en el procés penal es dicta sentència condemnatòria per delictes contra la hisenda pública i en aquest procés es determina una quota defraudada idèntica a la liquidada en via administrativa, no és necessari modificar la liquidació realitzada, sense perjudici de la liquidació dels interessos de demora i recàrrecs que corresponguin.

Si la quantia defraudada que es determina en el procés penal difereix, en més o en menys, de la fixada en via administrativa, la liquidació dictada a l'empara de l'article 250.2 d'aquesta Llei s'ha de modificar. En aquest cas, subsisteix l'acte inicial, que ha de ser rectificat d'acord amb el contingut de la sentència per ajustar-se a la quantia fixada en el procés penal com a quota defraudada.

La modificació esmentada, practicada per l'Administració tributària a l'empara del que disposa el paràgraf anterior, no afecta la validesa de les actuacions recaptatòries realitzades, respecte de la quantia confirmada en el procés penal.

L'acord de modificació s'ha de traslladar al tribunal competent per a l'execució, a l'obligat al pagament i a les altres parts personades en el procediment penal.

Si la quantia defraudada que es determina en el procés penal és inferior a la fixada en via administrativa, són aplicables les normes generals establertes a aquest efecte en la normativa tributària en relació amb les devolucions d'ingressos i el reemborsament del cost de les garanties.

b) Si en el procés penal no s'aprecia finalment l'existència de delictes per inexistència de l'obligació tributària, la liquidació administrativa ha de ser anul·lada i són aplicables les normes generals establertes a aquest efecte en la normativa

tributària en relació amb les devolucions d'ingressos i el reemborsament del cost de les garanties.

c) Si en el procés penal es dicta una resolució ferma, i no s'aprecia delictes per motiu diferent a la inexistència de l'obligació tributària, és procedent la retroacció de les actuacions inspectores al moment anterior en què es va dictar la proposta de liquidació vinculada a delictes prevista a l'article 253.1 d'aquesta Llei, tenint en compte els fets que l'òrgan judicial hagi considerat provats, i és procedent la formalització de l'acta, que s'ha de tramitar d'acord amb el que estableixen aquesta Llei i la seva normativa de desplegament.

L'acabament de les actuacions inspectores ha de seguir el que disposa la subsecció 3a de la secció 2a del capítol IV del títol III d'aquesta Llei.

El procediment ha de finalitzar en el període que resti des del moment al qual es retroreguin les actuacions fins a la conclusió del termini a què es refereix l'apartat 1 de l'article 150 d'aquesta Llei o en sis mesos, si aquest últim és superior. Aquest termini es computa des de la recepció de l'expedient per part de l'òrgan competent per reprendre les actuacions.

S'exigeixen interessos de demora per la nova liquidació que posi fi al procediment. La data d'inici del còmput de l'interès de demora és la mateixa que, d'acord amb el que estableix l'apartat 2 de l'article 26, hauria correspost a la liquidació anul·lada i l'interès es merita fins al moment en què s'hagi dictat la nova liquidació.

Aquesta liquidació se subjecta al règim de revisió i recursos propis de tota liquidació tributària regulat al títol V d'aquesta Llei, però no es poden impugnar els fets considerats provats en la sentència judicial.

En aquests casos s'inicia el còmput del termini de prescripció del dret a determinar el deute i a imposar la sanció d'acord amb el que indica l'article 68.7 d'aquesta Llei.

Article 258. *Responsables.*

1. Són responsables solidaris del deute tributari liquidat de conformitat amb el que preceptua l'article 250.2 d'aquesta Llei els qui hagin estat causants o hagin col·laborat activament en la realització dels actes que donin lloc a la liquidació esmentada i estiguin imputats en el procés penal iniciat pel delictes denunciats o hagin estat condemnats com a conseqüència del procés esmentat.

Les dades, proves o circumstàncies de què es disposin o s'hagin obtingut en el procediment de liquidació i que s'hagin de tenir en compte en el procediment per exigir la responsabilitat establerta en aquest article, s'han d'incorporar formalment a aquest abans de la proposta de resolució.

2. En relació amb les liquidacions a què es refereix l'article 250.2 d'aquesta Llei, també són aplicables els supòsits de responsabilitat que regula l'article 42.2 d'aquesta Llei.

3. En el recurs o la reclamació contra l'acord que declari la responsabilitat prevista a l'apartat 1 anterior només es pot impugnar l'abast global de la responsabilitat esmentada.

4. Si en el procés penal s'acorda el sobreseïment o l'absolució respecte de qualsevol dels responsables a què es refereix l'apartat 1, la declaració de la seva responsabilitat s'ha d'anul·lar, i són aplicables les normes generals establertes en la normativa tributària en relació amb les devolucions i el reemborsament del cost de garanties.

5. Sense perjudici del que disposa l'article 68.8 d'aquesta Llei, en els casos de responsabilitat a què es refereix l'apartat 1, interromput el termini de prescripció per a un obligat tributari, aquest efecte s'estén a tots els altres obligats, inclosos els responsables.

6. La competència per dictar els acords de declaració de responsabilitat en els casos regulats als apartats 1 i 2 correspon a l'òrgan de recaptació.

7. El termini del procediment de declaració de responsabilitat s'entén suspès durant el període de temps que transcorri des de la presentació de la denúncia o querella davant el Ministeri Fiscal o l'òrgan judicial fins a la imputació formal dels encausats.

A les mesures cautelars adoptades durant la tramitació del procediment de declaració de responsabilitat previst en aquest article els és aplicable el que preveu l'article 81.6.e) d'aquesta Llei.

Article 259. Especialitats en la liquidació del deute duaner en casos de delictes contra la hisenda pública.

1. L'aplicació del que estableix el present títol VI respecte dels tributs que integren el deute duaner previst en la normativa de la Unió Europea, s'efectua amb les especialitats que es descriuen en els apartats següents d'aquest article.

2. L'Administració tributària únicament s'ha d'abstenir de practicar la liquidació a què es refereix l'article 250.2 d'aquesta Llei en els casos previstos als paràgrafs b) i c) de l'article 251.1 d'aquesta Llei.

3. Quan es passi el tant de culpa a la jurisdicció competent o es remeti l'expedient al Ministeri Fiscal, el termini per a la liquidació i notificació del deute duaner al deutor es regeix per les normes següents:

a) Quan d'acord amb el que preveu l'apartat 2 d'aquest article sigui possible la liquidació del deute duaner, se n'ha de procedir a la pràctica i notificació en els terminis de 5 o deu anys previstos per a la prescripció del delictes contra la hisenda de la Unió Europea, computats des del naixement del deute.

b) Quan d'acord amb el que preveu l'apartat 2 d'aquest article no sigui possible la liquidació del deute duaner o bé la liquidació practicada s'hagi d'ajustar a la quantia fixada en el procés penal, el termini per practicar la liquidació i notificar el deute al deutor és de tres anys i es computa des del moment en què l'autoritat judicial incoï la causa sense secret per a les parts personades o, si s'escau, des del moment en què assoleixi fermesa la resolució judicial que posi fi al procediment penal.

4. El que disposen els articles 251 i 253 d'aquesta Llei en relació amb la interrupció de terminis o procediments no és aplicable en els supòsits de l'apartat 3.b) d'aquest article.

5. En la tramitació del procediment d'inspecció quan escaigui dictar la liquidació a què es refereix l'article 250.2 d'aquesta Llei, l'aplicació de l'article 253 s'efectua d'acord amb les regles següents:

a) Quan la tramitació de la liquidació administrativa pugui ocasionar la prescripció del delictes d'acord amb els terminis que preveu l'article 131 del Codi penal, la remissió del tant de culpa a la jurisdicció competent o de l'expedient al Ministeri Fiscal es pot fer amb caràcter previ a la pràctica de la liquidació administrativa.

b) En els casos en què l'Administració tributària s'hagi abstenut de practicar liquidació d'acord amb el que disposa la lletra c) de l'apartat 1 de l'article 251 d'aquesta Llei, la tramitació del procediment administratiu es reprèn en el moment en què l'autoritat judicial incoï la causa sense secret per a les parts personades.

c) El període voluntari per a l'ingrés de la liquidació que es practiqui es comença a computar a partir de la seva notificació i s'ha d'efectuar en els terminis que preveu la normativa de la Unió Europea. L'obligat tributari pot sol·licitar la suspensió de l'execució de la liquidació fins a l'admissió de la denúncia o querella, i ha de prestar garantia o sol·licitar-ne dispensa total o parcial quan justifiqui la impossibilitat d'aportar-la i que l'execució pugui causar perjudicis de reparació difícil o impossible.

d) En els supòsits de l'article 253.2 d'aquesta Llei, la inadmissió de la denúncia o querella no implica l'anul·lació de la liquidació administrativa. L'Administració tributària ha de concedir tràmit d'audiència, en el qual l'interessat pot sol·licitar la consideració d'aquelles qüestions afectades per les limitacions que preveu l'apartat 1 de l'article 253 d'aquesta Llei. A la vista de les alegacions, l'Administració tributària ha de dictar resolució mantenint inalterada la liquidació del deute duaner que s'hagi practicat o rectificat-lo si escau, i es mantenen els actes de recaptació prèviament realitzats, sense perjudici, si s'escau, d'adaptar les quanties de les traves i els embargaments realitzats. La revisió de la resolució esmentada es regeix pel que disposa el títol V d'aquesta Llei.

6. En els supòsits als quals es refereix l'article 257.2.c) d'aquesta Llei, s'aplica el que disposa l'apartat 5.d) d'aquest article.»

Seixanta. S'introdueix un nou títol VII, amb la redacció següent:

«TÍTOL VII

Recuperació d'ajudes d'Estat que afectin l'àmbit tributari

CAPÍTOL I

Disposicions generals

Article 260. *Disposicions generals.*

1. Correspon a l'Administració tributària la realització de les actuacions necessàries per executar les decisions de recuperació d'ajudes d'Estat que afectin l'àmbit tributari.

2. Es considera aplicació dels tributs l'exercici de les activitats administratives necessàries per a l'execució de les decisions de recuperació d'ajudes d'Estat que afectin l'àmbit tributari, així com les actuacions dels obligats en l'exercici dels seus drets o en compliment de les seves obligacions tributàries derivats de les decisions esmentades.

3. A més dels supòsits a què es refereixen els apartats anteriors d'aquest article, el que disposa aquest títol és aplicable en qualsevol supòsit en què, en compliment del dret de la Unió Europea, sigui procedent exigir el reintegrament de quantitats percebudes en concepte d'ajudes d'Estat que afectin l'àmbit tributari.

Article 261. *Procediments d'execució de decisions de recuperació d'ajudes d'Estat.*

1. Són procediments d'execució de decisions de recuperació d'ajudes d'Estat els següents:

- a) Procediment de recuperació en supòsits de regularització dels elements de l'obligació tributària afectats per la decisió.
- b) Procediment de recuperació en altres supòsits.

2. L'execució de les decisions de recuperació d'ajudes d'Estat també es pot portar a terme mitjançant el procediment d'inspecció regulat a la secció 2a del capítol IV del títol III quan l'abast del procediment esmentat excedeixi el que disposa l'article 265.1 d'aquesta Llei.

En aquests casos, és procedent dictar liquidació dels elements de l'obligació tributària objecte de comprovació, separant en liquidacions diferents aquells a què es refereixi la decisió i aquells que no hi estiguin vinculats.

Article 262. *Prescripció.*

1. El dret de l'Administració per determinar i exigir el pagament del deute tributari que, si s'escau, resulti de l'execució de la decisió de recuperació, prescriu al cap de deu anys.

2. El termini de prescripció es comença a comptar des de l'endemà del dia en què l'aplicació de l'ajuda d'Estat en compliment de l'obligació tributària objecte de regularització hagi produït efectes jurídics de conformitat amb la normativa tributària.

3. El termini de prescripció s'interromp:

a) Per qualsevol actuació de la Comissió o de l'Administració tributària a petició de la Comissió que estigui relacionada amb l'ajuda d'Estat.

b) Per qualsevol acció de l'Administració tributària, duta a terme amb coneixement formal de l'obligat tributari, conduent al reconeixement, regularització, comprovació, inspecció, assegurament i liquidació del deute tributari derivat d'aquells elements afectats per la decisió de recuperació, o a l'exigència del seu pagament.

c) Per qualsevol actuació fefaent de l'obligat tributari conduent a la liquidació o el pagament del deute tributari o per la interposició dels recursos procedents.

4. El termini de prescripció se suspèn durant el temps en què la decisió de recuperació sigui objecte d'un procediment davant el Tribunal de Justícia de la Unió Europea.

Article 263. *Efectes de l'execució de la decisió de recuperació.*

1. Quan hi hagi una resolució o liquidació prèvia practicada per l'Administració tributària en relació amb l'obligació tributària afectada per la decisió de recuperació de l'ajuda d'Estat, l'execució de la decisió esmentada determina la modificació de la resolució o liquidació, encara que sigui ferma.

2. Els interessos de demora es regeixen pel que disposa la normativa de la Unió Europea.

Article 264. *Recursos contra l'acte d'execució.*

La resolució o liquidació derivada de l'execució de la decisió de recuperació és susceptible de recurs de reposició i, si s'escau, de reclamació economicoadministrativa, en els termes que preveu aquesta Llei.

Si la resolució o liquidació se sotmet a una revisió d'acord amb l'apartat anterior, només és admissible la suspensió de l'execució dels actes administratius mitjançant l'aportació d'una garantia consistent en dipòsit de diners a la Caixa General de Dipòsits.

CAPÍTOL II

Procediment de recuperació en supòsits de regularització dels elements de l'obligació tributària afectats per la decisió de recuperació

Article 265. *Recuperació en supòsits de regularització dels elements de l'obligació tributària afectats per la decisió de recuperació.*

1. En el procediment de recuperació en supòsits de regularització dels elements de l'obligació tributària afectats per la decisió, l'Administració tributària s'ha de limitar a comprovar els elements de l'obligació a què es refereix la decisió esmentada.

2. En aquest procediment, l'Administració tributària pot dur a terme únicament les actuacions següents:

- a) Examen de les dades consignades pels obligats tributaris en les seves declaracions i dels justificants presentats o que es requereixin a aquest efecte.
- b) Examen de les dades i els antecedents en poder de l'Administració tributària.
- c) Examen dels registres i altres documents exigits per la normativa tributària i de qualsevol altre llibre, registre o document de caràcter oficial, inclosa la comptabilitat mercantil, així com l'examen de les factures o els documents que serveixin de justificant de les operacions incloses en els llibres, registres o documents esmentats.
- d) Requeriments d'informació a tercers.

3. Les actuacions del procediment es poden dur a terme fora de les oficines de l'Administració tributària, i a aquest efecte són aplicables les regles contingudes als articles 142.2 i 151 d'aquesta Llei.

4. L'examen dels documents i les actuacions referides als apartats anteriors s'entenen efectuats només a l'efecte de determinar la procedència de la recuperació de l'ajuda d'Estat, sense que impedeixi ni limiti la ulterior comprovació dels mateixos fets o documents.

Article 266. *Inici.*

1. El procediment de recuperació en supòsits de regularització dels elements de l'obligació tributària afectats per la decisió s'inicia d'ofici per acord de l'òrgan competent, que s'ha de determinar en les normes d'organització específica de l'Administració tributària.

2. L'inici de les actuacions del procediment s'ha de notificar als obligats tributaris mitjançant una comunicació que ha d'expressar la naturalesa i l'abast de les actuacions i ha d'informar sobre els seus drets i obligacions en el curs d'aquestes actuacions.

Quan les dades en poder de l'Administració tributària siguin suficients per formular la proposta de liquidació, el procediment es pot iniciar mitjançant la notificació de la proposta esmentada.

Article 267. *Tramitació.*

1. Les actuacions del procediment de recuperació en supòsits de regularització dels elements de l'obligació tributària afectats per la decisió s'han de documentar en les comunicacions i diligències a què es refereix l'apartat 7 de l'article 99 d'aquesta Llei.

2. Els obligats tributaris han d'atendre l'Administració tributària i li han de prestar la col·laboració deguda en l'exercici de les seves funcions.

L'obligat tributari que hagi estat requerit s'ha de personar al lloc, en el dia i l'hora assenyalats per a la pràctica de les actuacions, i ha d'aportar o tenir a disposició de l'Administració la documentació i altres elements sol·licitats.

3. Amb caràcter previ a la pràctica de la liquidació provisional, l'Administració tributària ha de comunicar a l'obligat tributari la proposta de liquidació perquè, en un termini de 10 dies, al·legui el que convingui al seu dret.

Article 268. *Terminació.*

1. El procediment de recuperació en supòsits de regularització dels elements de l'obligació tributària afectats per la decisió acaba d'alguna de les formes següents:

a) Per resolució expressa de l'Administració tributària, que ha d'incloure, almenys, el contingut següent:

1r Elements de l'obligació tributària afectats per la decisió de recuperació i àmbit temporal objecte de les actuacions.

2n Relació de fets i fonaments de dret que motivin la resolució.

3r Liquidació provisional o, si s'escau, manifestació expressa que no és procedent regularitzar la situació tributària com a conseqüència de la decisió de recuperació.

b) Per l'inici d'un procediment inspector que inclogui l'objecte del procediment de recuperació.

2. L'incompliment del termini de durada del procediment regulat a l'article 104 d'aquesta Llei no determina la caducitat del procediment, que continua fins que acabi. En aquest cas, no es considera interrompuda la prescripció com a conseqüència de les actuacions administratives dutes a terme durant el termini esmentat.

En aquests supòsits, s'entén interrompuda la prescripció per la realització d'actuacions amb coneixement formal de l'interessat amb posterioritat a la finalització del termini a què es refereix el paràgraf anterior.

3. Quan una resolució judicial aprecii defectes formals i ordeni la retroacció de les actuacions administratives, aquestes han de finalitzar en el període que resti des del moment al qual es retrotreguin les actuacions fins a la conclusió del termini a què es refereix l'article 104 d'aquesta Llei o en el termini de tres mesos, si aquest últim és superior. Aquest termini es computa des de la recepció de l'expedient per part de l'òrgan competent per a la represa del procediment de recuperació d'ajudes d'Estat.

CAPÍTOL III

Procediment de recuperació en altres supòsits

Article 269. *Procediment de recuperació en altres supòsits.*

1. Quan l'execució de la decisió de recuperació no impliqui la regularització d'una obligació tributària, el procediment a seguir és el que regula aquest capítol.

2. Per a l'execució de la decisió de recuperació l'òrgan competent té les facultats que es reconeixen a l'Administració tributària a l'article 162 d'aquesta Llei, amb els requisits que s'hi estableixen.

Article 270. *Inici.*

El procediment de recuperació s'inicia d'ofici.

L'inici de les actuacions del procediment s'ha de notificar als obligats tributaris mitjançant una comunicació que ha d'expressar la naturalesa de les actuacions i ha d'informar dels seus drets i obligacions en el curs d'aquelles.

La comunicació d'inici ha de contenir la proposta de resolució, i es concedeix un termini de 10 dies a l'obligat tributari perquè al·legui el que convingui al seu dret.

Article 271. *Terminació.*

1. El procediment de recuperació acaba per resolució expressa de l'Administració tributària, que s'ha de notificar en el termini de quatre mesos des de la data de notificació a l'obligat tributari de l'inici del procediment, llevat que la decisió de recuperació estableixi un termini diferent, i és aplicable el que disposa l'article 268.2 d'aquesta Llei.

2. La resolució que posi fi al procediment ha d'incloure, almenys, el contingut següent:

a) Acord de modificació, en el sentit de la decisió de recuperació, de la resolució prèviament dictada per l'Administració o, si s'escau, manifestació expressa que no és procedent cap modificació com a conseqüència de la decisió de recuperació.

b) Relació de fets i fonaments de dret que motivin la resolució.

c) Liquidació en el supòsit que l'execució de la decisió de recuperació determini l'exigència de deute tributari, en particular procedent de la meritació d'interessos de demora de conformitat amb el que estableix l'article 263.2 d'aquesta Llei.

3. Quan una resolució judicial apreciï defectes formals i ordeni la retroacció de les actuacions administratives, aquestes han de finalitzar en el període que resti des del moment al qual es retrotreguin les actuacions fins a la conclusió del termini a què es refereix l'apartat 1, o en el termini de dos mesos si aquest últim és superior. Aquest termini s'ha de computar des de la recepció de l'expedient per part de l'òrgan competent per a la presa del procediment de recuperació d'ajudes d'Estat.»

Seixanta-u. Es modifica l'apartat 4 de la disposició addicional sisena, que queda redactat de la manera següent:

«4. La publicació de la revocació del número d'identificació fiscal assignat en el "Butlletí Oficial de l'Estat" determina la pèrdua de validesa a efectes identificatius del número esmentat en l'àmbit fiscal.

Així mateix, la publicació anterior determina que les entitats de crèdit no efectuïn càrrecs o abonaments en els comptes o dipòsits bancaris en què constin com a titulars o autoritzats els titulars dels esmentats números revocats, llevat que es rehabiliti el número esmentat o s'assigni un nou número d'identificació fiscal.

Quan la revocació es refereixi a una entitat, la publicació anterior també determina que el registre públic en què estigui inscrita, en funció del tipus d'entitat de què es tracti, procedeixi a estendre en el full obert a l'entitat a la qual afecti la revocació una nota marginal en què s'ha de fer constar que, d'ara endavant, no es pot fer cap inscripció que l'afecti, llevat que es rehabiliti el número esmentat o s'assigni un nou número d'identificació fiscal.

El que disposa aquest apartat no impedeix l'Administració tributària d'exigir el compliment de les obligacions tributàries pendents. No obstant això, l'admissió de les autoliquidacions, declaracions, comunicacions o escrits en què consti un número d'identificació fiscal revocat queda condicionada, en els termes que s'estableixin per reglament, a la rehabilitació del número d'identificació fiscal esmentat o, si s'escau, a l'obtenció d'un nou número.»

Seixanta-dos. Es modifica la disposició addicional desena, que queda redactada de la següent manera:

«Disposició addicional desena. *Exacció de la responsabilitat civil i multa per delictes contra la hisenda pública.*

1. En els procediments per delictes contra la hisenda pública, la responsabilitat civil, que comprèn l'import del deute tributari que l'Administració tributària no hagi liquidat per prescripció o una altra causa legal en els termes que preveu aquesta

Llei, inclosos els seus interessos de demora, junt amb la pena de multa, s'ha d'exigir pel procediment administratiu de constrenyiment.

2. Una vegada que sigui ferma la sentència, el jutge o tribunal al qual competeixi l'execució ha de remetre el testimoni als òrgans de l'Administració tributària, i ha d'ordenar que es procedeixi a la seva exacció. De la mateixa manera s'ha de procedir quan el jutge o tribunal hagin acordat l'execució provisional d'una sentència objecte de recurs.

3. Quan s'hagi acordat el fraccionament de pagament de la responsabilitat civil o de la multa de conformitat amb l'article 125 del Codi penal, el jutge o tribunal ho han de comunicar a l'Administració tributària. En aquest cas, el procediment de constrenyiment s'inicia si s'incompleixen els termes del fraccionament.

4. A efectes de l'article 117.3 de la Constitució espanyola l'Administració tributària ha d'informar el jutge o tribunal sentenciador de la tramitació i, si s'escau, dels incidents relatius a l'execució encomanada.»

Seixanta-tres. S'introdueix una nova disposició addicional vintena, amb la redacció següent:

«Disposició addicional vintena. *Tributs integrants del deute duaner.*

1. De conformitat amb el que deriva de l'article 7.1, el que disposa aquesta Llei és aplicable respecte dels tributs que integren el deute duaner previst a la normativa de la Unió Europea, mentre no s'hi oposi. En particular, és aplicable el que disposen els paràgrafs següents:

a) Les liquidacions del deute duaner, sigui quin sigui el procediment d'aplicació dels tributs en què s'hagin practicat, tenen caràcter provisional mentre no transcorri el termini màxim previst a la normativa de la Unió Europea per a la seva notificació a l'obligat tributari. El caràcter provisional de les liquidacions esmentades no impedeix en cap cas la possible regularització posterior de l'obligació tributària quan es donin les condicions que preveu la normativa de la Unió Europea.

b) En els procediments d'aplicació dels tributs, els efectes de l'incompliment del termini màxim per dictar resolució i de la falta de resolució són els que preveu la normativa de la Unió Europea. En el supòsit que no s'hi prevegi l'efecte del silenci administratiu, aquest es considera sempre negatiu. Així mateix, no és procedent declarar en cap cas la caducitat del procediment, llevat que transcorri el termini màxim previst a la normativa de la Unió Europea per notificar el deute a l'obligat tributari.

c) La comprovació de valors regulada a la subsecció 4a de la secció 2a del capítol III del títol III d'aquesta Llei no és aplicable quan es tracti de determinar el valor en duana, i és aplicable el que disposa la normativa de la Unió Europea.

2. La revisió dels actes d'aplicació dels tributs que integren el deute duaner, en els casos en què la normativa de la Unió Europea reservi a la Comissió l'emissió d'una decisió favorable en relació amb la no-contracció a posteriori, la condonació o la devolució del deute duaner, s'ha d'efectuar amb les especialitats que es descriuen als apartats següents:

a) Quan l'acte d'aplicació dels tributs hagi estat sotmès a una decisió de la Comissió, l'òrgan revisor nacional competent, des del moment en què tingui coneixement de la circumstància esmentada, ha de suspendre el procediment de revisió fins que s'hagi dictat la resolució de la Comissió esmentada i hagi adquirit fermesa.

b) Quan l'acte d'aplicació dels tributs estigui vinculat a una decisió adoptada per la Comissió, la revisió no es pot estendre al contingut de la decisió esmentada.

c) Quan l'acte d'aplicació dels tributs s'hagi dictat sense sotmetre la possible no-contracció a posteriori, condonació o devolució del deute duaner a la decisió de

la Comissió i l'òrgan revisor consideri, de conformitat amb el que disposa la normativa de la Unió Europea, que aquesta submissió és procedent, ha de suspendre el procediment i instar l'Administració tributària perquè sotmeti l'afer a la Comissió.

d) L'anterior s'entén sense perjudici del dret dels interessats a interposar els recursos que siguin procedents contra les decisions de la Comissió davant les institucions competents de la Unió Europea i de l'eventual plantejament per part dels òrgans nacionals revisors competents d'una qüestió prejudicial davant el Tribunal de Justícia de la Unió Europea.»

Seixanta-quatre. S'introdueix una nova disposició addicional vint-i-unena, amb la redacció següent:

«Disposició addicional vint-i-unena. *Suspensió en supòsits de tramitació de procediments amistosos.*

En cas que, de conformitat amb el que disposa la disposició addicional primera.1 del text refós de la Llei de l'impost sobre la renda de no residents, aprovat pel Reial decret legislatiu 5/2004, de 5 de març, se simultaniegi un procediment amistós en matèria d'imposició directa previst en els convenis o tractats internacionals amb un procediment de revisió dels que regula el títol V d'aquesta Llei, aquest últim se suspèn fins que acabi el procediment amistós.»

Seixanta-cinc. S'introdueix una nova disposició addicional vint-i-dosena, amb la redacció següent:

«Disposició addicional vint-i-dosena. *Obligacions d'informació i de diligència deguda relatives a comptes financers en l'àmbit de l'assistència mútua.*

1. Les institucions financeres han d'identificar la residència de les persones que tinguin la titularitat o el control de determinats comptes financers, i han de subministrar informació a l'Administració tributària respecte d'aquests comptes, de conformitat amb el que disposa la Directiva 2011/16/UE del Consell, de 5 de febrer de 2011, relativa a la cooperació administrativa en l'àmbit de la fiscalitat, modificada per la Directiva 2014/107/UE del Consell, de 9 de desembre de 2014, pel que fa a l'obligatorietat de l'intercanvi automàtic d'informació en l'àmbit de la fiscalitat, i amb el que disposa l'Acord multilateral entre autoritats competents sobre intercanvi automàtic d'informació de comptes financers.

Així mateix, les persones que tinguin la titularitat o el control dels comptes financers estan obligades a identificar la seva residència fiscal davant les institucions financeres en què estiguin oberts els comptes esmentats. S'han de desplegar per reglament les obligacions d'identificació de residència i subministrament d'informació, així com les normes de diligència deguda que han d'aplicar les institucions financeres respecte dels comptes financers oberts en aquestes per identificar la residència fiscal de les persones que en tinguin la titularitat o el control.

2. Les infraccions i sancions derivades de l'incompliment de l'obligació de subministrament d'informació prevista a l'apartat 1 d'aquesta disposició addicional es regulen pel que disposa el títol IV d'aquesta Llei.

3. Constitueix infracció tributària l'incompliment de l'obligació d'identificar la residència de les persones que tinguin la titularitat o el control dels comptes financers de conformitat amb les normes de diligència deguda a què es refereix l'apartat 1 d'aquesta disposició addicional, sempre que aquest incompliment no determini l'incompliment de l'obligació de subministrament d'informació respecte dels comptes esmentats.

Constitueix infracció tributària comunicar a la institució financera dades falses, incompletes o inexactes en relació amb les declaracions que siguin exigibles a les persones que tinguin la titularitat o el control dels comptes financers amb vista a la

identificació de la seva residència fiscal, quan es derivi d'això la identificació incorrecta de la residència fiscal de les persones esmentades.

4. La infracció tributària assenyalada al primer paràgraf de l'apartat anterior es considera greu i és sancionada amb una multa fixa de 200 euros per cada persona respecte de la qual s'hagi produït l'incompliment.

La infracció tributària assenyalada al segon paràgraf de l'apartat anterior es considera greu i és sancionada amb una multa fixa de 300 euros.

5. En relació amb les declaracions que siguin exigibles a les persones que tinguin la titularitat o el control dels comptes financers oberts a partir de l'1 de gener de 2016 amb vista a la identificació de la seva residència fiscal als efectes que preveu aquesta disposició addicional, la seva falta d'aportació a la institució financera en el termini de 90 dies des que s'hagi sol·licitat l'obertura del compte determina que aquesta no efectui càrrecs, abonaments ni cap altra operació en aquest fins al moment de la seva aportació.

6. Les proves documentals, les declaracions que siguin exigibles a les persones que tinguin la titularitat o el control dels comptes financers i altra informació utilitzada en compliment de les obligacions d'informació i de diligència deguda a què es refereix aquesta disposició addicional han d'estar a disposició de l'Administració tributària fins a la finalització del quart any següent a aquell en què es produeixi el tancament del compte financer.

7. Tota institució financera obligada a comunicar informació de conformitat amb la Directiva 2011/16/UE ha de comunicar a cada persona física subjecta a comunicació d'informació que la informació sobre ella a què es refereix l'apartat 3 bis de l'article 8 de la Directiva 2011/16/UE ha de ser comunicada a l'Administració tributària i transferida a l'Estat membre que correspongui d'acord amb la Directiva esmentada. Aquesta comunicació s'ha d'efectuar abans del 31 de gener de l'any natural següent al primer any en què el compte sigui un compte subjecte a comunicació d'informació.

8. El que disposen els apartats 5 i 6 també és aplicable en relació amb les obligacions d'informació i de diligència deguda relatives a comptes financers de conformitat amb el que disposa l'Acord entre els Estats Units d'Amèrica i el Regne d'Espanya per a la millora del compliment fiscal internacional i la implementació de la Foreign Account Tax Compliance Act - FATCA.

Així mateix, en el cas de comptes oberts durant l'any 2015 respecte dels quals a 1 de gener de 2016 no s'hagin aportat les declaracions a què es refereix l'apartat 5, la seva falta d'aportació a la institució financera en el termini de 60 dies des de la data esmentada determina que aquesta no efectui càrrecs, abonaments ni cap altra operació en aquests fins al moment de la seva aportació.»

Disposició addicional primera. *Controvèrsies d'organismes públics en matèria tributària.*

El que estableix la disposició addicional única de la Llei 11/2011, de 20 de maig, de reforma de la Llei 60/2003, de 23 de desembre, d'arbitratge, i de regulació de l'arbitratge institucional en l'Administració General de l'Estat, no és aplicable a les controvèrsies que tinguin l'origen en qüestions relatives a l'aplicació del sistema tributari o duaner i les relatives a procediments la gestió dels quals estigui encomanada a l'Administració tributària.

Disposició addicional segona. *Referències al ministre d'Economia i Hisenda o Ministeri d'Economia i Hisenda.*

Les referències contingudes a la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, al ministre o Ministeri d'Economia i Hisenda s'han d'entendre fetes al ministre o Ministeri d'Hisenda i Administracions Públiques o d'Economia i Competitivitat, segons que correspongui tenint en compte l'àmbit competencial de què es tracti.

Disposició transitòria única. Règim transitori.

1. La nova redacció de l'apartat 3 de l'article 15 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, és aplicable als períodes impositius el període de liquidació dels quals finalitzi després de la data d'entrada en vigor d'aquesta Llei.

2. El que disposa l'article 66 bis, en els apartats 1 i 2 de l'article 115, i en l'apartat 3 de l'article 70, en les redaccions fetes per aquesta Llei, és aplicable en els procediments de comprovació i investigació ja iniciats en la seva entrada en vigor en què, en la data esmentada, no s'hagi formalitzat una proposta de liquidació.

3. La nova redacció de l'apartat 9 de l'article 68 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, és aplicable als casos en què la interrupció del termini de prescripció del dret a què es refereix el paràgraf a) de l'article 66 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, es produeixi a partir de la data d'entrada en vigor d'aquesta Llei.

4. La determinació de la concurrència dels requisits necessaris per a la inclusió en la primera llista que s'elabori en aplicació de l'article 95 bis de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, pren com a data de referència el 31 de juliol de 2015. Aquesta primera llista s'ha de publicar durant l'últim trimestre de l'any 2015.

5. La nova redacció de l'apartat 1 de l'article 135 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, és aplicable a les sol·licituds de taxació pericial contradictòria que es presentin a partir de la data d'entrada en vigor d'aquesta Llei.

6. La nova redacció dels apartats 1 a 6 de l'article 150 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, és aplicable a tots els procediments d'inspecció que s'iniciïn a partir de la data d'entrada en vigor d'aquesta Llei.

No obstant això, la nova redacció de l'apartat 7 de l'article 150 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, és aplicable a totes les actuacions inspectores en què la recepció de l'expedient per part de l'òrgan competent per executar la resolució com a conseqüència de la retroacció que s'hagi ordenat es produeixi a partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei.

7. Les modificacions introduïdes per aquesta Llei en el capítol IV del títol V de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, són aplicables de la manera següent:

a) La nova redacció dels articles 229.6, 230, 234.2, 235.5, 241 ter, 242 i 245 a 247 és aplicable a les reclamacions i els recursos interposats des de la seva entrada en vigor.

b) La nova redacció dels articles 233.7 i 241.3 és aplicable a les sol·licituds de suspensió que es formulin des de la seva entrada en vigor.

c) La nova redacció de l'article 235.1 és aplicable a les resolucions expressives que es dictin des de la seva entrada en vigor.

d) La posada de manifest electrònica prevista a l'article 236.1 entra en vigor quan així es disposi en una ordre ministerial, que ha de ser objecte de publicació a la seu electrònica dels tribunals economicoadministratius.

e) La nova redacció de l'article 239.6 és aplicable a les resolucions que es dictin des de la seva entrada en vigor.

8. El que disposa el títol VI de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària és aplicable en els procediments iniciats amb anterioritat a la data d'entrada en vigor d'aquesta Llei en què, concorrent els indicis a què es refereix l'article 250.1 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, en la data esmentada encara no s'hagi produït el passament del tant de culpa a la jurisdicció competent o la remissió de l'expedient al Ministeri Fiscal.

9. L'Administració tributària pot declarar responsables, de conformitat amb el que disposa l'article 258 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, aquelles persones que, concorrent els pressupostos regulats en el precepte esmentat, tinguin la condició de causant o col·laborador en la realització d'una infracció tributària la comissió de la qual no s'hagi pogut declarar formalment amb anterioritat a l'entrada en vigor

d'aquesta Llei com a conseqüència de la tramitació d'un procés penal per delictes contra la hisenda pública.

Disposició derogatòria única. *Derogació normativa.*

Llevat del que disposa la disposició transitòria única d'aquesta Llei, quan entri en vigor queden derogades totes les disposicions que s'oposin al que s'hi estableix.

Disposició final primera. *Modificació de la Llei d'enjudiciament criminal, aprovada pel Reial decret de 14 de setembre de 1882.*

S'introdueixen les modificacions següents a la Llei d'enjudiciament criminal, aprovada pel Reial decret de 14 de setembre de 1882:

U. S'afegeix un nou article 614 bis, amb la redacció següent:

«Una vegada iniciat el procés penal per delictes contra la hisenda pública, el jutge penal ha de decidir sobre les pretensions referides a les mesures cautelars adoptades a l'empara de l'article 81 de la Llei general tributària.»

Dos. S'afegeix un nou títol X bis en el llibre II, integrat pels articles 621 bis i 621 ter, amb la redacció següent:

«TÍTOL X BIS

De les especialitats en els delictes contra la hisenda pública

Article 621 bis.

1. En els delictes contra la hisenda pública, quan l'Administració tributària hagi dictat un acte de liquidació, l'existència del procediment penal no paralitza l'actuació administrativa i es poden iniciar les actuacions dirigides al cobrament llevat que el jutge, d'ofici o a instància de part, hagi acordat la suspensió de les actuacions d'execució de conformitat amb el que disposa l'article 305.5 del Codi penal.

2. Un cop sol·licitada la suspensió de l'execució de l'acte de liquidació, el jutge o tribunal, amb l'audiència prèvia pel termini de deu dies al Ministeri Fiscal i a l'Administració perjudicada, ha de resoldre, mitjançant una interlocutòria en el termini de deu dies, si accedeix a la suspensió sol·licitada, i en aquest cas ha de fixar l'abast de la garantia que s'hagi de prestar i el termini per fer-ho, que en cap cas no ha d'excedir els dos mesos, llevat que concorrin les circumstàncies que assenyalen a l'apartat 6.

3. La garantia així prestada ha de cobrir suficientment l'import resultant de la liquidació administrativa practicada, els interessos de demora que generi la suspensió i els recàrrecs que procedirien en cas d'execució.

4. La interlocutòria de concessió de la suspensió queda sense efecte de manera automàtica i sense necessitat de pronunciament judicial ulterior si, un cop transcorregut el termini assenyalat a l'apartat 2 per a la formalització de la garantia, aquesta no ha tingut lloc.

5. La suspensió només afecta el procediment seguit enfront de l'encausat respecte del qual s'hagi acordat i les actuacions de cobrament dirigides enfront de la resta d'encausats no es paralitzen fins que el deute resulti pagat o garantit en la seva totalitat per l'obligat tributari.

6. Si no es pot prestar garantia en tot o en part, excepcionalment el jutge pot acordar la suspensió amb dispensa total o parcial de garanties si aprecia que l'execució pot ocasionar danys irreparables o de reparació molt difícil.

7. Contra les interlocutòries que resolguin la sol·licitud de suspensió de l'acte de liquidació es pot interposar un recurs d'apel·lació, en un sol efecte.

Article 621 ter.

1. La suspensió produeix efectes des que, un cop dictada la interlocutòria a què es refereix l'article anterior, sigui constituïda degudament la garantia corresponent de conformitat amb el que disposa l'article anterior, i en aquest cas s'entenen retrotrats els seus efectes al moment de la seva sol·licitud, sense perjudici del que disposen els apartats següents d'aquest article.

2. Si, com a conseqüència de les actuacions dutes a terme per l'Administració, han resultat embargats béns o drets de l'encausat amb anterioritat a la data de la interlocutòria per la qual s'acordi la suspensió, els embargaments esmentats mantenen la seva eficàcia durant el termini concedit a l'encausat esmentat per formalitzar la garantia que cobreixi les quantitats a què es refereix l'apartat 3 de l'article anterior o, si s'escau, les que li siguin exigibles.

En tot cas el Ministeri Fiscal o l'Administració perjudicada poden sol·licitar al tribunal que es constitueixin com a garantia, a l'efecte de la suspensió, els embargaments ja realitzats o drets reals que es puguin constituir sobre els béns afectats per aquests, si es considera que els béns esmentats garanteixen de manera més adequada el cobrament que les garanties ofertes per l'encausat. Particularment, aquesta sol·licitud es pot fer quan la suspensió s'hagi sol·licitat amb dispensa total o parcial de garanties.

En el supòsit en què s'hagi acordat la suspensió amb dispensa total o parcial de garanties, mantenen la seva eficàcia els ingressos realitzats que hagin minorat les quanties degudes, sense que aquests resultin afectats per la retroacció a què es refereix l'apartat 1 del present article.

3. L'Administració no pot procedir a l'alienació dels béns i drets embargats en el curs del procediment de constrenyiment fins que la sentència condemnatòria que confirmi totalment o parcialment la liquidació sigui ferma, excepte en els supòsits que s'indiquen a continuació, en què l'alienació l'ha d'autoritzar el tribunal.

- a) Quan siguin peribles.
- b) Si el seu propietari en fes abandonament o, degudament requerit sobre el destí de l'efecte judicial, no faci cap manifestació.
- c) Si les despeses de conservació i dipòsit són superiors al valor de l'objecte en si.
- d) Quan la seva conservació pugui ser perillosa per a la salut o seguretat pública.
- e) Si es deprecien pel transcurs del temps, encara que no pateixin deteriorament.

No són susceptibles d'alienació els efectes que tinguin el caràcter de peces de convicció i els que hagin de quedar a costa del procediment, llevat que estiguin compresos en els supòsits a) i c) anteriors.

4. Una vegada acordada la suspensió, amb garantia o sense, pot ser modificada o revocada durant el curs del procés si canvien les circumstàncies en virtut de les quals s'ha adoptat.»

Tres. S'introdueix un nou article 999, amb la redacció següent:

«Article 999.

1. En l'execució de sentències per delictes contra la hisenda pública, la disconformitat de l'obligat al pagament amb les modificacions que, d'acord amb el que preveu la Llei general tributària, porti a terme l'Administració pública s'ha de posar de manifest al tribunal competent per a l'execució, en el termini de 30 dies des de la seva notificació, que, amb l'audiència prèvia de l'Administració executant i del Ministeri Fiscal per un termini idèntic, ha de resoldre mitjançant una interlocutòria si la modificació practicada és conforme al que s'ha declarat en sentència o si se n'ha

apartat, cas en el qual ha d'indicar amb claredat els termes en què s'hagi de modificar la liquidació.

2. Contra la interlocutòria que resolgui aquest incident es pot interposar un recurs d'apel·lació en un sol efecte o, si s'escau, el corresponent de súplica.»

Disposició final segona. *Modificació de la Llei orgànica 12/1995, de 12 de desembre, de repressió del contraban.*

S'introdueixen les modificacions següents a la Llei orgànica 12/1995, de 12 de desembre, de repressió del contraban:

U. Es modifica l'article 4, que queda redactat de la manera següent:

«Article 4. *Responsabilitat civil.*

En els procediments per delictes de contraban la responsabilitat civil comprèn la totalitat del deute tributari no ingressat que l'Administració tributària no hagi pogut liquidar per prescripció o per alguna de les causes que preveu l'article 251.1 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, inclosos els seus interessos de demora.

Quan es pugui practicar la liquidació del deute tributari s'han d'observar les regles que conté la disposició addicional quarta d'aquesta Llei.

Respecte del deute duaner cal atènyer-se, així mateix, al que preveu la disposició addicional quarta esmentada.»

Dos. Es modifica l'apartat 2 i s'introdueixen els nous apartats 3, 4 i 5 a l'article 11, amb la redacció següent:

«2. Les infraccions administratives de contraban previstes a l'apartat anterior d'aquest article es classifiquen en lleus, greus i molt greus, segons el valor dels béns, mercaderies, gèneres o efectes objecte d'aquestes, de conformitat amb les quanties següents:

a) Lleus: inferior a 37.500 euros; o, si es tracta de supòsits que preveu l'article 2.2 de la present Llei, inferior a 6.000 euros, llevat que es tracti de labors del tabac, que és inferior a 1.000 euros.

b) Greus: entre els imports, tots dos inclosos, de 37.500 euros a 112.500 euros; o, si es tracta de supòsits que preveu l'article 2.2 de la present Llei, de 6.000 euros a 18.000 euros, llevat que es tracti de labors del tabac, que és de 1.000 euros a 6.000 euros

c) Molt greus: superior a 112.500 euros; o, si es tracta de supòsits que preveu l'article 2.2 de la present Llei, superior a 18.000 euros, llevat que es tracti de labors del tabac, que és superior a 6.000 euros.

3. També incorren en infracció administrativa de contraban les persones que procedeixin al:

a) Trencament del precinte de les màquines expenedores de tabac quan aquestes hagin estat objecte d'una mesura de les que preveu l'article 14 de la present Llei.

b) Trencament de precintes en el cas de tancament d'establiments o la realització d'activitats en l'establiment durant el temps acordat de tancament o el trencament de la suspensió de l'exercici de l'activitat objecte del contraban.

4. Tenen la consideració d'infracció administrativa de contraban la resistència, negativa o obstrucció prevista a l'article 12bis.1.b) quan no s'apliquin com a criteri de graduació de la sanció de contraban.

A aquests efectes, constitueix resistència, obstrucció, excusa o negativa les conductes següents de la persona investigada, del presumpte infractor o de la persona sancionada:

a) No facilitar l'examen de la documentació justificativa dels béns, mercaderies, gèneres o efectes i les activitats objecte de la investigació de contraban o de la documentació necessària per tramitar l'expedient sancionador de contraban.

b) No atendre un requeriment degudament notificat.

c) La incompareixença, llevat de causa justificada, al lloc i en el temps que s'hagi assenyalat.

d) Negar o impedir indegudament l'entrada o permanència en finques o locals a les autoritats, funcionaris o forces o el reconeixement de mitjans de transport, locals, màquines, instal·lacions i explotacions relacionats amb la investigació del contraban, la tramitació de l'expedient o l'execució de la sanció de tancament d'establiment o suspensió de l'exercici de l'activitat.

e) Les coaccions a les autoritats, funcionaris i forces en l'exercici de les funcions previstes en aquesta Llei.

f) Qualsevol altra actuació del presumpte infractor o de la persona objecte de la investigació de contraban tendent a dilatar, entorpir o impedir les actuacions.

5. Les infraccions que preveuen els apartats 3 i 4 són:

a) Infraccions molt greus, les conductes que preveu l'apartat 3 d'aquest article.

b) Infraccions greus, les conductes que preveuen les lletres d) i e) de l'apartat 4 d'aquest article.

c) Infraccions lleus, la resta de les conductes que preveu l'apartat 4 d'aquest article.»

Tres. Es modifica l'article 12, que queda redactat de la manera següent:

«Article 12. *Sancions.*

1. Els responsables de les infraccions administratives de contraban han de ser sancionats amb una multa pecuniària proporcional al valor dels béns, mercaderies, gèneres o efectes objecte d'aquestes, sense perjudici del que estableixen els altres apartats del present article.

Els percentatges aplicables a cada classe d'infracció estan compresos entre els límits que s'indiquen a continuació:

a) Lleus: el 100 i el 150%.

b) Greus: el 150 i el 250%.

c) Molt greus: el 250 i el 350%.

L'import mínim de la multa és, en tot cas, de 500 euros.

2. Els responsables de les infraccions administratives de contraban relatives als béns inclosos a l'article 2.2 d'aquesta Llei s'han de sancionar de la manera següent:

a) Amb una multa pecuniària proporcional al valor de les mercaderies.

Els percentatges aplicables a cada classe d'infracció estan compresos entre els límits que s'indiquen a continuació:

1r) Lleus: el 200 i el 225%, llevat que es tracti de labors del tabac, en què els límits són el 200 i el 300%.

2n) Greus: el 225 i el 275%, llevat que es tracti de labors del tabac, en què els límits són el 300 i el 450%.

3r) Molt greus: el 275 i el 350%, llevat que es tracti de labors del tabac, en què els límits són el 450 i el 600%.

L'import mínim de la multa és de 1.000 euros, excepte en labors del tabac, que és de 2.000 euros.

b) Amb el tancament de l'establiment o la suspensió de l'exercici de l'activitat.

Quan es tracti de labors del tabac, s'imposa la sanció de tancament dels establiments dels quals els infractors siguin titulars. El tancament pot ser temporal o, quan es tracti d'infraccions molt greus i hi hagi reiteració, definitiu. A aquests efectes es considera que hi ha reiteració quan, en el termini dels cinc anys anteriors a la comissió d'una infracció qualificada de molt greu, el subjecte infractor hagi estat condemnat per un delictes de contraban o sancionat per una infracció administrativa molt greu en matèria de contraban en, almenys, dues ocasions, en virtut de sentències o resolucions administratives fermes.

Quan no es tracti de labors del tabac, la sanció pot consistir en el tancament temporal de l'establiment o, si les activitats objecte del contraban són les d'importació o exportació, en la suspensió temporal de l'exercici de l'activitat amb els gèneres objecte de contraban. El tancament, si s'escau, afecta l'establiment en què es desenvolupa l'activitat d'emmagatzematge, comercialització o fabricació dels gèneres objecte de contraban. Quan hi hagi separació entre llocs destinats a l'emmagatzematge, la venda o fabricació dels béns objecte de contraban i els que corresponen a la resta de béns, el tancament es limita als espais afectats.

Per a cada classe d'infracció, el tancament temporal o la suspensió de l'exercici de les activitats objecte de contraban té una durada compresa entre els següents límits inferior i superior, respectivament:

1r) Lleus: quan es tracti de labors del tabac, entre set dies i sis mesos.

2n) Greus: quan es tracti de labors del tabac, entre sis mesos i un dia, i dotze mesos; en la resta dels supòsits que preveu l'article 2.2 d'aquesta Llei, entre quatre dies i sis mesos.

3r) Molt greus: quan es tracti de labors del tabac, entre dotze mesos i un dia i vint-i-quatre mesos; en la resta dels supòsits que preveu l'article 2.2 d'aquesta Llei, entre sis mesos i un dia i dotze mesos.

3. En el supòsit de la infracció prevista a l'article 11.3 d'aquesta Llei, els responsables de la infracció han de ser sancionats:

a) Amb el doble de l'import de la sanció pecuniària acordada en l'expedient sancionador en què es decreta el tancament de l'establiment o la suspensió de l'exercici de l'activitat.

b) Amb una sanció addicional:

1r) Amb tancament d'establiment, quan es tracti de trencament de precinte sense prova que s'hi desenvolupi activitat econòmica, per un període addicional igual a l'acordat en la sanció trencada. Quan es provi el desenvolupament d'activitat econòmica en l'establiment, el període addicional ha de ser igual al doble de l'acordat en la sanció trencada.

2n) En el supòsit de trencar la sanció de suspensió de l'exercici de l'activitat objecte del contraban, amb una sanció igual al doble del període temporal de la sanció trencada.

4. En el supòsit de la infracció de resistència prevista a l'article 11.4 d'aquesta Llei, els responsables de la infracció han de ser sancionats amb una multa pecuniària de:

a) Lleus: 1.000 euros.

b) Greus: 3.000 euros, excepte en el supòsit previst a l'article 11.4.e) d'aquesta Llei, en què la sanció és de 5.000 euros, quan no tingui la consideració de delictes.

5. Cada sanció de tancament o suspensió de l'exercici de l'activitat s'ha de complir de manera ininterrompuda.»

Quatre. Es modifica l'apartat 1 de l'article 14 bis, que queda redactat de la manera següent:

«1. Si els òrgans de l'administració duanera de l'Agència Estatal d'Administració Tributària, en el curs d'un procediment administratiu, estimen que una conducta pot ser constitutiva de delictes de contraban, han de passar el tant de culpa a la jurisdicció competent o remetre l'expedient al Ministeri Fiscal, i s'han d'abstenir de seguir el procediment administratiu sancionador, que queda suspès mentre l'autoritat judicial no dicti sentència ferma, tingui lloc el sobreseïment o l'arxivament de les actuacions, o es produeixi la devolució de l'expedient pel Ministeri Fiscal.

La sentència condemnatòria impedeix la imposició de sanció per infracció administrativa de contraban.

Si no s'ha apreciat en la sentència l'existència de delictes, l'administració duanera ha de continuar les seves actuacions sancionadores d'acord amb els fets que els tribunals hagin considerat provats i s'ha de reprendre el còmput del termini de prescripció en el punt on estava quan es va suspendre. Les actuacions administratives sancionadores realitzades durant el període de suspensió s'han de tenir per inexistents.»

Cinc. S'introdueix una nova disposició addicional quarta, amb la redacció següent:

«Disposició addicional quarta. *Liquidació del deute duaner i tributari en relació amb els delictes de contraban i mesures cautelars i competències d'investigació patrimonial en aquests delictes.*

1. La liquidació del deute tributari, quan es pugui practicar perquè no concorre causa que ho impedeixi de conformitat amb el que estableix l'article 4 d'aquesta Llei, se subjecta a les regles del procediment administratiu que s'iniciï o s'hagi iniciat per a la seva pràctica i es pot procedir a executar-la pel procediment administratiu de constrenyiment. La liquidació i els actes de gestió recaptatòria es poden impugnar en via administrativa i contenciosa administrativa de conformitat amb les regles generals.

La liquidació té la consideració de provisional i l'Administració ha de procedir a anul·lar-la quan els fets declarats en la resolució que posi fi al procediment penal determinin la inexistència del fet imposable.

Quan els fets indicats al paràgraf anterior determinin la modificació de la liquidació practicada, subsisteix l'acte inicial, que ha de ser rectificat d'acord amb aquests, sense que es vegi afectada la validesa de les actuacions recaptatòries realitzades respecte de la quantia no afectada per aquells.

2. El passament del tant de culpa a la jurisdicció competent o la remissió de l'expedient al Ministeri Fiscal no impedeix que es practiqui la liquidació del deute duaner i que es porti a efecte la seva recaptació pel procediment de constrenyiment, amb subjecció a les regles següents:

a) La liquidació es pot practicar i notificar dins del termini de prescripció del delictes de contraban quan l'Administració denunciï o hagi denunciat els fets i tingui a la seva disposició tots els elements necessaris per a la pràctica de la liquidació esmentada.

b) Quan l'Administració no disposi de tots els elements necessaris per practicar la liquidació, o aquesta pugui perjudicar de qualsevol forma la investigació o comprovació de la defraudació, el termini és de tres anys comptats des que s'hagi notificat la resolució judicial ferma que posi fi al procediment penal, o des del moment en què l'autoritat judicial incoï la causa sense secret per a les parts.

c) Les liquidacions i els actes de gestió recaptatòria se subjecten a les normes del procediment administratiu aplicable i són recurribles en via administrativa i contenciosa administrativa de conformitat amb el que preveuen les normes esmentades.

d) Les liquidacions que es practiquin abans que s'hagi dictat resolució ferma en el procediment penal tenen el caràcter de provisionals i han de ser anul·lades per l'Administració quan els fets declarats provats siguin determinants de la inexistència del fet imposable.

Quan els fets indicats en el paràgraf anterior determinin la modificació de la liquidació practicada, subsisteix l'acte inicial, que ha de ser rectificat d'acord amb aquests, sense que es vegi afectada la validesa de les actuacions recaptatòries realitzades respecte de la quantia no afectada per aquells.

3. S'apliquen al delictes de contraban les previsions contingudes a l'article 81.8 i a la disposició adicional dinovena de la Llei 58/2003, de 17 de novembre, general tributària.»

Disposició final tercera. *Modificació de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.*

S'introdueixen les modificacions següents a la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa:

U. S'introdueix una nova disposició adicional novena, amb la redacció següent:

«Disposició adicional novena. *Incidència de les competències de la Unió Europea en el procés contenciós administratiu tributari.*

1. De conformitat amb el que disposa l'article 1 d'aquesta Llei, quan el recurs contenciós administratiu tingui per objecte un acte administratiu que, relatiu a un deute duaner, estigui vinculat a una decisió adoptada per les institucions de la Unió Europea, la revisió no es pot estendre al contingut de la decisió esmentada.

Si no és procedent l'anul·lació de l'acte administratiu recorregut sobre la base de la resta d'al·legacions del demandant, en el supòsit que la normativa de la Unió Europea faci dependre la no-contracció a posteriori, la condonació o la devolució del deute duaner d'una decisió de la Comissió Europea, i l'acte objecte de recurs hagi estat dictat sense sotmetre la qüestió esmentada a la Comissió, l'òrgan jurisdiccional s'ha de pronunciar sobre si, de conformitat amb el que disposa la normativa de la Unió Europea, aquesta submissió és procedent. Si l'òrgan jurisdiccional entén que la submissió esmentada és procedent, ha de suspendre el procediment i instar l'Administració tributària perquè sotmeti l'afer a la Comissió en el termini màxim de dos mesos.

2. Quan l'acte relatiu a la liquidació d'un deute duaner objecte de recurs hagi estat sotmès a una decisió de les institucions de la Unió Europea que s'hagi de pronunciar sobre la no-contracció a posteriori, la devolució o la condonació del deute esmentat, s'ha de suspendre el curs de les actuacions des que aquesta circumstància es posi en coneixement de l'òrgan jurisdiccional i fins que sigui ferma la resolució adoptada per les institucions esmentades.

També és procedent la suspensió del curs de les actuacions des que s'iniciï el procediment amistós en matèria d'imposició directa a què es refereix la disposició adicional primera del text refós de la Llei de l'impost sobre la renda de no residents, aprovat pel Reial decret legislatiu 5/2004, de 5 de març, fins que finalitzi el procediment amistós esmentat.»

Dos. S'introdueix una nova disposició adicional desena, amb la redacció següent:

«Disposició adicional desena. *Delictes contra la hisenda pública.*

De conformitat amb el que disposa l'article 3.a) d'aquesta Llei, no correspon a l'ordre jurisdiccional contenciós administratiu conèixer de les pretensions que es dedueixin respecte de les actuacions tributàries vinculades a delictes contra la hisenda pública que es dictin a l'empara del títol VI de la Llei 58/2003, de 17 de

desembre, general tributària, excepte el que preveuen els articles 256 i 258.3 d'aquesta.

Una vegada iniciat el procés penal corresponent per delictes contra la hisenda pública, tampoc correspon a l'ordre jurisdiccional contenciós administratiu conèixer de les pretensions que es dedueixin respecte de les mesures cautelars adoptades a l'empara de l'article 81 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària.»

Disposició final quarta. *Modificació de la Llei 23/2005, de 18 de novembre, de reformes en matèria tributària per a l'impuls a la productivitat.*

Es modifica l'apartat 5 de la disposició addicional tercera de la Llei 23/2005, de 18 de novembre, de reformes en matèria tributària per a l'impuls a la productivitat, que queda redactat de la manera següent:

«5. Es considera període de suspensió del còmput del termini del procediment inspector, als efectes del que disposa l'apartat 2 de l'article 104 de la Llei general tributària, el temps que transcorri entre la comunicació efectuada per l'Administració tributària i la recepció per aquesta del pronunciament o acord de la Comissió, o el termini de sis mesos a què al·ludeix l'apartat 3 anterior si no es reben en aquest termini. Si l'execució de l'acord de la Comissió queda suspesa, el període de suspensió del còmput del termini del procediment inspector ha d'arribar fins a la finalització de la suspensió de l'acord.»

Disposició final cinquena. *Modificació de la Llei 7/2012, de 29 d'octubre, de modificació de la normativa tributària i pressupostària i d'adequació de la normativa financera per a la intensificació de les actuacions en la prevenció i lluita contra el frau.*

S'introdueixen les modificacions següents a la Llei 7/2012, de 29 d'octubre, de modificació de la normativa tributària i pressupostària i d'adequació de la normativa financera per a la intensificació de les actuacions en la prevenció i lluita contra el frau:

U. Es modifica l'apartat u.5 de l'article 7, que queda redactat de la manera següent:

«5. Aquesta limitació no és aplicable als pagaments i ingressos realitzats en entitats de crèdit ni, quan estiguin subjectes a la supervisió del Banc d'Espanya i a la normativa de blanqueig de capitals, a les operacions de canvi de moneda en efectiu efectuades pels establiments de canvi de moneda a què es refereix el Reial decret 2660/1998, de 14 de desembre, sobre el canvi de moneda estrangera en establiments oberts al públic diferents de les entitats de crèdit, i a les operacions a què es refereix aquest article efectuades a través de les entitats de pagament regulades a la Llei 16/2009, de 13 de novembre, de serveis de pagament.»

Dos. Es modifica l'apartat tres.1 de l'article 7, que queda redactat de la manera següent:

«1. El procediment sancionador es regeix pel que disposen el títol IX de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, i el Reglament del procediment per a l'exercici de la potestat sancionadora, aprovat pel Reial decret 1398/1993, de 4 d'agost.

No obstant això, el règim de les notificacions en els procediments esmentats és el que preveu la secció 3a del capítol II del títol III de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària.»

Disposició final sisena. *Modificacions a la Llei 27/2014, de 27 de novembre, de l'impost sobre societats.*

Amb efectes per als períodes impositius iniciats a partir de l'1 de gener de 2015, s'introdueixen les modificacions següents a la Llei 27/2014, de 27 de novembre, de l'impost sobre societats:

U. Es deroga la lletra f) de l'apartat 2 de l'article 18, i les lletres g), h) i i) passen a denominar-se, respectivament, f), g) i h).

Dos. Es modifica l'apartat 5 de l'article 26, que queda redactat de la manera següent:

«5. El dret de l'Administració per iniciar el procediment de comprovació de les bases imposables negatives compensades o pendents de compensació prescriu al cap de 10 anys a comptar de l'endemà del dia en què finalitzi el termini establert per presentar la declaració o autoliquidació corresponent al període impositiu en què es va generar el dret a la compensació.

Una vegada transcorregut aquest termini, el contribuent ha d'acreditar que les bases imposables negatives que vol que es compensin són procedents, mitjançant l'exhibició de la liquidació o l'autoliquidació i de la comptabilitat, amb acreditació del dipòsit pertinent al Registre Mercantil durant el termini esmentat.»

Tres. Es modifica l'apartat 7 de l'article 31, que queda redactat de la manera següent:

«7. El dret de l'Administració per iniciar el procediment de comprovació de les deduccions per doble imposició aplicades o pendents d'aplicar prescriu al cap de 10 anys a comptar de l'endemà del dia en què finalitzi el termini establert per presentar la declaració o l'autoliquidació corresponents al període impositiu en què es va generar el dret a l'aplicació.

Una vegada transcorregut aquest termini, el contribuent ha d'acreditar que les deduccions que vol que s'apliquin són procedents, mitjançant l'exhibició de la liquidació o l'autoliquidació i de la comptabilitat, amb acreditació del dipòsit pertinent al Registre Mercantil durant el termini esmentat.»

Quatre. Es modifica l'apartat 8 de l'article 32, que queda redactat de la manera següent:

«8. El dret de l'Administració per iniciar el procediment de comprovació de les deduccions per doble imposició aplicades o pendents d'aplicar prescriu al cap de 10 anys a comptar de l'endemà del dia en què finalitzi el termini establert per presentar la declaració o l'autoliquidació corresponents al període impositiu en què es va generar el dret a l'aplicació.

Una vegada transcorregut aquest termini, el contribuent ha d'acreditar que les deduccions que vol que s'apliquin són procedents, mitjançant l'exhibició de la liquidació o l'autoliquidació i de la comptabilitat, amb acreditació del dipòsit pertinent al Registre Mercantil durant el termini esmentat.»

Cinc. Es modifica l'apartat 6 de l'article 39, que queda redactat de la manera següent:

«6. El dret de l'Administració per iniciar el procediment de comprovació de les deduccions que preveu aquest capítol aplicades o pendents d'aplicar prescriu al cap de 10 anys a comptar de l'endemà del dia en què finalitzi el termini establert per presentar la declaració o autoliquidació corresponents al període impositiu en què es va generar el dret a l'aplicació.

Una vegada transcorregut aquest termini, el contribuent ha d'acreditar que les deduccions que vol que s'apliquin són procedents, mitjançant l'exhibició de la liquidació o l'autoliquidació i de la comptabilitat, amb acreditació del dipòsit pertinent al Registre Mercantil durant el termini esmentat.»

Sis. Es modifiquen els apartats 1 i 2 de l'article 50, que queden redactats de la manera següent:

«1. Les entitats de capital de risc, regulades a la Llei 22/2014, de 12 de novembre, per la qual es regulen les entitats de capital de risc, altres entitats d'inversió col·lectiva de tipus tancat i les societats gestores d'entitats d'inversió col·lectiva de tipus tancat, i per la qual es modifica la Llei 35/2003, de 4 de novembre, d'institucions d'inversió col·lectiva, estan exemptes en el 99 per cent de les rendes positives que obtinguin en la transmissió de valors representatius de la participació en el capital o en fons propis de les entitats de capital de risc a què es refereix l'article 3 de la Llei 22/2014, en relació amb les rendes que no compleixin els requisits que estableix l'article 21 d'aquesta Llei, sempre que la transmissió es produeixi a partir de l'inici del segon any de tinença computat des del moment d'adquisició o de l'exclusió de cotització i fins al quinzè, inclusivament.

De manera excepcional, es pot admetre una ampliació d'aquest últim termini fins al vintè any, inclusivament. Cal determinar per reglament els supòsits, les condicions i els requisits que habiliten per a aquesta ampliació.

A excepció del supòsit que preveu el paràgraf anterior, l'exempció no s'aplica el primer any i a partir del quinzè.

No obstant això, en el cas de rendes que s'obtinguin en la transmissió de valors representatius de la participació en el capital o en fons propis de les empreses a què es refereix la lletra a) de l'apartat 2 de l'article 9 de la Llei 22/2014 que no compleixin els requisits que estableix l'article 21 d'aquesta Llei, l'exempció només s'ha d'aplicar si, almenys, els immobles que representen el 85 per cent del valor comptable total dels immobles de l'entitat participada estiguin afectes, ininterrompudament durant el temps de tinença dels valors, a l'exercici d'una activitat econòmica en els termes previstos a l'impost sobre la renda de les persones físiques, diferent de la financera, tal com es defineix a la Llei 22/2014.

En cas que l'entitat participada accedeixi a cotitzar en un mercat de valors regulat, l'exempció que preveuen els paràgrafs anteriors només s'ha d'aplicar si l'entitat de capital de risc procedeix a transmetre la seva participació en el capital de l'empresa participada en un termini no superior a 3 anys, comptats des de la data en què s'hagi produït l'admissió a cotització d'aquesta última.

2. Les entitats de capital de risc, regulades a la Llei 22/2014, poden aplicar l'exempció que preveu l'article 21.1 d'aquesta Llei als dividendes i les participacions en beneficis procedents de les societats o entitats que promoguin o fomentin, siguin quins siguin el percentatge de participació i el temps de tinença de les accions o participacions.»

Set. Es modifiquen els apartats u i dos de l'apartat tercer de la disposició final quarta, que queden redactats de la manera següent:

«U. Es modifica l'article 24, que queda redactat de la manera següent:

“Article 24. *Compensació de quotes negatives.*

1. Si la suma algebraica a què es refereix l'article anterior resulta negativa, la cooperativa pot compensar el seu import amb les quotes íntegres positives dels períodes impositius següents, amb el límit del 70 per cent de la quota íntegra prèvia a la seva compensació. En tot cas, són compensables en el període impositiu quotes íntegres per l'import que resulti de multiplicar un milió d'euros al tipus mitjà de gravamen de l'entitat.

El dret de l'Administració per iniciar el procediment de comprovació de les quotes negatives compensades o pendents de compensació prescriu al cap de 10 anys a comptar de l'endemà del dia que finalitzi el termini establert per presentar la declaració o autoliquidació corresponent al període impositiu en què es va generar el dret a l'aplicació.

Un cop transcorregut aquest termini, el contribuent ha d'acreditar que les quotes negatives que vulgui compensar són procedents, mitjançant l'exhibició de la liquidació o l'autoliquidació i de la comptabilitat, amb acreditació del dipòsit pertinent al Registre Mercantil durant el termini esmentat.

2. Aquest procediment substitueix la compensació de bases imposables negatives que preveu l'article 26 de la Llei 27/2014, de 27 de novembre, de l'impost sobre societats que, en conseqüència, no és aplicable a les cooperatives.»»

«Dos. S'afegeix la disposició transitòria vuitena, que queda redactada de la manera següent:

“Disposició transitòria vuitena. *Compensació de quotes negatives en els anys 2015 i 2016.*

1. El límit a què es refereix l'apartat 1 de l'article 24 d'aquesta Llei no és aplicable en els períodes impositius que s'iniciïn l'any 2015.

No obstant això, la compensació de quotes negatives d'exercicis anteriors, per als contribuents amb un volum d'operacions, calculat de conformitat amb el que disposa l'article 121 de la Llei 37/1992, de 28 de desembre, de l'impost sobre el valor afegit, que hagi superat la quantitat de 6.010.121,04 euros durant els 12 mesos anteriors a la data en què s'iniciïn els períodes impositius dins de l'any 2015, té els límits següents:

– La compensació de quotes negatives està limitada al 50 per cent de la quota íntegra prèvia a la compensació esmentada, quan en aquests 12 mesos l'import net de la xifra de negocis sigui almenys de 20 milions d'euros però inferior a 60 milions d'euros.

– La compensació de quotes negatives està limitada al 25 per cent de la quota íntegra prèvia a la compensació esmentada, quan en aquests 12 mesos l'import net de la xifra de negocis sigui almenys de 60 milions d'euros.

La limitació a la compensació de quotes negatives no és aplicable en l'import de les rendes corresponents a quitaments i esperes conseqüències d'un acord amb els creditors no vinculats amb el contribuent.

2. El límit a què es refereix l'apartat 1 de l'article 24 d'aquesta Llei és del 60 per cent per als períodes impositius que s'iniciïn l'any 2016.»»

Disposició final setena. *Creació de la taxa estatal per la prestació de serveis de resposta per la Guàrdia Civil, a l'interior de les centrals nuclears o altres instal·lacions nuclears.*

1. Es crea la taxa estatal per la prestació de serveis de resposta per la Guàrdia Civil, a l'interior de les centrals nuclears o altres instal·lacions nuclears que es determinin per llei. Aquesta taxa es regeix per aquesta norma, pel que disposen la Llei 8/1989, de 13 d'abril, de taxes i preus públics, i la Llei general tributària. Aquesta taxa s'aplica en tot el territori nacional a les centrals nuclears i a les instal·lacions nuclears que així s'estableixi.

2. Fet imposable.

Constitueix el fet imposable de la taxa la prestació de serveis de seguretat permanents per la Guàrdia Civil, a l'interior de les centrals nuclears o altres instal·lacions que es determinin, mitjançant l'establiment d'una unitat de la Guàrdia Civil, ubicada amb caràcter permanent al seu interior.

3. Meritació.

La taxa es merita anualment el primer de gener de cada any o quan s'iniciï la prestació del servei pel període de l'any que englobi.

4. Subjecte passiu.

1. Són subjectes passius les persones físiques o jurídiques i les entitats a què es refereix l'article 35.4 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, titulars de les instal·lacions obligades a disposar de les unitats de resposta de la Guàrdia Civil.

2. Són responsables solidaris del deute tributari de la taxa els propietaris de les instal·lacions nuclears que generin el fet imposable quan no coincideixin amb els qui les explotin.

5. Base imposable, tipus de gravamen i quota tributària.

La base imposable es determina tenint en compte el nombre d'agents assignats a cada central o instal·lació. S'aplica un tipus de gravamen fix per obtenir la quota tributària, d'acord amb la tarifa següent:

Per cada agent assignat per al període d'un any: 61.053 €.

En cas que el període de prestació del servei sigui inferior a un any, la quota es calcula de manera proporcional per als mesos que corresponguin. Aquestes quanties poden ser modificades i actualitzades per mitjà d'una ordre del Ministeri d'Interior amb l'informe favorable previ de la Comissió Delegada del Govern per a Assumptes Econòmics, del Ministeri d'Indústria, Energia i Turisme i del Ministeri d'Hisenda i Administracions Públiques.

En tot cas, un cop transcorregut el període d'implantació de les unitats de resposta, les quanties s'han de revisar per tal de fer front exclusivament a les despeses de manteniment de les unitats esmentades.

6. Gestió i liquidació.

La gestió de la taxa correspon al Ministeri de l'Interior.

El Ministeri de l'Interior, mitjançant una ordre ministerial, ha d'establir el procediment per a la liquidació, els models de declaració, els terminis i les formes de pagament de la taxa.

S'estableix l'obligació d'autoliquidar aquesta taxa per part dels seus subjectes passius, que han d'emplenar les dades del model de declaració liquidació que s'aprovi per ordre ministerial. El pagament s'ha d'efectuar en el primer trimestre de cada any. En el cas que sigui el primer exercici d'exigència de la taxa, durant els tres mesos següents a la meritació de la taxa.

Disposició final vuitena. *Limitació de la despesa en l'Administració General de l'Estat.*

Les mesures incorporades en aquesta Llei s'han d'implementar sense increment de dotacions, ni de retribucions ni d'altres despeses de personal.

Disposició final novena. *Títol competencial.*

Aquesta Llei es dicta a l'empara de les competències de l'Estat establertes a l'article 149.1.1a, 3a, 8a, 10a, 14a i 18a de la Constitució.

Les disposicions finals primera i tercera es dicten a l'empara de les competències de l'Estat establertes a l'article 149.1.6a de la Constitució.

Disposició final desena. *Model per a la regularització voluntària de deutes vinculats a possibles delictes contra la hisenda pública.*

Per ordre del ministre d'Hisenda i Administracions Públiques s'han d'aprovar els models per a la regularització voluntària del deute tributari a què es refereix l'article 252 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària.

Disposició final onzena. *Habilitació normativa.*

El Govern ha de dictar totes les disposicions que siguin necessàries per al desplegament i l'aplicació d'aquesta Llei.

Disposició final dotzena. *Entrada en vigor.*

Aquesta Llei entra en vigor als vint dies de la seva publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

No obstant això, s'estableixen les següents normes específiques d'entrada en vigor:

1. Les modificacions introduïdes a l'article 29 i a l'article 200 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, entren en vigor l'1 de gener de 2017.
2. Els apartats dos i tres de la disposició final segona entren en vigor als tres mesos de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,
Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 21 de setembre de 2015.

FELIPE R.

El president del Govern,
MARIANO RAJOY BREY